LVCIANI

VITARVM AVCTIO
PISCATOR

EDIDIT

JOEL B. ITZKOWITZ

STVTGARDIAE ET LIPSIAE
IN AEDIBVS B.G.TEVBNERI MCMXCII

Die Deutsche Bibliothek — CIP-Einheitsaufnahme

Lucianus ⟨Samosatensis⟩:
[Vitarum auctio]
Luciani Vitarum auctio. Piscator / ed. Joel B. Itzkowitz. —
Stutgardiae ; Lipsiae : Teubner, 1992
(Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana)
ISBN 3-519-01515-3
NE: Itzkowitz, Joel B. [Hrsg.]; Lucianus ⟨Samosatensis⟩: [Sammlung]

Printed in Germany
Satz und Druck: INTERDRUCK Leipzig GmbH
Buchbinderei: Gutenberg Buchbinderei und Verlag GmbH

PARENTIBVS CARIS

SIGLA

ad praefationem pertinentia

↓	=	linea cadit
↓↓	=	pagina desinit
⋮	=	marg. invenitur
:	=	sententia desinit
codd.	=	alii, plerique vel ceteri codices
^{2}	=	incipit seriem excepto librario ipso emendatorum
( )	=	compendium vel contextus impletus

PRAEFATIO

Quattuor et viginti annos natus O. M. Margarita viro doctissimo magistro et familiari auctore codices aliosque testes Luciani textus traditionis ad editionem construendam inspicere coepi. Cursum quaestionum aliorum virorum doctorum eo pervenisse ut non tantum lectionum varietas sed immo magis libelli singuli quo ordine in codicibus se offerrent index recensionis traditionis paulatim praestaret enotavi. Cum lucubrationum horum VV.DD. recensitarum praesertim Rothsteinii et Mrasii maximi momenti esse viderentur tamen fortasse audacius quam oporteret totam vel maiorem partem traditionis digerere et enucleare, stemmaque perfectum construere conatos rebar. Cur quaestionum VV.DD. cursus hac progressus sit facile, candide lector, conicias, si Luciani codices plus quam CLXXX, libellos plus quam LXXX non eodem modo singulis codicibus distributos exstare in mente habes. Concedendum vero viros doctos cum alios tum Mrasium serie vel exemplaribus plurium libellorum per codices distributis ita ut potis esset in duas familias quae β et γ appellantur plurimos codices coniunxisse. Sed in singulis eventus non tam firmus est ut declarare possimus totius traditionis quasi angiportus et arcana in lucem allata esse, nam primo recentiores codices et aliqua ex parte antiquiores ut mos variis vicissitudinibus multiplicem quod attinet ad libellorum ordinem faciem offerunt, dein in singulis ut apparet libellis textus vicissitudines ad varias discrepantias variis modis evenerunt, et quod est ni fallor magni momenti difficile est dictu qua-

tenus series quae exemplaris iam propositi lacunas vel transpositiones monstrat, re vera ei exemplari an fortunae vicibus assignanda sit. Praeterea cum ad ultimum lectionibus ad textum constituendum uti oporteat melius est ut opinor accuratissime codicum manuscriptorum collationes lectionum adparari et quae alia singularia vel propria singulis codicibus exstant enotare, ordinem libellorum quasi ancillam, non compendium, ad nostram investigationem adiuvandam et confirmandam adhibere.

Recentiores praesertim singulorum libellorum editores, e. g. J. Coenenius, recognoverant coniecturas Mrasii in singulis caute recipiendas, Luciani textus traditionem tam multiplicem ut solum in quoque libello separatim recensendo vestigia traditionis accuratissime conspicere posses. Et ego laboribus coeptis cum Mrasii opus magnum et amplum esset tamen quod ad lectiones et codicum indicia attineret aliqua ex parte deficiens investigatione lectionum accuratiore vel ampliore confirmandum aut refutandum cogitavi. Cum temporis autem necessitate opus mihi esset ad unum vel duo libellos Luciani inquisitionem astringere, dialogos qui *Vitarum Auctio* vel *Venditio* et *Piscator* inscribuntur recensere decrevi, et hos non solum quia per se auctoris artis illustrissima exempla sunt, verum etiam quod occasionem determinandi praebent quo usque libelli mente auctoris, perque saecula, ut apparet, medii aevi (ut ordo horum libellorum qui codicibus in antiquis exstat ostendit) artius conexi, lectionibus duabus classibus ambo una per codices singulos adhaereant. Hac investigatione quod ad lectiones horum dialogorum attinet profunda, ad corpus tamen totum Luciani angusta, spero te, benigne lector, meas coniecturas omnino ad hos solum libellos applicandas intellecturum.

Tempus nunc est codices manuscriptos aliosque testes describere. Ad hos dialogos recensendos codices XLI,

id est, quoad scio, omnis qui hos libellos continent contuli, editionumque antiquarum V.

Codices ut constat dividuntur in duas classes quae β et γ inscribuntur. Codices hic prima recensione **rudi** exacta per ordinem quoad erroribus communibus aliisque antiquos cuiusque classis sequuntur digessi. Codices classis β seu primae hi sunt: β γ

Vindobonensis phil. gr. 123, membr., saec. X, foll. 160, ab uno librario exaratus. Codex olim multo amplior erat, foliis initio, medio, fine, ut vid., perditis. Formas duas codex praebet, nam foll. 1–125v (foll. 5v–15r *Piscator* continetur) binas columnas, 126r–160 singulas columnas, VIII foliis post 125v excisis, continent. Librarius binis punctis ad sententias determinandas usus est. Nomina personarum rara (in *Pisc.* desiderantur). Scholia multa adsunt sed marginibus resectis aliqua verba pessum data sunt. B

Vaticanus gr. 1324, membr., saec. XI. Continet foll. 129, aliquibus initio pessum datis; *V. A.* foll. 61r–68r, *Pisc.* 75r–87r continentur. Librarius divisiones sententiarum binis punctis enotavit. Nomina personarum in marg. adscripta in *V. A.* praesto sunt, sed *Pisc.* aut caret aut solum signum ⋟ monstrat. Scholia et emendationes rarae. Manus cum librarii ipsius tum saltem trium recentiorum redactorum distinguere possumus. U

Laurentianus Plut. 11.13. Codex chart.[1]), saec. XIV, foll. 131, cum scholiis, madore fine corruptus, continet praeter opera Luciani dialogum false Platoni adscriptum *Axiochum* et Philonis opus quod inscribitur *Vita Moesis* eadem manu qua Luciani opera exaratum; manus alia duas Pselli epistulas scripsit. *V. A.* desideratur, *Pisc.* nunc solum foll. 𝔑

1) hac voce et chartas occidentales (quae artificum notas monstrant) et orientales (quae alibi 'bombycinae' appellantur) ambas e lino vel sim. confectas indicavi.

129v–131v ad cap. 15 εἴσῃ αὐτίκα pertinet. Nomina, ut vid., desunt. Interpunctionem omnino singulis punctis magno cum intervallo librarius distinxit.

a Laurentianus Plut. 32.48. Codex chart., saec. XV, foll. scr. 123, eleganter exornatus; continet praeter Luciani opera, Ioannis Rhosi manu exarata, Theognis poemata manu alia scripta. Emendationes rarae. Divisiones sententiarum singulis punctis librarius enotavit; nomina quaedam intra lineam apparent. *Pisc.* desideratur, *V. A.* foll. 40r–46v (numer. Bandinii) ad παρὰ τῶν νέων, c. 24, pertinet.

𝔇 Vaticanus Ottobonensis gr. 330. Codex chart., saec. XVI/XVII exaratus, foll. scr. 60. Continet Luciani *V. A.* foll. 1–14r, 14v sqq. dialogos qui inscribuntur *Deorum Dialogi* inter quos Θεῶν κρίσις invenitur. Fol. 47v post finem praecedentium titulus ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ↓ Δωρίδος καὶ Γαλατείας· Δωρίς nullo cum textu occurrit. Foll. 48r sqq. Isocratis ad Demonicum tractatum continent. Emendationes rarae. Nomina quaedam intra lineam exarata nescio qua causa marg. a librario, ut vid., iterata. Interpunctionem singulis punctis magnoque intervallo librarius enotavit. Nomina frequenter compendiose scripta. Litterae initiales magnae praesto. Multa foll. vacua. Codicis habitus bonus.

s^7 Vaticanus Urbinas gr. 121. Codex membr. nitide scriptus, cum scholiis latine scriptis, saec. XV, foll. 66. Continet libellos Luciani qui inscribuntur *Charon*, fol. 1r, *Calumnia*, fol. 11r, *Pisc.*, foll. 19v–35r, *Icaromenippus*, fol. 35r, *Timon*, fol. 48r, *Juppiter Tragoedus*, foll. 61r–65v καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, c. 17. Sine scriptura est fol. 66. Inter lineas textus versiones latina lingua exaratae praesto. Emendationes perrarae. Nomina intra lineam inveniuntur. Interpunctionem binis punctis librarius enotavit. Tituli et initialia a librario, ut vid., exarata.

Vaticanus gr. 76. Codex chart., cum scholiis et emendationibus creberrimis, saec. XIV, foll. 294. Continet cum Aristidis et Demosthenis tum Luciani opera, foll. 240r–294v, quorum *Pisc.* in foll. 273v–276r invenitur. Duobus codicibus re vera liber constat quorum primus foliis 1–99, alter foll. 100–294 consistit, sed hunc ipsum duabus partibus constare manifestum est, nam quaternionum notarum duo globi quorum alter fol. 200 incipit adsunt. Complures manus alia interdum post rasuram correxerunt, alia adnotatiunculis illustraverunt. Correctorum unus intra lineam nomina disposuit, sed multa, e. g. in *Pisc.,* desiderantur. Librarius interpunctionem raro binis punctis, saepius singulis et magno, saepius parvo intervallo enotavit. Chartae praesertim posteriore parte codicis librarius sic pepercit, ut *Pisc.* solum ad III folia occupet. Multa folia maculata, multa refecta, quaedam amissa. Margines resecti. P

Vaticanus gr. 87. Codex chart., magna ex parte saec. XIV, foll. 564 (+6[a] 6[b]). Praecedunt Pauli Silentarii *Hemiambi in Thermas Pythicas* et epigrammata. Sequuntur plurima Luciani opera quorum *V. A.* in foll. 72r–77r, *Pisc.* foll. 77r–86v inveniuntur; post fol. 469v Philostrati maioris et Callistrati opera. Scholia et emendationes perrarae. Nomina intra lineam plerumque praesto, nonnulla desiderantur. Interpunctionem modo binis modo singulis punctis magno intervallo librarius enotavit. Aliorum foliorum margines madore corrupti, aliorum refecti. 𝔄

Vaticanus gr. 224. Codex chart., saec. XIV, foll. 305, variorum auctorum varia opera variis manibus exarata continens. Lucianea foll. 70r–146v, 202v–203r, 243v–305v tribus manibus ex ordine partium exarata, continent. Foll. 202v–203r solum tractatus qui *Asinus* inscribitur initium usque ad μηδαμῶς ἔφην ὦ μῆτερ, c. 1 habent. Nostri dialogi in foll. 295r–299v (*V. A.*), foll. 286v–295r Σ

(*Pisc.*) inveniuntur. Ad codicis finem *Dialogorum Deorum* 24 et 25 inveniuntur, 305r–305v. Scholia in prima Lucianeorum parte compluria, perpauca in aliis, apud nostros libellos nulla. Emendationes rarae. In ultima Lucianeorum parte nomina intra lineam exarata, nonnulla desiderantur. Interpunctionem singulis punctis magno intervallo enotavit librarius. Ultimam partem sui iuris manifestum est, nam initio (fol. 243v) praetexta est eleganter, ornataque litteris his magnis: ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. Folia passim tineis maculata, turpiter refecta.

χ Vaticanus gr. 2177. Codex chart., cum scholiis, saec. XV, foll. 132, Luciani libellos continens, quorum *V. A.* in foll. 90r–95r, *Pisc.* foll. 100v–109r inveniuntur. Scholia in *V. A.* desiderantur. Emendationes paucae. Nomina intra lineam plerumque, in margine cum linea et sententia simul incipiunt. Interpunctionem modo binis modo singulis punctis magnoque intervallo librarius enotavit. In *Pisc.* alibi tam parvum intervallum est, ut nomen supra lineam positum sit, alibi linea per intervallum ducta. Habitus bonus, nonnulla folia tineis perterebrata vel refecta.

Ψ Marcianus gr. 436. Codex chart., cum scholiis et emendationibus creberrimis, saec. XIV init., foll. 161; varia opera variorum auctorum una manu praeter quisquilia quaedam, ut vid., exarata adsunt. Luciani libellos foll. 4r–90v, 91r–98r habent, quorum *V. A.* in foll. 60v–64r, *Pisc.* foll. 68r–76r continentur. In *V. A.* scholia vera non occurrunt, sed variantes lectiones et supplementa praesto. Nota ὠρθώθη in *V. A.* et aliis librarium quod scripsisset recensuisse et emendasse indicat. Quaedam per rasuram correcta. Praeter librarii duae saltem manus ad textum corrigendum laboraverunt. Nomina quorum nonnulla desiderantur intra lineam plerumque scripta. Interpunctio singulis punctis magno intervallo enotata. Ut in Vat. gr.

2177, rubricator modo lineas per intervalla ad sententias enotandas suppeditata duxit, modo nomina nullo intervallo proviso exaravit. Codex festinanter, ut vid., paratus, compendia creberrima. Multa folia madore infecta, nonnulla refecta. Margines resecti.

A Vratislavensis Bibl. Mun. et Univ. II.M.12. Codex membr., saec. XV, foll. 316, eleganter ab Ioanne Rhoso, ut opinatur V.D. Nilenius, exaratus. Luciani plurima continet quorum *V. A.* foll. 243r–248r et *Pisc.* foll. 253v–262v inveniuntur. Folia ut ex indice discimus XVIII desiderantur. Scholia, variantes lectiones et emendationes paucae. Nomina intra lineam aut in margine, interdum intra lineam et in margine simul exarata, frequenter desiderantur -- e.g. in *V. A.* solum ΖΕΥΣ initio, in *Pisc.* nulla praesto. Interpunctionem singulis punctis quae nominibus praesentibus desunt maximo intervallo librarius enotavit. Codex nitide litteris initialibus maiusculis titulisque exornatus. Folia passim paulum madore vel tineis maculata.

N Parisinus gr. 2957. Codex chart., saec. XV, foll. 453 (+279 „bis"), omnia Luciani genuina praeter *Dial. Mer.* 5 et *De Morte Peregrini* continens. *V. A.* foll. 414v–419v, *Pisc.* foll. 419v–429r inveniuntur. Scholia et emendationes perrarae. Nomina in marginibus exarata. Interpunctio modo binis modo singulis punctis magnoque intervallo notata, nonnumquam autem brevi intervallo adhibito interpunctionem discernere difficile est.

C Parisinus gr. 3011. Codex chart., cum scholiis et emendationibus, saec. XIV et XV, foll. 334, diversis manibus exaratus, quarum vetustissima foll. 5–195, 210–241 (C^{b}), paullo recentior foll. 196–209 (C^{c}), hac recentior foll. 242–262 (C^{d}), recentissima, saec. XV, 1–3r, 4, 263–334 (C^{a}) inveniuntur. *V. A.* foll. 190v–194r (C^{b}), *Pisc.* foll. 201v–209v (C^{c}) usque ad c. 41 εἶναι σοφὸν κεῖται δὲ,

210r–211r, μέσοισι δύο ad finem (C^b) inveniuntur. Fol. 131v, marg. inf., elaborato sub limbo, partis b librarius scripsit: ἐνταῦθα ἐπληρώθη ἡ βίβλος τῆς μον(ῆς) τοῦ πανεπόπτου, quod indicat finem hic pristinum fuisse, serius exemplari, ut opinatur Coenenius, alio adsumpto cetera exarata. Scholia et emendationes cum ab aliis tum librariis exarata. Nomina alia partis b frequenter desiderantur, alia margine variis manibus exarata. Partium d et c nomina (h. e. in *Pisc.*) desunt. Nomina in parte „a" pauca. Partium b–d interpunctionem binis punctis, partis „a" singulis maioreque medio in intervallo puncto librarii enotaverunt. Scholiorum praesertim partis d quaedam marginibus resectis amissa. Folia pauca excisa, multa madore maculata.

u Parisinus gr. 3012. Codex chart., saec. XIV, foll. 266, *Apologiae* Platonis partem, Stobaei fragmenta, Demosthenis Ulpiani cum commentario et Aristidis orationes, Luciani libellos continens. Hos foll. 1–117 quorum *V. A.* foll. 19v–26v, *Pisc.* foll. 83r–94v habent continent. Series foliorum nunc disturbata, quaedam sine dubio desunt. Scholia et emendationes passim dispersa. Nomina plerumque a librario aliaque manu intra lineam exarata. Nonnumquam per intervallum quod inter sententias exstat linea ducta. Nomina quaedam desiderantur, in *Pisc.* omnia desunt. Interpunctionem singulis punctis magnoque intervallo librarius enotavit. Praeter aliorum foliorum iacturam aliorumque confusionem codex valde madore inprimis foliorum partibus superioribus tam foedatus ut textus interdum pessum datus sit. Nonnulla tineis laesa, nonnulla refecta.

D Bodleianae Bibliothecae Barrocianus 56. Codex chart. cum scholiis et emendationibus, saec. XIV, foll. 175 (fere omnia eiusdem manus), diversorum auctorum opera, foll. 1r–131v, duodecimque Luciani foll. 132r–175r conti-

nens. Turpem exemplaris habitum dispositio cum alibi tum in fine textus monstrat, nam fol. 174r ad lineam duodecimam dialogus qui *Bis Accusatus* inscribitur c. 31 αὐτὴν μοιχείας pertinet, sequuntur **nullo intervallo** *Pisc.* c. 25 μάλισθ' ὅταν τὰ σεμνότατα; huius dialogi textus ad fol. 174v linea octava (καὶ κακῶς ἠγό)ρευον, c. 29 pergit; sequuntur textus statim ὦ χρύσιππε οὐ γὰρ δὴ κάλλους, c. 23, qui usque ad fol. 175r, linea septima χαίρουσιν ἀποσκώπτουσι καὶ λοιδορουμένοις, c. 25 pertinet, post haec verba nihil pagina continet. Exemplaris folium retrorsum ligatum esse manifestum est. Scholia et emendationes nonnumquam praesto variis manibus exarata, in *Bis Acc.* et *Piscatoris* fragmentis desiderantur. Nomina nonnulla desunt. *Bis Acc.* et *Pisc.* fragmenta titulis, nominibus litterisque initialibus sententiarum quae alibi (nomm. marg.) adsunt, carent. Interpunctio omnino singulis punctis enotata. Compendia creberrima. Folia quaedam amissa, multa madore corrupta, margines resecti quorum inferiores praesertim tineis foedati.

Alterius seu γ classis manuscripti codices hi sunt:

Vaticanus gr. 90, saec. X, foll. 353 (+176[ab]), membr., Γ cum scholiis. Nonnulla folia amissa. Codicis supplementa Isidorus Cardinalis Ruthenus saec. XV addidit. *V. A.* in foll. 97r–101r, *Pisc.* foll. 101r–108v continentur. Correxerunt codicem cum alii tum Alexander Nicaeensium episcopus, saec. X. Binis punctis omnino sententiae dividuntur, nomina in *V. A.* in marg. praesto sunt, in *Pisc.* multa desiderantur.

Laurentianus Conv. Soppr. 77, membr., saec. X, cum Φ/φ supplementis trium manuum, saec. XIV/XV, et scholiis, foll. 284 (97 bis); *V. A.* foll. 83v–89r, *Pisc.* 89r–99r inveniuntur. Divisiones sententiarum modo binis punctis (altero in parte antiquiore nonnumquam serius addito),

modo singulis notantur. Nomina modo in marg., modo intra lineam in codicis recentiore parte, in marg. in antiquiore praesto sunt, nonnulla serius addita, multa in *Pisc.* parte antiquiore desunt. Correxerunt codicem manus tres, ut vid. Pars antiqua passim madore corruptus, margines fort. saec. XV resecti. Dispositio *V.A.* et *Pisc.* haec est: Φ^{a} (sic Vitellius): *V. A.*, 83v–85v σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτοῖς οὐδέν, c. 13; Φ: 86r κενεὰ δὲ πάντα -- 88v τί ἂν πράττοις, c. 27; Φ^{a}: 89r ἐμμελῶς -- μέλλομεν (fin.); *Pisc.*: 89r -- 90v δικανικόν τινα εἶναι, c. 9; Φ: 91r τινα εἶναι (in ras.) καὶ πανοῦργον -- 96v καὶ μέχρι, c. 36; Φ^{a}: 97^{r} γε πολλοῦ -- 97^{2}v αὐτῶν ἴδοις, c. 46; Φ: 98r ὑπερορῶντα -- 99r δεησόμεθα (fin.). Partes recentiores quas ad *V.A.* et *Pisc.* pertinent Φ^{a} Vitellius ego φ appellavi.

Ω Marcianus gr. 434, membr., foll. 447 (+322^{a}). Constat duabus partibus quarum prior (foll. 3–268), saec. X/XI, posterior foll. 269–447, saec. XV exarata. Accedit index recentissimus 1r–2r. *V.A.* in foll. 123v–128v, *Pisc.* 128v–138v continentur. Scatet scholiis et emendationibus pars antiqua, variis manibus exaratis, quarum una eadem quae cum aliis cod. Vat. 90 correxit esse videtur. Rasurae creberrimae. Divisiones sententiarum mos erat librario plerumque binis punctis enotare. Nomina partis antiquioris plerumque in marg. inveniuntur, quaedam serius addita.

L Laurentianus Plut. 57.51. Codex membr., saec. XI, foll. 279 cum supplemento saec. XV (foll. 277–279). *V.A.* foll. 147v–154v, *Pisc.* foll. 155r–169r apparent. Scholia et emendationes rarae. Divisiones sententiarum binis punctis librarius enotavit. Nomina in marg. seu intra lineam occurrunt. Nominibus plerisque caret *Pisc.* Folia compluria desiderantur, ut initio opera VIII pessum data sint.

𝔊 Cantabrigensis Add. 2603. Codex chart., saec. XIII, cum scholiis et adnotatiunculis, supplemento passim per

codicem saec. XIV exarato, foll. 456. Continet praeter Luciani opera (*V.A.* foll. 271r–277r, *Pisc.* foll. 277r–287r occupant (saec. XIII)) Synesii epistulas. Divisiones sententiarum singulis punctis enotatae. Nomina in marg. praesto sunt. Emendationes creberrimae.

Laurentianus Plut. 32.13. Codex chart., saec. XIV, foll. 302. Continet Libanii orationes Lucianique opera, quorum *V.A.* foll. 230r–234r (232r–236r secundum numeros minusculos), *Pisc.* foll. 234r–241r (236r–243r secundum numeros minusculos) apparent. Nonnulla passim notata, scholia a librario, ut vid., exarata, variantes quibus signum γρ. praecedit praesto, pauca a librario correcta. Nomina intra lineam addita, plurimis *Pisc.* caret. Interpunctio binis punctis constat. Ductus accuratissimus. *t*

Laurentianus Plut. 57.1. Codex chart., saec. XV, fine mutilus, foll. 328; continet praeter opera Luciani (*V. A.* foll. 187v–191v, *Pisc.* 191v–200r occupant) Synesii, Libanii et Basilii epistulas. Divisiones sententiarum modo binis modo singulis punctis enotantur. Nomina nunc in marg., nunc intra lineam exarata, sed in *Pisc.* paene omnia desiderantur. λ

Laurentianus Plut. 57.28. Codex chart., saec. XV, foll. 367, cum supplemento saec. XVI (foll. 187r–196v) et scholiis. In foll. 218r–222v, *V.A.*, in foll. 222v–230r *Pisc.* inveniuntur. Librarius dialogos ab aliis libellis separavit. Nomina omnino in marg. praesto, divisiones sententiarum binis punctis enotatae sunt. Madore praesertim in fine corruptus; margg. resecti. R

Ambrosianus A 81 sup. Codex chart., saec. XV, cum scholiis et emendationibus, foll. 263. Duobus re vera codicibus constat, quorum prior inter alia Plutarchi opera, alter Luciani libellos cum alios tum *V.A.* foll. 220v–226r, *Pisc.* 195r–206v continet. Divisiones sententiarum binis mos erat librario punctis enotare. Nomina pauca praesto f

sunt intra lineam exarata. A rubricatore codex perraro exornatus. Madore praesertim in marginibus corruptus.

b Ambrosianus A 218 inf. Codex chart., saec. XV, foll. 399 (+ 53ª, 56ª, 57ª, 58ª, 62ª, 136ª, 143ª, 201ª), cum scholiis. Continet plurimos Luciani libellos, quorum *V. A.* foll. 270r–274v, *Pisc.* 274v–283v inveniuntur. Emendationes rarae, quarum quaedam a librario ipso, ut vid., exaratae. Nomina multa desunt; interpunctio interdum incerta, nam nonnumquam singula puncta nomine absente fine sententiarum invenimus. Codex eleganter ornatus, habitu optimus.

w Ambrosianus M 41 sup. Codex chart., saec. XV, foll. 209, variis manibus exaratus. Continet solum duo Luciani libellos, videlicet *V.A.* foll. 106r–113v usque ad ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλων [sic], c. 27, et dialogum qui inscribitur *Soloecista*, alia manu, alia cum dispositione exaratum. Praecedunt plurium auctorum praesertim medioaevalium opera. Continet *V. A.* pauca quae ex σημ (h. e. σημείωσαι) consistunt scholia. Emendationes rarae. Nomina intra lineam praesto. Librarius interpunctionem sententiarum nunc singulis punctis nunc nullis, sed magno intervallo enotavit. Dialogus qui inscribitur *V. A.* ut vid. festinanter scriptus, nam erroribus orthographicis et compendiis scatet.

p Ambrosianus P 116 sup. Codex chart., cum scholiis, quorum unum solum in nostris dialogis invenitur, saec. XV, foll. 184, binis columnis exaratus. Continet primum cum Boethii vitam et *Consolationis* versionem Planudeam tum Luciani opera, quorum *V. A.* foll. 75r–77r, *Pisc.* 77r–82r invenimus. Pars Lucianea continens usque ad dialogum qui inscribitur *Menippus* c. 9 περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην, ἀφίκνου, fol. 114r, ad columnae alterius lineam secundam pervenit. Sequuntur Aristeidis et Libanii opera. Emendationes rarae. Nomina intra lineam exarata.

Interpunctionem plerumque singulis punctis magnoque intervallo enotavit librarius. Codex litteris initialibus ornatus, passim eleganter praetextus. Folia quaedam madore aliquatenus foedata.

𝔅 Vaticanus Palatinus gr. 174. Codex chart. saec. XIV, foll. 302 cum scholiis et initialibus, duabus ex partibus constat. Continet Luciani opera cum alia tum *V. A.* foll. 96v–100v, *Pisc.* 100v–108r. Pars altera foll. 121r incipit, fine mutila. Librarius partis alterius, ut vid., multa correxit, foll. 56 exaravit. Scholiis *Pisc.* caret. Textum similiter ambo disposuerunt. Interpunctionem binis punctis enotaverunt. Nostrorum dialogorum nomina aut intra lineam aut in marg. cum a librario tum a correctore exarata. Folia resecta madoreque quaedam foedata.

T Vaticanus Palatinus gr. 213. Codex chart. cum scholiis et litteris initialibus magna ex parte duabus manibus exaratus, saec. XV (foll. 1–40), XIV (41–fin.), foll. 298. Continet codex Aphthonii, Planudis Hermogenisque opera, tunc in foll. 141r–240v Luciani libelli cum alii tum *Pisc.* (foll. 192v–200v) inveniuntur. Sequuntur Moschi et Libanii opera. Nomina intra lineam exarata. Interpunctionem Lucianeorum librarius modo binis punctis modo singulis longoque intervallo enotavit. Partis alterius folia quaedam madore foedata, ad finem codicis quaedam pessum data, tria sic refecta ut quasi dimidium textus solum remaneat.

I Vaticanus Urbinas gr. 118. Codex chart., cum scholiis, saec. XIII (XV/XVI in supplemento), foll. 312, Luciani libellos plurimos continens. In foll. 100r–103v *V. A.*, foll. 104r–110v *Pisc.* invenitur. Librarius recentior post folia deperdita nova suppeditavit, libellos ab initio deficientes ut monstrat index addidit, foll. 8r–16v, 23r–32v, 39, 218r–223v, 241r–248v, 265r–312 exaravit. Correctorum princeps omissiones supplevit. Nomina intra lineam ad-

sunt, multa in *Pisc.* desiderantur, pauca manu correctoris scripta. Folia multa madore tam corrupta, ut textus non legi possit.

𝔏 Vaticanus Urbinas gr. 120. Codex chart., cum scholiis, saec. XIII/XIV, foll. 270. Continet Leonis sapientis carmina Lucianique opera duabus aliis manibus quarum una foll. 3r–48v, 49v–123v, altera 49r, 124r–270r, 270v partem (praeter 92r–v tertiae cuiusdam manus) scripsit exarata. In foll. 53r–58r *V. A.*, 58r–69r *Pisc.* invenitur. Post fol. decimum IV circiter folia amissa. Foliorum seriem olim disturbatam V. D. Stornaiolus foliis novis numeris hic adhibitis uncis inclusis instructis restituit. Correctorum unus foliorum 3–123 supplementa addidit aliaque emendavit. Tituli, litterae initiales et nomina frequenter desiderantur. Nomina quae praesto plerumque in margine inveniuntur. Interpunctionem binis punctis quorum sunt quae ni fallor serius addita librarius enotavit. Dispositio foll. 124–270 fere eadem ac foll. 3–123 est. Emendationes illius partis, quaedam fort. huius partis librarii sunt. Aliis in foliis alia est ductus magnitudo. Compendia creberrima. Alia folia madore corrupta, alia refecta.

f^R Vaticanus gr. 86. Codex chart., cum scholiis et emendationibus quibusdam, saec. XIV, foll. 273, Lucianea continens, quorum *V.A.* foll. 228v–233v, *Pisc.* 183r–192v inveniuntur. Nostris in dialogis librarius, ut vid., variantes lectiones quibus verba γϱ. aut ἄλλως praecedunt posuit. Nomina plerumque intra lineam passim inveniuntur, sed in nostris desiderantur. Interpunctionem binis punctis raro, singulis plerumque magnoque intervallo librarius enotavit. Igni ad finem folia sic afflicta sunt, ut textus non iam legi possit.

V Vaticanus gr. 89. Codex chart., saec. XIV, cum scholiis creberrimis, foll. 422, plerosque Luciani libellos conti-

nens. Folia 128r–132r *V. A.*, foll. 132r–139r *Pisc.* occupat. Illius dialogi series foliorum sic disturbata est, ut foll. 129, 131, 130 hoc ipso ordine legenda sint. Accedit quod foliis amissis textus *V. A.* a verbis c. 20 (περὶ τὴν ἀγοραν) ἀπηντηκότων usque ad c. 27 πόσου (τοῦτον ἄξιον), *Piscatoris* a verbis c. 10 (καὶ Σώκρατες;) ἔοικε γὰρ ad c. 25 μηδὲν ὄντων· (μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι) deficit. Manifestum est alia folia desiderari, quorum VI dialogi qui *De Morte Peregrini* inscribitur V.D.Graevenius e Vat. gr. 1904 recuperavit. Emendationes rarae. Nomina intra lineam duabus vel tribus manibus exarata, multa desiderantur. Interpunctionem binis punctis librarius enotavit. Margines foliorum valde corrupti magna cum iactura scholiorum refecti sunt.

Vaticanus gr. 947. Codex chart. cum scholiis, magna ex parte saec. XIV, foll. 180 (+129[a]), Luciani libellos continens. Folia 94r–100r *V. A.* complectuntur. Codicis initio quibusdam foliis amissis Isidorus Ruthenus nova (foll. 2r–4v, sed eius supplementi primum nunc deficit) saec. XV suppeditavit. Folia initio valde disturbata. Post fol. 168 circiter duo folia amissa sunt. *V. A.* scholiis caret. Emendationes paucae. Nomina intra lineam plerumque, in margine cum persona loqui lineae initio incepit inveniuntur. Interpunctionem singulis punctis magno intervallo librarius notavit. Foliorum anguli inferiores interiores madore corrupti. Nonnulla folia refecta. Margines resecti. Materiei posteriore parte codicis librarius pepercit, nam ductus minor fit, linearum cuiusque paginae ordinatim numerus crescit. y

Marcianus gr. 435. Codex membr., cum scholiis, a. d. 1471, foll. 211, Lucianea continens, quorum *V. A.* foll. 57r–59r, *Pisc.* 59r–63v inveniuntur. Correctiones perrarae. Pleraque nomina desiderantur. Interpunctionem binis punctis librarius enotavit. ϱ

ϑ Parisinus gr. 2110. Codex chart., quibusdam cum scholiis, saec. XIV, foll. 128, continet haec: dialogum inepte Platoni adscriptum qui inscribitur *Axiochus* (foll. 1r–10v), Platonis *Gorgiam* (foll. 11r–83v), Luciani *Tyrannicidam* (foll. 83v–84r, usque ad ἀλλ' ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι λελυπημένος καὶ ἀμυνόμενος, c. 3; hic tractatus alia manu, ut vid., exaratus), foll. 84v–88v inania, *Iovem Tragoedum* (foll. 89r–106v), *Iovem Confutatum* (foll. 106v–112v), *Pisc.* (foll. 112v–128v). Emendationes una vel duae manus suppeditaverunt. Momenti cuiusdam nec scholia nec emendationes *Pisc.* continet. Nomina in marg. aut intra lineam inveniuntur; multa desunt. Interpunctio modo binis modo singulis punctis magnoque intervallo confecta. Folia nonnulla praesertim marginibus interioribus madore maculata, nonnulla refecta, margines resecti ut scholiorum et fasciculorum notarum quaedam amissa sint.

M Parisinus gr. 2954. Codex chart., cum scholiis et emendationibus, diversis manibus scriptis, saec. XIV, foll. 337, quorum scriptura foll. 283–288 carent, Lucianea continens. *V. A.* foll. 235r–238v, *Pisc.* foll. 238v–245r continent. Magna ex parte duabus manibus codex est exaratus, quarum altera foll. 1r–183v, altera 184r–335r invenitur (335v scriptura caret). Foll. 336r–337v quod ad dialecton ionicam pertinet opus glossariumque tertia manu scripta habent. Enumerationum foliorum duarum discrepantia indicat VI foll. 283–288 post IV folia amissa addita. Codicem in editionem principem exprimendam adhibitum e notis ἐτυπώθη et aliis, e.g. πρῶτον τοῦ ῦ (sc. τετραδίου φύλλον, fol. 245r, quae ad editionem principem pertinet) repperit Nilenius. Nomina diversis manibus nostris in dialogis plerumque intra lineam, alibi in marg. exarata. Nonnulla desiderantur. Lineae nonnumquam per spatia quae sententias dividunt ut personam eandem pergere lo-

qui indicarent ductae. Interpunctio binis punctis confecta. Folia quaedam madore maculata, vel refecta. Margines nonnulli resecti.

Musei Britannici Addit. 5110. Codex chart., saec. XV, foll. 213 (+1, + „214"), Xenophontis, Polybii, ps.-Catonis, Procli diversis manibus exarata opera minorisque momenti alia continens. Fol. 85r, sqq. codicis cuiusdam initium offert, nam opera quae his in foliis continentur numeros α-ια ferunt et fasciculi, marg. inf. med. scripti, cum 'α' incipiunt. Lucianeorum textum solum foll. 203r–210v, manu una binis columnis a *V.A.* c.7 (ἔ)γωγε: εἶτ' οὐ δέδιας usque ad fol. 206r, col. alteram, tunc *Pisc.* foll. 206r, col. altera usque ad fol. 210v καὶ γὰρ αὖ, c.34 exaratum, continent. Quae alibi scholia emendationesque dispersae sunt, nostri dialogi carent. Nomina initialesque litterae sententiarum a Lucianeis desiderantur. Interpunctio plerumque binis aut singulis punctis magnoque intervallo enotatur. Madore quaedam maculata, margines tineis aliquatenus laesi. δ

A me hanc editionem conficiente ac hi duo codices minoris momenti (hinc a stemmate prohibiti) collati:

Excerptorum Codex Escorialensis X.I.13, saec. XIII/XIV, qui variorum auctorum opera, Lucianique dialogos qui inscribuntur *Somnium, Convivium* et *Cataplus* continet. Hoc in codice invenimus et excerpta *V.A.*, cc.8, 9, 12, 14, 18, 19, 22, 23, foll. 289r–289v, et *Pisc.*, cc. 8, 10, 12, 14, 17, 18, 19, 20, 22, 23, 25, 34, foll. 293v–294r, 35, 36, 37, 39, 42, 48, 51, 52, foll. 287r–287v. Esc. X.I.13

Codex *Syllogos* 69, saec. XVIII. Continet *V. A.* foll. 239r–257r. Ut recentissimorum fata scrutarer retuli. Syll.69

Typis expressarum editionum quas contuli hae sunt: Editiones.

Florentina seu Alopina princeps, a. d. MCDXCVI a
Aldina princeps, a. d. MDIII b

c Aldina altera, a. d. MDXXII
(Morrhiana, a. d. MDXXX, serius inspecta, in stemmate non inclusa)

d Juntina, a. d. MDXXXV

Monendum has divisiones β et γ ad tempus solum disponi, nam codex quisque per se recensendus est. **Nonnulli lectionibus utriusque classis scatent, ut fere non referat seu classi β seu γ eos attribuamus.** Accedit quod quae de classibus et codicibus statuimus ad hos solum libellos referenda sunt.

Ω-stirps Enucleare quaerenti quae sit inter classis γ[2]) codices ratio manifestum erit codices IMΩϱ𝔭𝔷 arte cohaerere: citemus has lectiones:

V. A. c. 12 ἀκολάστῳ adnotatiuncula quae ἀσώτῳ extrusit
V. A. c. 22 adn. συμβιβάζω quae συμποδίζω exstrusit
Pisc. c. 3 πϱάσσειν f. l. pro πάσχειν
Pisc. c. 32 verba διογένους τοῦ κυνικοῦ adn. intra textum addita (in VT scholium inveniuntur haec verba)

𝔭𝔷 Recentiorum huius stirpis codices 𝔭𝔷 novissimi tam arte connexi sunt, ut aut alterum ex altero descriptum aut ambo ex amisso exemplari derivatos, quod id ipsum ad postremum ad Ω redeat conicias. Erroribus parvi mo-

M menti scatent. Diu constat codices MI ab Ω varie emendato descriptos esse. Tam fidele codicis Ω apographon M

I est ut ab illo solum in quisquilibus differat. I neglegentius scriptus est: e. g., in *Pisc.* c. 51 pro ἀλλ' ἦν (Ω) habet

2) Retrorso ordine de classibus hic disputamus, nam primum codices manuscriptos, tunc editiones typis expressas, quas dubitanter classi β tribueram, tractare decrevi.

codex I ἀλλ' εἰς ἦν; signum autem ·ςς· non vero compendium pro εἰς, sed index scholii quod in marg. invenitur cui praecedit aliud ·ςς·. Codex ϱ, Bessarioni ab Cosma Hieromonacho a. d. MCDLXXI exaratus, apographon codicis Ω, ut docuit Nilenius, est; codici ϱ nonnulli minoris momenti errores adsunt. In aliquibus Mϱ𝔭𝔧, Ω emendatum, I textum codicis Ω pristinum sequitur, quod aetati I et emendatorum codicis Ω adscribendum. ϱ

Alia stirps valde involutior classis γ codicibus L*t*𝔏𝔖λ et φ𝔟 constat. L-stirps

φ𝔟 (hic est illius apographon) cum L solum in aliquibus partis *V. A.* initialis usque ad c. 13 med. consentiunt, ut in c. 4 f. l. μορφή pro φορή. De ceteris vide *V. A.* c. 17 λόγους f. l. pro νόμους, *Pisc.* c. 42 κατὰ τὸν τοῦ ταντάλου τάφον pro κ. τὸν τάλω τάφον. φ𝔟

Codex *t* ab L, ut vid., uno exemplari fort. intercedente, derivatus est. In nonnullis ab L differt ut in *V. A.* c. 2 καλῇ pro ἀγαθῇ L (notandum γρ. ἀγαθῇ in marg.), *Pisc.* c. 9 δικαστικόν pro δικανικόν, c. 19 τί σου τὸ ὄνομα (ου τὸ serius additum?) pro τίς + spat. V litt. + ὄνομα L, c. 43 f. l. σεμνῶν pro μνῶν L, praeter has omissiones: *V. A.* c. 13 τὰ πρήγματα post τίθεσαι (suprascr. t^2) et *Pisc.* c. 27 καὶ σὲ ἀξιοῦμεν post ἀγανακτήσαντες. *t*

Codicis 𝔏 textus, ab L per ambages tractus, cum alios errores tum paucas omissiones magnas monstrat, quarum una uni codicis L lineae congruit, *Pisc.* c. 38: ἄλλο ἢ ἀφεῖσθαι - - φίλον. Accedit quod al. man. nonnulla alterius fontis seu fontium cuiusquam auxilio correxit: cf. *V. A.* c. 22 καὶ τὰ σῖτα δή pro καί + spat. VI litt. + δή L, *Pisc.* c. 14 οἷα ἐπιὼν (hoc v. $𝔏^2$?) ἔλεγεν pro L*t* ἃ ἔλεγεν (ceteri classis γ οἷα pro ἅ), οἷα ἔλεγεν ἐπιών β (ἔλεγε om. ἐπιών s^7𝔄; notandum est commutationem duorum verborum frequenter contaminatione incedere), c. 34 ἀλλ' 𝔏

ὦ θεοὶ καὶ σοφά in καλὰ ὦ θ. κ. σ. e classis β fonte conversum.

𝔊 λ E codice 𝔊 codicem λ fluxisse Mrasio castigato docuit Coenenius. Hoc manifestum erit lectori si conspiciat e.g. *V. A.* c. 2 τίγ̣ϑ$^{\alpha}$ε$^{\lambda}$πρῶτον 𝔊 (olim τίνα πρῶτον), τίνα θέλ πρῶτον λ (post πρῶτον codices classis γ praeter L*ι*𝔏φ𝔟 ἐθέλεις, ante πρῶτον classis β testes θέλεις praebent). Accedit quod codicis λ omissiones distributioni codicis 𝔊 verborum attribuendae sunt, nominumque formas proprias, textus et minimi ambitus errata refert. Codex λ suos errores ut *Pisc.* c. 3 κατανοεῖν pro κτανεῖν addidit, variantes lectiones quibus antecedunt compendium γρ. ex 𝔊 iteravit. Codicis 𝔊 emendationum aliis antecedit κείμενον aliae ex rasura confectae. Fontem emendationum codicem testis Vat. gr. 86 (f^{R}) foede contaminati cognatum esse coniciamus. Huius fontis auxilio evenit ut multis ex classe β, paucis e classe γ (et his praesertim in *Pisc.*) hic ramulus suffusus sit. Accedit quod praesertim in *V. A.* non solum f^{R} sed etiam Σ𝔇Edd. textum qui idem est ac emendationis praebent. Nonnumquam emendationis eventus hiatus iactura est. Minoris momenti sunt lectiones quae in 𝔊λ solis occurrunt. E *V. A.* c. 20, ubi variantes ex β et γ ambae, hoc est ἀπηντηκότων αὐτῷ· αὐτήν … pro ἀπ. αὐτῷ γ aut ἀπ. αὐτήν β, in 𝔊λ inveniuntur, codicis 𝔊 exemplar vel alium antecedentem codicem contaminatum esse scimus. (Eundem textum et f^{R} et Ψ (fort. ante correctionem) praebent.)

Operibus numeri quidam assignati, textus aliaque codici L arte cohaerere codicem 𝔊 monstrant. Cf., e. g., *Pisc.* c. 2 ubi in marg. 𝔊L, υ$^{\pi}$ habent, λ post σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ false, ut vid., in Πυ(θαγόραν) conversum apposuit. υ$^{\pi}$ autem hic pro (ὡραῖον) π(άν)υ compendiose

in L𝔊 ni fallor scriptum est.

Φ/φ 𝔟

Sui generis est stirps quae ex codicibus Φ/φ 𝔟 constat. Manifestum est hunc codicem ex illo post φ additum exscriptum, nam omnes et minoris momenti errores, nonnumquam false emendationes refert. Cf. *Pisc.* c. 23 πρέπει.μνημ⁝ο↓νεύειν Φ (inter πρ- et -νεύειν ($ν^2$ ex β confecto) fort. textus novus additus est), πρέπει μνημονεύειν 𝔟, pro πρεσβεύειν; c. 48 ὅ$\overset{ε}{σ}\overset{ι}{τ}$ις ἐστίν Φ, ὅσει τις ἐ. 𝔟 (pro ὅστις ἐ. β, εἴ τις ἐ. γ). Accedit quod finem scholii ad c. 21 *Pisc.* separatim in 𝔟 scriptum est, nam in Φ finis in marg. sup. fol. 88r ab marg. sup. 87v continuatur, sed aliud marg. *ext. 87v* occurrit, ut in 𝔟 illud librario seriatim legente ab hoc findatur. De origine partis supplementi (φ) iam p. XXIII disseruimus: ea, quod usque ad *V. A.* c. 13 σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτοῖς οὐδέν pervenit, a codicis L cognato derivatum est. Aliae supplementi partes a recentiore, ut vid., classis β lectionibus contaminato fonte tractae sunt.

Γ

Accedit nunc codex celeberrimus Vat. gr. 90, cuius textum varie complures correctores partim classis β fonte usi correxerunt. Ex his emendationibus quaedam post textum pristinum erasum factae sunt, ut nunc recentius apographon textum sic correctum referre exspectes. Codicum recentiorum classis γ nullum qui textum et habitum Γ praeter aliquatenus codicem Vat. gr. 89 refert invenimus. Retinet autem codex Γ -ν et -ν- infixum (e.g. ἐμπιμπλάμενοι) quae per rasuram in Ω pessum data.

V

Inter recentiores alicuius momenti est codex Vat. gr. 89. A codice Γ in minoribus discedit, in aliis cum recentioribus quibusdam congruit, ut in *Pisc.* c. 34 ubi ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν λεόντων cum R𝔅𝔟f suppl. Φ(φ) P^5 pro ἁ. δ. τ. γαλῶν praebet. Quod ad necessitudinem codicis

V cum Γ pertinet, in quisquilibus solis congruere dicere possumus, nam nominum sigla et scholia minora ὡραῖον vel πάνυ ὡραῖον dispositio in ambobus simillima sunt. V. D. Mrasius codicis V libellorum seriem paene eandem atque codicis Ω iam dudum monstravit, sed quod ad textum pertinet nihil inter se consentiunt, nisi fort. *Pisc.* c. 32 (vide supra s. Ω) ubi verba διογένους τοῦ κυνικοῦ intra textum in Ω-stirpe, scholium in V (et T) inveniuntur.

R Erroribus mediocribus non caret codex R, qui multa transposita praebet. Expositu difficilia praetermissa habet. Pauca ex classis β fonte praesertim in *Pisc.* suppeditat. Observamus ac quaedam recensione considerata orta esse: e.g. fort. *Pisc.* c. 10 ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ **ἄδικα** προκαλεῖσθαι pro ἔ.γ. ἀ. οὐκ **ἄλογα** προκαλεῖσθαι, c. 29 ἀριθμούς pro ὠθισμούς (describuntur hic *mores* philosophorum), c. 22 ubi nominibus sophistarum Aristodemus Socratis familiaris additus. *Pisc.* c. 34 variantem λεόντων pro γαλῶν quam supra p. XXV commemoravimus cum V, suppl. Φ(φ), 𝔅𝔟𝔣P^5 tum R praebet. Librarius, ut vid., bis saltem variantes quibus γρ. praecedit scripsit, quod eum alio exemplari usum esse monstrat. Aliquatenus sui iuris sunt scholia, nam nonnulla hic solum inveniuntur. Mrasius codicem R et N affines in hac traditionis parte contendit, sed quod ad textum pertinet solum aliquatenus his in dialogis, ni fallor, in nominum assignatione congruunt.

ϑ Hunc parvum codicem qui *V. A.* non suppeditat classis γ paucis classis β lectionibus insertis esse manifestum est. Accedit quod quaedam ex γ et β commixta adsunt. Nonnumquam idem ac codices Σ𝔣^{R}T𝔅𝔣 et al. praebet. Praetermissio c. XL litterarum in cc. 48–49 δὲ ὅμως: ἰδού τις ἄλλος ὑπόπλατος (γ pro ὁ πλατὺς) ὥσπερ ἡμίτομος habitum exemplaris fort. reddit. Nomina tam variantia praebet ut nonnumquam duo uno in spatio offe-

rat, ut, e.g., cc. 17–18 post πρὸς τὴν δίκην ubi ΣΩ(ΚΡΑΤΗΣ) ΠΛΑ(ΤΩΝ) habet.

Classis γ stirps yw *Pisc.* non praebent. Minime cum β congruunt. Errores modo mediocres modo ingentes praesto sunt, ut e.g. c. 2 μάντιν ἄριστον pro μ. ἄκρον, c. 18 δύο ταλάντων ὠνησάμην pro δύο τάλαντα, tunc persona mutata ὠνησάμην. Manifestum est ab origine perpauca vel nulla nomina ab huius stirpis exemplari vel alio antecedente codice suppeditata, nam his codicibus pro nominibus philosophorum solum ΒΙΟΣ nomen adhibitum. Praetermissio c. 13 ἔχει σπουδαῖον -- πάντα c. XXXVI litterarum fort. dispositionem exemplaris refert. Sed utri exemplar amissum attribuamus? Prima facie non y < w conicere possumus, nam hic serius exaratus est. Manifestum est nonnulla emendationi a quodam addita esse post codici w seu y praecedentium codicum verborum iacturam ut, e.g., *V. A.* c. 4 ἃ σὺ τέτταρα ταῦτα δέκα ἐστί y, ἃ σ. τ. φῄς ταῦτα δ. ἐ. w, ἃ σ. **δοκέεις** τέτταρα, τ. δ. ἐ. codd. Accedit quod nonnullos locos in exemplari maculatos codex y aliquatenus reddit, w et hos et alia verba propinqua omittit, ut c. 12 ἐρωτῶντι ↓δεσπότῃ y, om. w, ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ codd., c. 14 ἄμη↓δέον ἅπασιν y, om. w, ἡβηδὸν πᾶσιν vel sim. codd. In c. 13 repetit codex w in marg. falsam lectionem codicis y, in textu omissam: τί ταῦτ' οὖλος y, τί ταῦτα w (οὖλος in marg. a librario ipso, ut vid., exaratum), τί ταῦτα οὗτος codd. (vel sim.) Perpauca contra propositum w < y pugnant, sed vide sis: c. 18 τοῦ γὰρ w f. l. pro τοῦτον y, χρῆναι f. l. y pro χρή w (et al.) recte. y et w communem fontem textu maculatum diverse tractavisse fort. conicias.

Classis γ codices 𝔅 et f strenue inter se congruunt. Usitatos errores orthographicos, praetermissiones, conversiones, etc. continent, quorum nonnulli in 𝔅 ex correctoris

yw

𝔅 f

tractatione orti sunt. Codex f codicem 𝔅 correctum referre videtur. In *V.A.* c. 4, e.g., libri τρίγωνον quod ad Pythagorae tetractyn pertinet offerunt, 𝔅 autem post emendationem stolidam τετράγωνον quod et f praebet. Omissio illius (suppl. marg.) XXXI litt. c. 11 ἦν μόνον -- παρῇ exemplaris habitum fort. monstrat. In *Pisc.* c. 34 λεόντων pro γαλῶν supra tractatum hos codices codicibus RVφ et al. aliquatenus cognatos esse demonstrat. Ineptiae attribuenda sunt multa, ut *Pisc.* c. 14 λαβόντες pro μαθόντες (ad doctrinas quas philosophi didicerunt attinet). Arte scrutanti amborum textus manifestum erit, ni fallor, codicis f textum a 𝔅 derivatum esse, nam et in minoribus huius habitum reddit. Quae a codicis 𝔅 textu discedunt, ingenio, ut vid., librarii tribuenda sunt: *Pisc.* c. 5, e.g., aliquatenus enucleatu difficilem textum habemus, quo a Philosophia Parrhesiades de doctrinis ludens cum quolibet aurum detergente, ut vid., confertur. Librarius fodientem aliquem textum attingere ratus, (nam 𝔅 nondum correctus κόμμασι, ut vid., habuit, ἀποσπώμενον pro ἀποσμώμενον praebet) κόμμασι (seu σκώμμασι) in σκάπτουσι convertit. In c. 38 f ὦ ἀρεταί pro ὦ ἀρετή habet, nam in 𝔅 ΑΡΕΤΑΙ personae sententiae sequenti assignantur. Notandum ambo indices personarum praebere, quorum codicis f et ( )οῖρα φιλοσόφων (initiali omisso) monstrat; ( )οῖρα fort. σεῖρα vel μοῖρα (hoc est delectum philosophorum) vult; in 𝔅 *Pisc.* c. 22 postquam quilibet philosophorum quis causam dicere debeat quaerit, personae mutationem cum alii tum 𝔅 praebet, in marg. notatum μ φι vel sim. apparet. His aliisque consideratis, a 𝔅 ductum esse f conicias. Notandum Coenenium ab apographo amisso codicis 𝔅,f et II alios (hi nostros dialogos non continent) ductos, putare, nam secundum V. D. errores communes contra 𝔅 iam castigatum, separantes autem contra quemque quisque monstrat.

Contaminatam stirpem f^RT ambo efficiunt, quorum f^RT hic solum *Pisc.* continet. In *V. A.* f^R ad classem β vergit, sed f^RT in *Pisc.* cum γ maiore ex parte consentiunt. Ut supra p. XXIV commemoravimus, cum codicis 𝔊 redactore nonnumquam congruit f^R, ut in *V. A.* c. 12 ubi ἀπόζει μύρων pro ἀποπνεῖ μ. una cum 𝔄ΝΣ𝔇 Edd. (idem 𝔊 (et λ) - - suprascr. adnotatiunculae) praebet. Contaminationem in codicis f^R traditione praesto manifestum est in *V. A.* c. 24 ubi post errorem ex homoeoteleuto ortum (qui in cl. β codicibus monstratur), cum ΣΝ codex f^R alteram ex cl. γ sententiam addidit, ut duabus sententiis τὸν μόνον πλούσιον ἐκχύτην turpiter iterarent: ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον ἐκχύτην: (ΑΓΟ) καὶ μὴν τοὐναντίον φῄς, τὸν νέον μὲν εἶναι περιεκτικὸν σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον ἐκχύτην. (φῄς] ἔφης N; pers. om. f^R), ἐμ. μ. ἀσκῶν εἶ. π., σὲ δὲ τὸν μόνον π. ἐκλύτην χU𝔄 UC^{b}A (ἀσκῶν] ἀσκῶ 𝔄, ἐκλύτην] ἐκχύτην 𝔄), ἐμ. μ. ἀσκῶ εἶ. π. **τὸν δὲ μαθητὴν ἐκχύτην**: ΑΓΟ. καὶ μὴν τ. ἐν. ἔφης τὸν νέον μὲν εἶναι π. σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον ἐκχ. codd. De reliquis dicere possumus errores usitatos praebere codicem f^R, e. g. omissiones, nonnumquam menda singularia. Quae necessitudo inter codices f^R et T constet ut aliquatenus e lectionibus dialogi *Pisc.* conicias fieri potest. Ambo eadem menda seu coniecturas praebent, e.g. c. 10 κατακελεύσαντες pro καταλεύσαντες (philosophi verentur ne quibus Parrhesiades lapidibus coopertus tamquam ansam ad reprehendendum det), c. 26 βραχὺ βιβλίον ridiculum pro παχὺ β. codicum plurimorum (de Parrhesiadis libello quo philosophos irridet loquuntur). Cf. c. 5: post ἄνδρα lacunam f^R solum monstrat, ubi in exemplari sine dubio εὐεργέτην olim maculatum legebatur, T ἄνδρα sine lacuna praebet.

Alia autem invenimus quae ostendunt, ut vid., diverse

ad exemplar quemque redire, e. g. *Pisc.* c. 4 ubi ... τὸν ἀϊδωνέα·   οὑτοσὶ καὶ ἐπίκουρος f^{R}, τ. ἀ. χρύσιππος οὑτοσὶ καὶ ἐπίκουρος T monstrat. Ille fort. χρύσ. personam solum indicare ratus est. Accedit quod priore dialogi parte ubi Lucianum philosophi persequuntur codex T solus quasdam sententias distinxit. Cf. c. 25 ubi ἐν τοῖς διονυσίοις T, ἐν διονυσίοις f^{R} cum aliis praebet, quem locum f^{R} non ab T derivatum fort. confirmare conicias.

De cognatione amborum per lectiones textus per se non liquet. Sed fort. non audacius postulare possis a communi exemplari ductos, unde diverse cum alia tum c. 33 adnotat. γρ. ἀποτροπαίων ὡς αἰσχρῶν (vel sim.) (in f^{R} ut vid, a librario, in T fort. manu alia exaratam) traxerint.

Summatim dicamus ubi diverse β et γ classium codices discedant, f^{R}T classem γ in lectionum 95 %, (*Pisc.*), f^{R} **classem β** in lectionum c. 63 % sequi (*V. A.*).

U Classis β codicum eo classis γ numerus minor est. Vetustus qui *V. A.* et *Pisc.* ambo continet est codex Vat. gr.
χ 1324, qui satellites duo saltem, ut vid., Vat. gr. 2177 et
𝔘 Par. gr. 3012 habet. In *V. A.* c. 9 sic habitus codicis U: ἄγε ὦ προ ↓ ἣν δὲ πρίωμαί σε ..., librario, ni fallor, finis verbi προφῆτα oblito; pro προ, πῶς codex χ, διόγενες codex 𝔘 praebet, quae lectiones emendationes esse videntur. Errorem orthographicum codicis U codices χ𝔘, ut vid., iteraverunt, *Pisc.* c. 44, ubi pro κενὴ δ' codex U καὶ νὴ δ', codices χ𝔘 καὶ νὴ δί' praebent. De nominibus notandum U et alios (fatendum non solum χ𝔘) Aeacum omnino pro Iove ducem venditionis in *V. A.* necessitudine *Piscatoris* ubi ex Orco philosophi eveniant ut Parrhesiadem persequantur adducta adhibere. Accedit quod nomina quae in U, ni fallor, pro capitibus, in χ𝔘 pro personis adhibentur. Quod ad scholia pertinet, c. 6 *V. A.* in marg.

codicis U notatum est fort. manu librarii ad v. ψυχήϊον, ἀντὶ τοῦ ἔμψυχον, in codice 𝔘 καὶ ἔμψυχον in marg. apparet, in codice χ καὶ ἔμψυχον in textum ipsum infertum; et habitus codicis U maximi momenti est, nam dialogus qui *Gallus* inscribitur fol. 41r c. 22 ἀπολείπειν ἀεὶ τὸν νεανίσκον, post folia vacua VIII incipit, fol. 32v finem dialogi qui *Demonactis Vita* inscribitur continet. Et in χ et in 𝔘 verba illius dialogi ἀπολείπειν ἀεὶ τὸν νεανίσκον statim post huius finem media charta occurrunt; codicis χ librarius omissa verba in margg. ext et sup. addidit.

De cetero orthographica menda codicis U in χ𝔘 correcta sunt, -ν ephelcysticum aliquatenus in his pessum datum. Paucos ambo communes errores habent χ𝔘, ut *V. A.* c. 5 ubi pro ἄλλον ἐόντα εἴσεαι, ἄ. ἐ. εἴσεαι **εἶναι** habent, errores complures codex χ proprios, ut in *Pisc.* c. 40 ubi hic εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν· **τάδε**, ὦ συλλογισμέ, κήρυττε, 𝔘 εἰ δ. β. π. ἥ., **κατάδε**, ὦ σ., κ. praebet, εἰ δ. β. π. ἥ. **κατὰ τάδε**, ὦ σ., κ. codd.; codicis χ verbum τάδε fort. ex κατάδε codicis 𝔘 antiquioris eo ipso haplographia orto natum est. De nominibus codicis χ notandum ex alio fonte quo textus aliquatenus tracta esse, nam modo spatium nomini paratum lineolo extinctum, modo inter verba nomina inferta sunt. Lineoli raro in *V. A.*, saepius in *Pisc.* inveniuntur. Fons codicum 𝔄N cognatus, ut vid., est.

Monendum ac codicem 𝔘 sua menda habere, ut *V. A.* c. 2 ἀσφαλὲς κόσμητον 𝔘, pro ἀσφαλὲς καὶ ἀκόσμητον ceterorum, c. 20 μέντοι pro μέτει (errorem orthographicum quem fort. facile librarius apographi iterasset).

His omnibus indicibus recensitis, χ et 𝔘 ex communi codicis U apographo fort. et aliis inter illos et apographon iacentibus amisso exortos esse conicere ausim.

a *Piscatorem* codex a nunc desiderat. Praeter errores usitatos omissiones et lacunas quae habitum turpem exemplaris monstrant praebet. *V. A.* c. 24, e. g., pro παρὰ τῶν νέων καὶ, π. τ. ν. καινοτομεῖν habet; hoc autem verbum operis quod *Phalaris II* inscribitur c. 9 est, et scriptura usque ad finem huius libelli pergit, post quem tamen subscriptio ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ apparet. Codex quem codicis N cognatorum similem Mrasius affirmat hoc in dialogo immo codicis U fort. similior esse videtur.

$C^{b/c}$A Sui generis, ut vid., sunt codices $C^{b/c}$A, quorum hunc illius apographon recte putavit Siemonsenius. Lectionibus nostrorum dialogorum recensitis incertum quae inter BU antiquos et C cognatio intercedat. In *V. A.* c. 25 facilius omissio quae in Stoici et emptoris diverbio in codice U apparet explicatur si pro οὔ ... ναί verba ναί ... ναί ut in codice C^b nunc occurrit in codicis U exemplari praesto fuisse putemus. Ex hac lectione nil dubium quin a codice U ipso codex C^b non derivetur dicamus. In *Pisc.* communes errores hos notamus: c. 30 παραβαίνοιτο C^cAB, pro παραβαίνοι, c. 37 φιλοσοφεῖν διδάσκουσι C^cAχU𝔘 pro φ. φάσκουσι, c. 51 ὄντινα διδάσκαλον C^bAB pro ὅ. ἔχει διδάσκαλον χU𝔘 al., ὅ. ἔχει διδάσκαλον αὐτοῦ codd. Solus alicuius momenti error qui in C solo invenitur est c. 29 ὠθισμένους pro ὠθισμούς. Errores supra notati antiquitus in communi traditione codicum classis β praesto serius una vel altera stirpe emendari potuerunt, nisi sub traditione codicis C ac traditionum et U et B lectiones latent. His in dialogis nulla sunt quibus codicibus 𝔏 vel 𝔄 vel L ut postulaverunt quidam codicem C adiungamus.

De scholiis notandum unum in *V. A.* solum in C^b invenitur, ad c. 2 κομήτην] πυθαγόρᾳ ↓ ἐπεὶ τῆς ἰ↓ωνίας ἐστὶν↓ ἢ σάμιος. In *Pisc.* duo sunt quae solum in C^c et B (Rabe, *Scholia in Lucianum*, 133. 4–5, 136.10–11.) inve-

niuntur. Haec C^{c} et B codicum necessitudinem arguere non necesse est.

B

De codice B codicum classis β optimo multa amissa sunt ut nunc cum alia tum *V. A.* desideretur. Errata pauca quae codicis B peculiaria sunt praesto. Post καὶ βοήν c. 29 ex homoeoteleuto omissa sunt in B *solo* verba X, sed his omissis tamen verborum cursus sententiam sanam fingit ut librarium apographi cuiuslibet errorem non cogniturum fuisse dicamus. Scholia quaedam solum in hoc codice inveniuntur.

P

Et codex P *V. A.* non continet. Nomina quae post c. 38 *Pisc.* omissa sunt et emendationes supra lineas et in margine exaratas rubricator seu librarius, ut vid., ex γ-classis fonte addidit. Errores perpauci manifesti quorum nonnulli ex emendatione considerata orti. Codicis B textus codicis P similis. Hoc in dialogo minime cum Ψ congruit, quem codicem eundem ac P hyparchetypum habere postulavit Mrasius; P et Berol. Phill. 1515 (Be) eundem fontem habere postulavit Coenenius; hic *Pisc.* nunc desiderat; ex Be V. D. 𝔏 (et per 𝔏 codicem C) ortum esse putavit; nihil quod ad nostrum dialogum pertinet cum his codicem P arte coniunctum esse confirmat.

D

Hic codex turpiter maculatus toto *V. A.* dialogo caret, *Piscatoris* solum fragmentum breve nunc continet. Et exemplar eius maculatum non solum ex, e. g., c. 28 ubi παύσασθε lacuna relicta omittitur, sed ex conversione textus quae folio retro ligato evenit conicias. Errores conspicui pauci. Mrasius codicis N, Coenenius codicum 𝔄 N cognatum D postulaverunt. Re vera c. 23 νῦν λέγε hi omnes praetermittunt, sed cognationem non arguit hic locus, nam librariis singulis haec verba supervacanea videri potuerunt: τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταζε μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος (νῦν λέγε).

𝔑 Et hic codex turpiter maculatus solum *Piscatoris* partem ea codicis D longiorem continet. Errores usitatos praebet. Valde contaminatus est, nam cum β paulo minus bis toties quam cum γ assentit. Codici N Mrasius, codici ϑ Coenenius codicem 𝔑 cognatum esse postulaverunt, quae coniecturae textu nostri dialogi recensito non confirmantur.

Ψ Scrutanti hunc codicem consideratas emendationes permultas et ex fonte γ et ex librarii huius seu antecedentium codicum ingenio ortas eum continere manifestum erit. Multa a librario, ut vid., et scribendo et rubricando erasa et contexte emendata. Cum classe γ saepius in *V.A.* congruit. Omissiones conspicuae classis β saepe desiderantur. Conversiones creberrimae. Lectiones nonnullae in quibus textus et classis β et γ miscentur. Maximi autem momenti lectiones quae in Ψ solo modo speciosae modo ridiculae inveniuntur. Speciosarum vide sis *V.A.* c.15 κἂν ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιόν μοι **κατακέηται** ἀκούσῃ **αὐτοῦ** μηδὲν δεινὸν ὑπ' ἐμοῦ παθεῖν, pro κ. ὑ. τ. ἱ. μοι **κατακέωνται** ἀ. **αὐτῶν** μ. δ. ὑ. ἐ. π. classis β (classis γ κατακείσωνται et post αὐτῶν, λεγόντων praebet), h.e. de filio solius emptoris non iuvenibus quibuslibet loqui Socrates/Plato debet; *Pisc.* c.2 μνήσασθε δε θούριδος **ὁρμῆς** (fort. -ρμ- post ras. addita) pro μ. δ. θ. **ὀργῆς** -- sed fort. hic verbum ὀργῆς melius ad philosophorum affectus pertinet. (cf. *Il.*, 6.112 ἀνέρες, ἔστε, φίλοι, (Lucianus σοφοί) μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.); c. 6 εὐεργετοῦντας pro εὐεργέτας, c. 39 ὦ μέγα σεμνὴ **δίκη** τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχοις, pro ὦ μ. σεμνὴ **νίκη** κ.τ.λ. verba quae finis partem Euripidis tragoediarum plurium efficiunt. In aliis quomodo gradibus textus corruptus sit videre possumus, ut c.42 *Pisc.* βομβηδόν codd. sed βομβῇ β, σὺν βομβῇ Ψ, σύν ad textum classis β amputatum explendum addito. Exigue cum aliis codicibus consideratis emendationibus

scatentibus congruit: cf. c. 52 *Pisc.* ἐγκατακαίετε cum ΣEdd. pro ἐγκαίετε.

Complures huius codicis emendationes seu coniecturae statim reiciendae sunt, ut *Pisc.* c. 25 ὦ μέγιστε pro ὦ βέλτιστε, *V. A.* c. 24 δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται· **μανθάνω.** ΧΡΥ(ΣΙΠΠΟΣ) οὐ γαρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λαμβάνω pro δ. ὅ. μ. ὁ. σ. μ. ἐ. τ. ἀ. λ. ΧΡΥΣ. **μανθάνεις**· οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λ. ubi Philosophus emptorem intellegere dicit.

De nominibus notandum classem γ codicem Ψ in *V. A.* nonnumquam sequi, h. e. Aeacum non adhibet, Platone pro Socrate in *V. A.*, sed Pyr(rh)ia cum β in fine utitur. Complures post textum scriptum sententiarum divisiones nonnumquam lineolo trans spatium nomini relictum transducto mutatae. In *Pisc.* sui iuris sunt quaedam nomina.

Horum omnium ratione habita hunc codicem solum fontem coniecturarum non vero traditionis genuinum exemplum duci opus est.

s⁷𝔄 N

Hos codices ex altera classe contaminatos maxime notandum est. Variantes lectiones quae ex contaminatione et ex librariorum ingenio ortae nonnumquam speciosae adsunt. In lectionibus e margine seu spatio quod inter lineas exstitit in horum codicum textum addendis nonnumquam factum est ut textus classis γ verborum autem ordine converso nunc in his appareat, ut *V. A.* c. 15 μηδὲν λεγόντων pro λεγόντων μηδέν γ, μηδέν UC^b etc., *Pisc.* c. 10 ἀξιῶν δικάζεσθαι pro δικάζεσθαι ἀξιῶν γ, ἀξιῶν BU etc. Aliis recentioribus interdum congruunt, ut *V. A.* c. 12 ἀπόζει, olim pro glossemate sine dubio cum Σ f^R𝔇 Edd. pro ἀποπνεῖ (ἀναπνεῖ Ω-stirps; v. p. XXIX). In c. 7 speciosam lectionem οὐχ ὁρᾷς ὡς **διῇρται** τὸ ξύλον pro οὐχ ὁ. ὡς **διήρτηται** τ. ξ. UC^b et al., οὐχ ὁ. ὡς **διῇρκε** τ. ξ. γ praebent, sed hic saltem haplographia emendatio

oriri potuit. Gradus mutationis textus nonnumquam discerni possunt, ut in *V. A.* c. 23 λεπτογράφοις βιβλίοις **παρατιθέντα** τὴν ὄψιν 𝔄N eleganter pro λ. β. **παραθήσοντα** τ. ὄ. UC^b et al., quae lectio est falsa pro classis γ λ. β. **παραθήγοντα** τ. ὄ., *Pisc.* c. 35 ubi de philosophorum avaritia loquitur Parrhesiades, ὅταν δέ τις ἐπικουρίας δεόμενος ... ἀπὸ **πολλῶν** ὀλίγα αἰτῇ, false ὅ. δέ τ. ἐ. δ. ... ἀπ(ὀ) **ὀλίγων** ὀ. αἰ. BU et al., ὅ. δέ τ. ἐ. δ. ... ἀπ' **οὐκ ὀλίγων** ὀ. αἰ. s^7𝔄N qui textus non inepte *sensum reddit*, c. 44 ὑμεῖς δὲ οἱ κυνικοὶ μήτε ὠθεῖτε (N cum bcd; ὠθῆτε s^7𝔄) ἀλλήλους μήτε τοῖς ξύλοις παίετε (παίητε s^7𝔄), pro ὑ. δ. οἱ κ. μ. **αἰτεῖτε** κ.τ.λ. BU et al. (αἰτεῖται U), ὑ. δ. οἱ κ. μὴ παίετε ἀλλήλους τοῖς ξύλοις codd.; haec lectio est sana, textus classis β (BU ...) fort. ex mutatione παίετε ad ταίετε, τ' αἰτεῖτε, tunc addito in marg. seu inter lineas ex classe γ παίετε ortus est, quem textum s^7𝔄N-stirps vel casu vel considerate emendavit.

Quae de singulis codicibus recensitis dicere possumus?

𝔄s^7 s^7𝔄 usitatos errores, e. g. praetermissiones minoris momenti, etc., et nonnulla considerate mutata, e. g., *V. A.* c. 26 πάνσοφα pro πάνσεμνα, *Pisc.* c. 20 γένος pro εἶδος. Contaminationem praesto esse conicias ex *Pisc.* c. 46, ubi s^7𝔄 ἢν δέ τι ... καταράτῳ ἀνδρὶ **ὑποκριτῇ** ἐντύχῃ ..., β ἢν δ. τ. ... καταράτῳ ἀνδρὶ ἐ., γ ἢν δ. τ. ... καταράτῳ ἀνδρὶ **ὑποκριτῇ φιλοσοφίας** ἐ. praebent. Et nominum distributio contaminationem arguit, nam Aeaco in *V. A.* ut ac U venditionis principe utitur, sed aliqua ex parte diverse ac in U distributo; nonnumquam eodem modo quo in γ sententiae digestae. In c. 7 quidem et Juppiter et Aeacus adhibentur. In c. 14 pars sententiae quam emptor solus dicere debet in 𝔄 Aeaco tribuitur: ΑΙΑΚΟΣ. τουτὶ τὸ κακὸν οὐ πόρρω μελαγχολίας ἐστίν. ΑΓΟ. οὐδέτερον ... ὠνήσομαι, quo loco emptor, non venditionis

princeps Heracliti doctrinas illudere debet. Librarius huius seu antecedentium codicum Aeacum personam in textum inserere conatus esse videtur. In *V. A.* codex 𝔄 eodem modo quo U etc. Socratem pro Platone, Pyrrhonem (seu Pyrrhian) pro 'Philosopho' adhibet, in *Pisc.* ad suum arbitrium nonnumquam nomina, ut in c. 4 Aristippum, sententiis tribuit.

s^7 Codex s^7 qui *V. A.* non continet, et errores interdum emendatos, et litterarum ductum et compendia codicis 𝔄 tam fideliter reddit, ut haud dubium sit, Mrasio aliter iudicando, quin apographon huius sit. Idem ac ego Coenenius in *Iup. Trag.* repperit.

N Accuratius quam 𝔄 ut vid. exaratus tamen et codex N vestigia contaminationis praebet, ut, e. g. *V. A.* c. 24 iam p. XXIX commemoratum ubi (ac in Σf^{R}) textui classis β ex homoeoteleuto (περιεκτικόν ... περιεκτικόν) orto *altera* classis γ sententia addita est. Memento in fine praesertim dialogi *V. A.* **cum classe γ** N arte cohaerere. In *Pisc.* unum locum probabiliter corruptum, ni fallor, librarius N seu antecedentium inepte emendare conatus est: c. 32 καὶ **οὗτος ψόγους** ἐποιεῖτο pro καὶ **οὐ τοὺς λόγους** ἐποιεῖτο (de moribus malis genuinis philosophis a falsos philosophos observantibus adscriptis loquitur Parrhesiades; secundum Jacobitzium et „Codex Anglus", „Excerpta Poli", et „Codex I. G. Graevii" ψόγους praebent). In nominum distributione traditiones classium ambarum cognovisse se librarius codicis N seu librarii antecedentium monstrant. In *V. A.* c. 1 ante πολλοὶ συνίασιν ΕΡΜΗΣ ΑΙΑΚΟΣ (ut U ...) Η ΖΕΥΣ (ut Γ ...) sic sententiae tribuit. Alibi Iove venditionis principe, ut γ, utitur. In dialogi ea parte ubi philosophus qui aut Platon aut Socrates esse debet, initio Socrate (ut β) (puerorum amatore) utitur, ab οἰκῶ μὲν αὐτῷ autem (c. 17) ubi de re publica disseritur Platonem (ut γ) adhibet. Ad finem *V. A.*

Pyrrhone ut β utitur. Nonnumquam divisione sententiarum cum γ assentit. In *Pisc.* diversis quis 𝔄 personis e.g. Luciano (pro Parrhesiade), Platone (pro Philosoph(o/is) / Chrysippo) usus est.

Et iamdudum E. Schwartzius adsentiente Mrasio codicis 𝔄 redactorem virum doctum esse recognovit. Redactoris seu redactorum lucubrationes non solum lectiones per se sed etiam hiatus horror qui cum his codicibus tum 𝔊(iam corr.) λ f^R Σ Edd. praesto est patefaciunt. Quod potest ex apparatu horum codicum eiectorum variantibus lectionibus ut doctorum coniecturis uti debemus.

Σ 𝔇 Edd. (h.e. abcd) Recensenti hos codices editionesque apparebit primos gradus vulgatae hic latere. Recensionis vestigia cum consideratae emendationes tum hiatus horror ostendunt. Hi cum aliis recentioribus aliquatenus consentiunt. Vide sis *V. A.* c. 7 κάλλιστον pro κάλλιον cum 𝔊(iam corr.) λ f^R, c. 12, ἀπόζει pro ἀποπνεῖ cum 𝔊 λ (in his suprascr.) f^R𝔄 N; nonnumquam lectiones quae probabiliter ex lectionibus ambarum classium commixtae sunt praebent, e. g.: *Pisc.* c. 34 οἱ ἰδιῶται δὲ ὁπόσοι **ξυμπίνουσι γελῶσι** δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι Σ Edd., οἱ ἰ. δ. ὁ. **ξυμπίνουσι** δηλαδὴ καταπτύουσι β, οἱ ἰ. δ. ὁ. **πάρεισι γελῶσι** δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι γ, (ξυμπίνουσι fort. est adnotatiuncula pro πάρεισι), c. 48 ἄβρωτός τε γάρ ἐστι καὶ **εἰδεχθὴς** καὶ **σκληρὸς** καὶ ἄτιμος Σ Edd., ἄβρωτός τε καὶ **σκληρὸς** καὶ ἄτιμος β, ἄβρωτός τε γάρ ἐστι καὶ **εἰδεχθὴς** καὶ ἄτιμος γ, (hic decernere difficile est utrum εἰδεχθής an σκληρός adnotatiuncula sit; fort. Σ Edd. feliciter lectt. ambarum γ et β classium coniunxerunt).

Cum communes errores hi omnes habeant manifestum Σ tamen est non Σ ipsum sed eius cognatum exemplar editionis „a" Florentinae fuisse, nam ille propria menda monstrat. Ex his nonnulla e pronuntiatione litterarum υ, ει et al. (iotacismo) fort. orta, ut *Pisc.* c. 32 γυμνὰ ἐπιτη-

δεύοντα ridiculum pro δεινὰ ἐ., c. 34 ἤ pro οἷον. Alia considerate emendata ut *V. A.* c. 23 λεπτογράφοις βιβλίοις **παρακαθήσοντα** τὴν ὄψιν pro λ. β. **παραθήσοντα** κ. τ. λ. (παρατιθέντα 𝔄N) β (Edd.), quae lectio supra commemorata s. 𝔄N p. XXXVI falsa quidem pro **παραθήγοντα** (γ) est, *Pisc.* c. 4 ἅπαντες οὓς διέσυρες ἐν **τῷ βίῳ** τοῖς λόγοις pro ἅ. οὓς δ. ἐν τοῖς λόγοις, c. 42 ἀναβαίνουσι pro ἀνέρπουσι, c. 48 φοβερός pro φανερός. Verba καὶ ὅστις ἀποδώσεταί μοι τὴν ψῆφον *Pisc.* c. 9 omissa fort. unam lineam exemplaris monstrat, nisi primum καὶ ... ἀποδώσεταί homoeoteleuto omissis (nam γενέσθαι verbo καί praecedit) tunc μοι τὴν ψῆφον a librario seu redactore quodam codicis aetate antecedentis non comprehensa deleta.

Et Σ per se vestigia ambarum classium locorum mixtorum praebet. De loco dialogi *V. A.* c. 24 ubi altera ex classe γ sententia post magnam classis β homoeoteleuto ortam omissionem addita est, vide supra, pp. XXIX, XXXVIII, ubi de f^{R} vel N disputavimus; *Pisc.* c. 29 **ἄρα παρα**φυλάττετε pro **ἄρα** φυλάττετε classis β false pro **παρα**φυλάττετε classis γ (Edd.), c. 42 ubi antiqua classis β traditio μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις κολακείας ἀναισχυντίας βακτηρίας λιχνείας συλλογισμοῦ φιλαργυρίας, γ tamen recte μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ κλαγγηδὸν προκαθιζόντων καὶ πανταχοῦ πήρα κολακεία πώγων ἀναισχυντία βακτηρία λιχνεία συλλογισμὸς φιλαργυρία (πώγων om. „a"; πήρα κολακεία πώγων] πήρα πώγων κολακεία bcd), Σ turpiter, μ. δ. ἡ ἀ. ἐν βραχεῖ κλαγγηδὸν προκαθιζόντων κολακείας ἀναισχυντίας βακτηρίας λιχνείας συλλογισμοῦ φιλαργυρίας. Et in nominum distributione contaminationem monstrat; in *V. A.*, e. g., et Iovem et Aeacum ambo adhibet (permulta in *Pisc.* omissa); notandum errore singulari Σ verba Democriti propria Heraclito, Heracliti propria Democrito tribuisse.

Interdum cum rec., e. g. f^{R} 𝔖(iam corr.) λ 𝔄 N, qui cum aliis tum hiatus evitatione notabiles sunt, consentit.

Edd. 𝔇 Notabilibus erroribus Edd. 𝔇 carent, et quidem nonnumquam feliciter, ut vid., ex ambabus classibus lectiones aliquatenus permixtas traxerunt: *V. A.* c. 2 ἀναθεωρεῖν pro θεωρεῖν β (Σ), ἀναθεωρεῖσθαι γ. Nonnullae minoris momenti omissiones praesto, e. g. *Pisc.* c. 1 κεκμήκατε ὦ ἀρίστιππε pro κ. ὦ ἐπίκουρε καὶ ἀρίστιππε. Nonnumquam adnotatiunculae veram lectionem extruserunt, e. g. *Pisc.* c. 42 ἦρι pro Homerico ὥρῃ, consideratae, ut vid., emendationis alia exempla praesto, e. g. *V. A.* c. 17 ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὅπερ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· **δοκεῖ** μηδεμίαν αὐτῶν μηδενὸς εἶναι μόνου, ubi ceteri recte δοκεῖ^{2} omittunt. Persona Aeaco (cf. supra, p. XXXIX, Σ) non utuntur. In *Pisc.* pro philosophis Plato loquitur, dialogi princeps primum Lucianus tunc apologia incohata Parrhesiades appellatur.

𝔇 Faciliter codicem 𝔇 qui *Pisc.* non continet dimittimus. Hic codex arte cum ed. „a“ cohaeret, in minoribus solum differt. Proprios editionis „a“ errores iterat, et eos qui typothetis adscribendi sunt, e. g. *V. A.* c. 17 νεάνικόν [sic] pro νεανικόν, c. 20 ῥήτωρ [sic] pro ῥήτωρ. Scrutanti quales et quantae sint litterae quae compendio nominum personarum appositae sint manifestum erit ex „a“ illas codicis 𝔇 ortas esse.

bcd Quae necessitudo inter editionem „a“ aliasque exstat? Modo errores editionis „a“ retinuerunt modo emendaverunt, ut e. g. *Pisc.* c. 1 οὐκ ἐχρῆν ↓↓ ἔστε σοφοί „a“, οὐκ ἐχρῆν· ἔστε σοφοί bcd, pro οὐκ ἐ. **ἀνέρες** ἔστε σοφοί, verbo ἀνέρες pagina in editione „a“ exeunte omisso; c. 1 βάλλε βάλλε τὸν κατάρατον **τοῖς λίθοις** „a“, β. β. τ. κ. **τοῖς ἀφθόνοις λίθοις** b, β. β. τ. κ. **ἀφθόνοις τοῖς λίθοις** cd codd.; hic editionis c codice quodam adhibito redactor verba τοῖς ἀφθόνοις retroversa in ed. b reddita, ut fre-

quenter in codicibus ex fonte quodam emendatis fit, correxit. Similiter in c. 42 invenitur: πήρα κολακεία „a", πήρα πώγων κολακεία bcd, πήρα κολακεία πώγων γ, (πήρας πώγωνος κολακείας s[7] 𝔄 N). Nonnumquam textus alterius fontis textum pristinum non extrusit sed textui editionis „a", additus est, ut, e. g., *V. A.* c. 6 ἦν **ἐπαφῆς** **ἐς** τὴν σεληναίην bcd R, pro ἦν ἀφῆ(ς) **ἐς** τ. σ. β, ἦν **ἐπαφῆς** τ. σ. „a" codd., *Pisc.* c. 29 αὐτὸς οὗτος bcd pro αὐτός „a" et γ (Σ), οὗτος β, *Pisc.* c. 48 **νῦν ξυν**επιλαβοῦ bcd, **νῦν** ἐπιλαβοῦ a Σ P Ψ (νῦν ἐπ.] ἐπ. νῦν Ψ), **ξ(σ)υν**επιλαβοῦ codd.

Textibus bcd cum manuscriptis codicibus collatis evenit ut codici N fonte arte cognato editionis b redactor ad editionem „a" emendandam uti debuerit, ut iam dudum Nilenius postulaverat. Confer sis *Pisc.* c. 34 κολακευτικώτεροι bcdN pro κολακικώτεροι „a" γ (s[7] 𝔄; om. β), c. 44 ὠθεῖτε bcdN (ωθῆτε s[7] 𝔄) pro αἰτεῖτε „a" β (Σ, om. γ; v. supra s. codicum s[7] 𝔄 N recensione, p. XXXVI).

In minoribus quo modo editionis „a" propria compendia et al. editionis b redactor explicaverit enucleare possumus. In loco *Pisc.* c. 17–18 πρὸς τὴν δίκην: ὁρᾷς, προσεταιρίζεται nomen „A." sic ed. „a" praebet, quod ed. b redactor ad Ἀρι. complevit. Fatendum hic Ἀρι. (h. e. „Aristoteles"?) uti potuisse nostrum, sed ante mos Platone vicem principis philosophorum uti erat; alibi paucis locis ANAB. (h. e. Ἀναβιοῦντες, „redivivi") editiones adhibuerunt, ut et hic „A." pro ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ editionem „a" (ut et in Ω-stirpe occurrit) suppeditavisse conicias. Nomen sic ab ed. b redditum usque ad editionem Reitzianam (h. e. vulgatam) ubi compendiose ΑΡΙΣΤ. redditum est duravit. C. 48 in loco μᾶλλον δὲ χρύσοφρυν: οὔκ, ἀλλὰ γαλεός ἐστι, editio „a" „Ελ." nomen praebet, quod „Ελευ." reddiderunt bcd (h. e. Ἐλευθερία), sed haud dubium est quin Ελ. = Ἔλεγχος (ut habet codex

Ψ), quae persona maximi momenti hac in parte dialogi est; Ἐλευθερία autem, Veritatis ancilla multo ante commemorata (c. 17), nullas magni momenti partes hic agit.

Paucis solum minimi momenti locis inter se singulae editiones non consentiunt. Perpauca editionis d redactor nescioquo codice (ut docet praefatio; hic quidem cognatus codicum 𝔄N est), aliisque fontibus usus, editionis b vel c (haec est ex illa castigata orta) mutavit. Aliquando d sola idem ac „a" habet, sed haec minoris momenti sunt.

Aliae Edd. Maximi laboris est omnium usque ad Reitzianam editionem lectiones investigare.[3]) V. D. Jacobitzius eo industriae pervenit ut in sua editione maiore multarum antecedentium lectiones includeret. His examinatis lectiones editionum abcd (et vero codicis Σ) usque ad Reitzianam duravisse videmus. Minimi momenti maxima ex parte discrepantiae: e. g. *Pisc.* c. 34, e (= Basiliensis I, a. d. MDXLV) ξυμπίουσι pro ξυμπίνουσι; nonnumquam editionis b solius lectionem retinent, ut e. g., *Pisc.* c. 1 τοῖς ἀφθόνοις λίθοις (pro τοῖς λίθοις „a", ἀφθόνοις τοῖς λίθοις cd, codd.). Nil est quod miremur editionem b maioris momenti quam editionem „a" ad posteriores struendas esse, nam redactor huius menda minora multa emendavit, numeros paginis assignavit, textus corpus litteris maiusculis una cum minusculis Aldo Manutio auctore instruxit.

Stirpem Σ Edd. ut summatim describam, his in dialogis fons erat editionis „a" codex codici Σ cognatus, classis β, **valde** contaminatus; similiter ac 𝔄N aliique recentiores (e. g. f^{R}) consideratas emendationes, hiatus horrorem, lectiones speciosas monstrant. Secundum Nilenium aliis

---

3) Recensione iam exacta forte ed. Morrhianam parvulam *Piscatoris* (Lutetiae, a. d. MDXXX) inspexi; quae ut evenit ab ed. b sine dubio derivata est.

libellis Luciani alii fontes adhibiti, ut R, M, N, aliique Florentini, ut Φ, L. In nostris fort. solum codicis L vestigia in minoribus editionis „a“ nunc latent. Re vera ubicumque diverse classes β et γ discedunt, in lectionum 74% Σ, 68%. Edd. (*V. A.*), 51% Σ, 46% (n. b.) Edd. (*Pisc.*) classem β sequuntur, quod fort. alium fontem classis γ editioni „a“ latere indicat. Et Nilenius et Mrasius seriem libellorum et in Σ et „a“ simillimam notaverunt: *Somnium* ceteris omnibus, *Dial. Deor.* quintus ceteris *Deorum Dialogis* praecedunt, separatim *Dial. Deor.* quartum et vicesimum, quintum et vic. praebent; sed Nilenius primos VII saltem libellos ex M derivatos esse postulavit.

Labores VV. DD. qui temporibus Palaeologorum et Doctrinae Renovationis floruerunt in Σ Edd. N𝔄 et al. apparent: contaminatio, hiatus evitatio, lectiones speciosae, etc. Plato pro ceteris verba in ed. „a“ loquens fort. Marsilio Ficino Academiae principi et J. Lascari aeque contextis *Piscatoris* tribui debet. VV.DD. vestigiorum plus in ed. b invenitur, nam N aut cognatus iam redactione affectus in hanc editionem construendam adhibitus est.

Excerpta cum aliorum tum Luciani diversis codicibus ut constat inveniuntur. Ex his codicem Escorialensem X.I.13 saec. XIII/XIV qui cum *Somnium, Convivium, Cataplum,* tum excerpta continet refero. Nostrorum dialogorum dulces exuviae foll. 287r–v, 289r–v, 293v–294r occurrunt. Ni fallor excerpta ex codice classis γ recentiore derivata sunt: cf. *Pisc.* c. 34 ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν λεόντων cum 𝔅fRV𝔟P^5, suppl. Φ(φ). Lectiones huius codicis propriae nonnullae. Legenti haec excerpta manifestum erit nonnulla mutata ut et verba sententiam integram efficerent, et excerpta ad repetendum ac erudiendum quasi proverbia adhiberi possent. Quare, e. g., quae

Esc. X.I.13

sententias alligant particulae, δέ, γάρ, etc. nonnumquam omittuntur; pronomina, alia quae ad *contexta* pertinent praetermissa aut immutata; nonnumquam aliquid ex contextis derivatum ut integra sententia effici posset additum, e.g. c. 22 *V. A.* ubi codex noster **οἶδα** λόγων πλεκτάνας αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας pro τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας (τάς om. β) αἷς σ. τ. π. Haec in dialogo emptori τί δὲ ἄλλο μάλιστα φῂς εἰδέναι roganti Diogenes respondet. Certum est excerpentem εἰδέναι ex contextis in οἶδα conversum excerpto suo ut integrum efficeret addidisse. Haud dubium est quin excerptis subsidio usuro cuilibet quam cautissimo esse necesse sit, nam saepe ut in locum proverbii adhiberentur haec de genuino fonte deformata sunt.

Syll. 69 Nil est quod miremur codices recentissimos id est saec. XVII–XX, qui saepe aetate in catalogis praetermittuntur, textum impressarum editionum vetustarum seu recentiorum et earundem ipsarum exemplaribus a typothetis multiplicatarum, numeroque auctarum reddere (cf. supra de Ottob. gr. 330, p. XL); ex his Turcicum Syllogon 69, saec. XVIII qui *V. A.* foll. 239r–257r continet contuli. Lectiones editionum vetustarum praesertim editionis b propriosque errores minoris momenti nonnullos monstrat. Errores nonnulli editionum abcd emendati, e.g. c. 4 καὶ νόον καὶ ἁρμονίην recte pro καὶ ἁρμονίην abcd. Fons aut editio impressa aut codex editionis apographon aut editio manu cuiusdam quod nonnumquam fit emendata. Probabilius est cum hunc codicem recentissimum tum alios eius aequales vulgatam traditionem quae magis magisque per saecula a typothetis multiplicata est referre.

Collectanea Accedunt nunc testes qui textum Lucianeum in minoribus solum praebent, quae ex marginibus codicum virorum doctorum tracta „collectanea" frequenter appellantur. Alicuius momenti in Iacobitzii apparatu sunt. Haec

conspicienti a coniectura aut codice iam nobis e. g. N noto derivata videbuntur. Diverse ac codices nonnumquam nomina suppeditant praesertim in *Pisc.*, quod et in codicibus ipsis singulatim recensitis notavimus. Haec ut vid. secundo loco prudenter teneamus.

Versiones

Sunt autem testes et codices manuscripti et impressi qui non vero textum graecum Lucianeum sed a viris doctis in sermonem latinum vertum praebent. De his quorum nonnulli aetate impressis graecis antecedunt, disseruerunt complures, quorum Goldschmidtius et Rysschaertius et Lockwoodius lectori consulendi. Fatendum est, ni fallor, huius generis plurimos textus non iam accurate recensitos esse, sed editio impressa a. d. MCDLXX G. Lauero tributa quae cum alia tum *V. A.* a Rinuccio aut Persona vertum continet a Goldschmidtio conspecta est, qui philosophorum doctrinarum ignorantia textum erroribus nonnumquam stolidis scatere affirmat. Cum hi fontes per se studio digni sint, nescio an minores futuri sint quam testes antiquitus in linguam Syriacam vel Arabicam in locum textus graeci nonnumquam adhibendi versi, praesertim si eo tempore complures classium βγ boni testes interpretibus aderant.

loci allati

Aliquantum verba nostri serius medii aevi (testimonia quidem antiqua perpauca nulliusque momenti sunt) auctorum operibus commemorata vel prolata sunt. Nonnulla in opere Thomae Magistri quod *Ecloga Vocum Atticarum* inscribitur, in opere quod *Chiliades* inscribitur Ioannis Tzetzis nonnulla inveniuntur. Nil novi, nil alicuius momenti in his quoad scio occurrunt, quod ad textum construendum valeat.

Lucianeorum imitationes

Accedunt tandem medii aevi auctorum libelli qui nostrum imitati sunt. Notus est dialogus Theodori Prodromi quo illustres quidam venum dati. Manifestum legenti est hunc exemplar *V. A.* Luciani habere, argumentum simile,

orationem similem monstrare, qui nihil autem ad textum restituendum valet, nam verba nostri ipsa non reddit, non praebet. Melius igitur erat cum alios tum Fritzschium Prodromi locos non attulisse.

Qui singuli codices aliique testes singuli recensiti ad textum conficiendum necessarii sint et sufficiant nunc decidere debemus. Omittendi quidem apographa eique qui nihil ad textum restaurandum contaminati erroribusque scatentes afferunt. Monendum quidem his semotis nos nullo modo cetera faciliter decernere; nonnumquam variantes lectiones eius modi invenimus ut vel una vel altera fort. considerate a redactore quo tempore fort. uncialibus librarii usi sunt mutata genuinum non reddat, e. g. *Pisc.* c. 21 (ad Minervam pertinet) ἅτε δὴ ἐπίσκοπος οὖσα (β), ἅτε δὴ ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα (γ).

Nostris in dialogis classis γ eo classis β textus longior est, nam haec praetermissiones, illa additamenta quorum nonnulla pro insiticiis habeamus praebent; accedit quod classis β hiatum maiore ex parte evitat.

β : B Classis β optimus est B, sed hic codex cum aliis libellis U tum *V.A.* caret. Iuxta B secundo loco codex U est. In *V.A.* et eo et alio classis β ad codicem U adiuvandum uten- C^b dum. Subsidio codex C^b mea sententia advenit. Cum Mrasius aliique eum ut codicem mixtum contemnant, nulla causa est quin eum in singulis dialogis bonam tradi- Ψ tionem reddere putemus. Codex Ψ quem in locum B vel U absentis adhibere posse se putat Mrasius re vera interpolatis aliisque erroribus scatet. Eundem habitum minore ex parte N et cognati monstrant. In *Pisc.* B U satis classis β traditionem referunt. Accedit alius testis lectiones clas- Γ^a sis β antiquitus in codice Γ praesertim ab Alexandro additae quae autem quod ad nostros dialogos pertinet mi-

nus quam in aliis valent: e.g. in *Icarom.* ab aliis classis β et antiquis Alexandri lectiones discedere docuit Macleodius.

γ: Γ

Classis γ solum antiquos ΓΦΩ ad apparatum construendum necessarios idoneosque habemus, quorum codex Γ multo optimus est. Subsidio eius quidam adveniant ut perpaucos codicis Γ errores, nonnullorumque locorum genuinum textum rasura pessum datum corrigant vel in lucem adferant.

ΩΦ L

ΩΦ in minoribus classis β codicibus congruunt. Manifestum est lacunis codicem L ab Γ ipso non derivatum esse, sed huic interdum congruit, ut *Pisc.* c. 35 μεταίτης L Γ pro προσαίτης (hoc verbum fort. f. l. pro προσαιτοίη (β) est). In minoribus classi β congruit. Cum L codicis Γ similis ad traditionem magna ex parte errores suos addat primi ordinis testis mea sententia non habendus est. Fatendum autem hunc codicem in minoribus nonnumquam lectionem sanam offert.

Ut summatim dicam nostris dialogis solum hi codices *penitus* adhibendi: ad textum *V. A.* restituendum ΓΦ (h. e. pars antiqua), Ω/UC^b, ad *Pisc.* ΓΦΩ/BU. Quoad feliciter emendationem bonam recentiores praebent subsidio accedant.

stemma

Eo audaciae non adveni ut stemma quod quae inter omnes testes certissimae necessitudines omnino exstent ostendat construere possim, nam traditio est aliquatenus aperta, nonnulla inter classes fort. contaminata, et II solum dialogos huic volumini recensui, h. e. in traditionem Lucianeam ut quod iam dixi iterem quasi fossam altam sed angustam fofodi. Stemma quidem lectori offero quod quae de codicibus necessitudinibusque supra dixi compendiose reddat. Necessitudines codicum lectionibus in lucem prolatas lineis fractis, apographa exemplaribus solidis lineis connexi; litteras (β) et (γ) non vero hyparche-

typos sed fontes qui quisque ad alterius classis codices nonnullos lineis fractis adnexi lectiones suppeditaverunt adposui.

De re orthographica

De rebus orthographicis conplures disseruerunt quorum plurimi has res investigaverunt quo tempore manuscripti codices Lucianeae traditionis lacunose vitioseque cogniti erant. Testibus iam melius exploratis fatendum tamen nos novisse melius non quod Lucianus ipse scripserit sed quod codices utriusque classis praebeant. Accedit quod noster cum de his rebus sententias passim dederit eas tamen singulatim non comprehendere semper possumus ut quid scripserit quolibet loco pro certo sciamus, suaque praecepta semper longam per aetatem diversaque per opera eum secutum non postulandum: libellus iocosus qui *De Iudicio Vocalium* fertur Lucianum si quidem auctor eius est certa praecepta orthographica diligenter secutum esse non docet. Fatendum ac nostrum diversis locis vel dialectos vel scriptoris antiqui elocutionem imitantem diversam orthographiam adhibere potuisse.

ξυν/συν ἐς/εἰς

Quod ad nostrorum dialogorum habitum pertinet, lectorem de verbis vel praepositionibus ξυν/συν, ἐς/εἰς quot sint quomodoque inter classes β et γ dividantur certiorem facere velim. Locis ionico sermone scriptis exceptis, ambae una classes ξυν/συν, ἐς/εἰς (h. e. non aliter diverse textum praebent) habent (*hic* γ = ΓΩΦ, β = UC[b] (*V. A.*), BU (*Pisc.*))

V.A. ξυν/συν 20: 1 ξυν, βγ
18 συν, βγ
semel β συν, γ ξυν
(accedit quod bis contra ceteros Ω ξυν pro συν praebet; ubi solum una vel altera classis omnino vicem praebet: γ συν bis.)

ἐς/εἰς 8: 5 ἐς β, εἰς γ
3 ἐς βγ
(semel Ω εἰς, Γβ ἐς)

Pisc. ξυν/συν 33: 17 ξυν β, συν γ
11 συν βγ
5 ξυν βγ
(semel Ω συν adversus ceteros, semel ΒΓ συν adversus ξυν U, semel βΩ συν adversus ξυν ΓΦ; ubi una solum vel altera classis vicem omnino ξυν/συν praebet: β συν semel, semel ξυν).

ἐς/εἰς 25: 9 ἐς β, εἰς γ
16 ἐς βγ
(praeter unum locum ubi metri gratia βγ ambae ἐς monstrant; bis εἰς Φ adversus ἐς cett.
ter εἰς Ω adversus ἐς cett.; ubi una vel altera classis vel ambarum complures sed non omnes omnino vicem ἐς/εἰς praebent:
ter ἐς β
semel ἐς βΓΦ, πρός Ω
semel ἐς γ)

Ex verborum dispositione ξυν/συν, ἐς/εἰς apparet quod ac Coenenius observavit, classem β ad atticum, classem γ ad communem sermonem aliquatenus vergere. Notan-

dum est praecipue classem β semper ἐς uti, cum quo confer sis quod dixerunt Coenenius et Macleodius classem β et contra metri requisita ἐς adhibere. Et ille observavit et in operibus unius traditionis modo ambo ἐς/εἰς apparere modo unum vel alterum abundare. In *V. A.* συν fere semper ambae utuntur, in *Pisc.* classis β ξυν, classis γ συν plerumque adhibet. Quod ad hunc dialogum attinet, Lucianus Aristophanis comoedias hic imitatus fort. ξυν passim ad eius dialecton demostrandam inseruit.

-ττ-/-σσ- Quod ad vicem -ττ-/-σσ- pertinet, ambobus in dialogis solum tres loci adsunt, quos in apparatu notavi, ubi una -ττ- non praebent ambae classes; his locis γ -ττ- praebet.

-ν -ν ephelcysticum codices praesertim ΓΦU, ante rasuram Ω ante consonans saepe monstrant, quod quoad potui nisi fine sententiae vel membri in textu evitavi, in apparatu non notavi.

-ν- -ν- infixum in compositis, e. g. ἐμπιμπ- Γ praesertim retinuit, quod ut ac corrector antiquus seclusi. Haec in apparatu notavi.

dialectos ionica Non minus difficile constituere de sermone philosophorum ionice in *V. A.* cc. 3–6, 13–14 loquentium, nam incertum quoad noster in singulis strenue hanc dialecton adhibuerit an voluerit adhibere. Nonne lectoribus philosophi ionice loqui nonnullis minus accuratius ionice redditis videri potuerunt? Classis γ aliquatenus, huius classis codex Ω praecipue verba ionico sermone fort. olim ficta deleverunt. Verba ionica dialecto expressa retinui, sed hiatum contra codicum testimonium retinere non necesse est, nam ne dicam Lucianum Ionicos semper hiatu non usos esse satis constat. In locis sermone ionico scriptis omnes variantes lectiones quae ad dialecton attinent, praeter -ν ante consonans, in apparatu ostendi.

hiatus De hiatu Lucianus ipse *Hist. Conscr.* c. 46 disseruit, ubi ineptum esse hiatum saepius adhibere, hiatum omnino

ubicumque fugere declaravit. Hiatum, ubi fieri potest ut inter verba praetermissione aut compositione vocalium concursus evitetur, recentiores velut 𝔊(iam corr.) λΣs^7𝔄Nf^R editionesque antiquae nimis fugiunt, classis γ magis quam codices classis β patiuntur. Mea ex sententia mediocritatem propriam fort. classis β codices suppeditant. Fatendum autem verborum conversionibus nunc β nunc γ hiatum praebere. Accedit quod noster qui nonnumquam quos Hyperatticistas appellamus irrisit orthographiae omnino parum singula accurate praesertim operibus non rhetoricis animadvertere debuit. Schmidius in libello qui *Atticismus* inscribitur nostrum hiatum qui elisione non removeri potest minus frequentius in rhetoricis praebere observavit. In his vero fort. quaestio est futilis, nam aliud est scribere, aliud pronuntiare, sed omnium ratione habita hiatum ubi inter verba β contra γ vocalibus omissis seu commixtis fugit illam classem secutus sum.

Classis γ codices probabiliter morem nostri melius aliter quam classis β quorum orthographia nimis attice, ut vid., aliquatenus reddita est monstrant. Hinc illius morem in hac editione, exceptis (e. g. -ἔρχομαι composita quae β fere semper his in libellis contra -ειμι (ibo) classis γ, ni fallor, recte praebet) in apparatu et supra notatis, sequi constitui. ξυν/συν, ἐς/εἰς, hiatum et -ν quod ante consonans invenitur in apparatu praetermisi; variantes lectiones orthographicas solum nonnullas quae raro occurrunt, e. g. μόγις/μόλις, σαυτόν/σεαυτόν, ibi notavi.

Meo arbitrio iota subscriptum verbo φῄς, aliisque ut constat codicibus id adscriptum (quod in antiquis praesertim invenitur) vel subscriptum modo monstrantibus modo praetermittentibus supposui.

Nonnullorum accentum spiritusque notas nihil in apparatu notato correxi.

De sententiarum divisione nominibusque personarum

Antiquos interpunctionem non constanter, nomina dialogorum sententiis apposita solum infimo tempore si umquam adhibuisse nunc satis constat. Quis igitur est quin cum aliquatenus interpunctionem tum nomina adscripta quae redactores vero non ipse noster tradiderint reddere putet? Accedit quod nonnumquam fontes nominum non eidem ac textus. Lectori sic praemonito haec notanda sunt:

V. A.

qui venditioni praeest:

β: Aeacus (passim praeconem agit)

γ: Zeus

Academicus qui venit:

β: Socrates[4])

γ: Plato

Scepticus qui venit:

β: Pyrrho, sed nomen maxima ex parte compendiose in recentioribus redditum quod fort. non Pyrrhonem sed Pyrrhian nomen servile dicere vult.

γ: Philosophus, h. e. philosophus scepticus cui, ut vid., nullum nomen datur.

Pisc.

reus: Parrhesiades vel Lucianus. Antiqui classis β nomina omittunt.

Codices varie personas quae philosophi Lucianum per-

4) Initio libelli huius partis in U „Σωκράτ(ης) (καὶ) Πλάτ(ων)“ invenitur, quod solum rem de qua agitur indicat; in sequentibus „Σωκ(ράτης)“ occurrit.

sequuntur describunt. Nonnulli nomen generale „Philosophos“ praeponunt sed ita nonnumquam compendiose ut non „Philosophos“ sed „Philosophum“ velle rearis, Ω-stirps (a c. 14), Edd. nonnumquam „ἀναβιοῦντες“. Alii alium quasi philosophorum ducem ac „Philosophis“ nonnumquam adhibitis offerunt: Socratem (Ω et al.), Platonem (s⁷𝔄, Σ, N, Edd., Ψ, R), Aristippum (s⁷𝔄), Chrysippum (s⁷𝔄), ut alia praetermittam! Accedit quod nomina in antiquissimis *Piscatoris* testibus B et U desunt, antiqui classis γ praesertim parte ultima huius dialogi ubi e contextis quis loquatur discernere difficillimum nomina praetermittunt, interpunctionem (:) ΩΦ aliquatenus neglegenter disponunt. Nomina a c. 16 paene omnia quae in Ω apparent, multa in parte antiquiore codicis Φ serius addita.

Ex his recensitis manifestum nomina ab auctore nobis non tradita esse.

In *V. A.* academicus philosophus puerorum amator ac rei publicae auctor a nostro fictus est. Certe partes amatoris Socratis personae assignandae, rei publicae auctoris Platoni vel Socrati, nam intra Platonis operum res hic idearum aliorumque auctor est. Nomen „Philosophus“ fine dialogi compendiose apparens loco sceptici cuiusdam qui scepticus hic apparere debeat nescientis (re vera σὺ ὁ Πυρρίας πρόσιθι noster scripsit) vestigia fort. arguit. (Compendium haud dubium quin „ΦΙΛΩΝ“ apud Diogenem Laertium „γνώριμον“ Pyrrhonis commemoratum non velit, ut Menagius postulavit). „Aeacus“ nomen quidem in U ex ambobus antiquitus coniunctis *V. A.* et *Pisc.* ortum est, quod ille inferorum iudex nescioquo modo rubricatori vel librario cuidam in *Piscatore* libello philosophorum ex inferis redivivorum reversorum venditioni praeesse aptus visus est. *Piscatoris* dispositio confusa est cum e contextis aliqua ex parte quis loqui debeat plu-

ribus iudicio interesse invitatis manifestum non sit. Cf. c. 16 ubi Philosophiae ancillae Arete, Sophrosyne, Dicaeosyne (Dike c. 40), Paedeia, Aletheia, c. 17 Veritatis Eleutheria, Parrhesia, Elenchus, Apodeixis nominantur; accedit c. 39 Philosophiae puer Syllogismus, c. 45 „ὑπηρέται". Apparet et si noster nomina in *Piscatore* adposuisset, si in uno vel pluribus antiquis codicibus omissa essent, serius e contextis vel alio fonte nomina inserenda futura, vel contextis ambiguis desperatis ut non adderentur futurum fuisse. Hinc in *Piscatore* nominum congeries, hinc nomina plurima praetermissa.

Ne lector nominum farragine degravetur, meo arbitrio sic personae dispositae sunt:

V. A. ~ Zeus, venditionis dux

~ Socrates, academicus esse debet, nam ut litterarum persona ficta et amator et rei publicae auctor esse videri potest.

~ Pyrrho scepticus esse debet, nam non solum Pyrrho re vera scepticus fuit, sed eius nomen Pyrrhias nomen servile venditioni aptum memoria repetit.

Pisc. ~ „Philosophos" quasi chorum Aristophaneum (et mehercle hunc libellum Aristophani similiter construxit) ubi e contextis quendam unum loqui debere non manifestum est adhibui.

~ Parrhesiadem personam nostri auctoris appelavi, cum sic in contextis appellatur.

Quod superest, editores vel editorem quibus interpunctio vel nomen tribuendum est in apparatu indicavi.

Quod ad codices ipsos pertinet, momenti cuiusdam interpunctionem, nominumque distributionem quam omnino adhibent notavi. Si unus saltem codex quos rettuli sanam sententiarum divisionem praebet, ceterorum prae-

ter in locis quibus ad textum intellegendum refert errata maiore ex parte non adnotavi. Monendum his in rebus codicem Ω saniorem esse quem aliqua ex parte praesertim in *Pisc.* secutus sum.

Nominum praetermissiones in singulis non commemoravi.

Nihil adnotatum unum saltem testium antiquorum quos adhibui nomen receptum praebere indicat. Nonnumquam autem nomina codicum antiquorum commemoravi ubi compendium varie compleri potest, e. g. in *Pisc.* ubi, contextis semotis, ΦΙ (vel al.) quod saepius in codice Ω occurrit, Philosophum vel Philosophos aut Philosophiam indicare potest.

„Recc." vel „rec." (vel redactor vel redactores) testes nominum adhibiti nisi ac aliis notatis antiquos codices nihil suppeditare indicat.

Nominum compendia quibus codices utuntur, exceptis indicatis, meo arbitrio complevi et sic in apparatu ostendi.

Nomina in apparatu ubi de sententiarum divisione agitur intra textum et si re vera in marg. codicis apparent, exceptis notatis, posui.

Locis quibus de interpunctione vel personae mutatione agitur in apparatu siglum ¶ praefixi.

Ne sigla compluribus suprascriptis numeris onerarem, manus correctorum ^{L} (h. e. librarii), ^{a} (h. e. saec. X–XII) et ^{r} (saec. XII recentiores) designavi.

Si textus pristinus rasura vel scribendo deletus est, litteris suprascriptis ^{ac} ad textum pristinum (si potest) ^{pc} ad castigatum designandum usus sum.

STEMMA

(β), (γ) = alterius classis ms(s)., codicum contaminationis fontes
(corr.) = emendationis fons
lineae solidae descriptos indicant

CONSPECTVS CODICVM

B	=	Vind. gr. 123	β
U	=	Vat. gr. 1324	
𝔑	=	Laur. Plut. 11.13	
𝔞	=	Laur. Plut. 32.48	
𝔒	=	Vat. Ottob. gr. 330	
s^7	=	Vat. Urb. gr. 121	
P	=	Vat. gr. 76	
𝔄	=	Vat. gr. 87	
Σ	=	Vat. gr. 224	
χ	=	Vat. gr. 2177	
ψ	=	Marc. gr. 436	
A	=	Vrat. Bibl. Mun. et Univ. II.M.12	
N	=	Par. gr. 2957	
C	=	Par. gr. 3011	
𝔲	=	Par. gr. 3012	
D	=	Barroc. gr. 56	
Γ	=	Vat. gr. 90	γ
Φ/φ	=	Laur. Conv. Soppr. 77	
Ω	=	Marc. gr. 434	
L	=	Laur. Plut. 57.51	
𝔊	=	Cantabr. Add. 2603	
t	=	Laur. Plut. 32.13	
λ	=	Laur. Plut. 57.1	
R	=	Laur. Plut. 57.28	
f	=	Ambr. A 81 sup.	
𝔟	=	Ambr. A 218 inf.	
w	=	Ambr. M 41 sup.	
𝔭	=	Ambr. P 116 sup.	
𝔅	=	Vat. Pal. gr. 174	
T	=	Vat. Pal. gr. 213	
I	=	Vat. Urb. gr. 118	
𝔏	=	Vat. Urb. gr. 120	
f^R	=	Vat. gr. 86	
V	=	Vat. gr. 89	

y = Vat. gr. 947
ϱ = Marc. gr. 435
ϑ = Par. gr. 2110
M = Par. gr. 2954
𝔷 = Mus. Brit. Addit. 5110

DILECTVS EDITIONVM

Luciani operum:

a Florentina vel Alopina a.d. MCDXCVI
b Aldina prima a.d. MDIII
c Aldina altera a.d. MDXXII
d Juntina a.d. MDXXXV
v Reitz, J. F., Hemsterhuys, T., edd. Luciani Samosatensis *Opera.* Amsterdam, 1743.

Schmieder, F., ed. Luciani Samosatensis *Opera omnia.* Halle a.d. Saale, 1800--.

Lehmann, J.T., ed. Luciani Samosatensis *Opera.* Leipzig, 1822--.

Jacobitz, K., ed. Luciani *Opera.* Leipzig, 1836--.

Bekker, I., ed. Luciani *Opera.* Leipzig, 1853.

Fritzsche, F.V., ed. Lucianus Samosatensis. Rostock, 1860--.

Dindorf, W., ed. Luciani Samosatensis *Opera.* Paris², 1867.

Nilén, N., ed. Lucianus. Leipzig, 1906--. (solum pauca recensita).

Harmon, A.M., et al., eds. Lucian. London, 1913--.

Macleod, M.D., ed. Luciani *Opera.* Oxford, 1972--.

singulorum:

Levi, L., ed. Luciani Samosatensis libellus qui inscribitur Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς. Berlin, 1892.

Albers, F., ed. Luciani quae fertur *Demosthenis laudatio.* Leipzig, 1910.

Popma, K.J., ed. Luciani *De sacrificiis.* Amsterdam, 1931.

Homeyer, H., ed. Lukian. *Wie man Geschichte schreiben soll.* Munich, 1965.

Beaupère, T., ed. Lucien. *Philosophes a l'encan.* Paris, 1967.

Husson, G., ed. Lucien. *Le navire ou les souhaits.* Paris, 1970.

Steindl, E., ed. Luciani *Scytharum colloquia.* Leipzig, 1970.

Van Thiel, H., ed. *Der Eselroman.* II. Synoptische Ausgabe. Munich, 1972.

Coenen, J., ed. Lukian *Zeus Tragodos.* Meisenheim am Glan, 1977.

DILECTVS OPERVM AD TEXTVM LVCIANI LIBELLORVM PERTINENTIVM

Cobet, C. G. „Variae lectiones ad Lucianum.“ *Mnemosyne*, III (1854), 147–76, 281–320, 385–408.

Damsté, P. H. „Lucianea.“ *Mnemosyne*, N. S. XLI (1913), 164–76.

Itzkowitz, J. B. *Prolegomena to a New Text of Lucian's Vitarum Auctio and Piscator.* Hildesheim, 1986.

Madvig, J. N. *Adversaria critica ad scriptores graecos et latinos.* I. *Adversaria critica ad scriptores graecos.* Copenhagen, 1871.

Mras, K. „Die Ueberlieferung Lucians.“ *Sitzungsberichte der Kaiserlichen Akademie der Wissenschaften* in Wien, philosophisch-historische Klasse, CLXVII (1911), Abh. 7.

Nilén, N. „Adnotationes Lucianeae.“ *Nordisk Tidskrift for Filologi*, N. S. IX (1889–90), 241–306.

–, „Förstadier till Lukianosvulgatan.“ *Eranos*, XXVI (1928), 209–33.

Rothstein, M. *Quaestiones Lucianeae.* Hadersleben, 1866.

Schwartz, E. „Lucianus recognovit Julius Sommerbrodt. Voluminis primi pars posterior ...“ *Berliner Philologische Wochenschrift* X (1890), 987–99, 1037–46.

Schwartz, K. „Ad Lucianum.“ *Mnemosyne*, N. S. XIII (1885), 84–111, 429–49, XXXI (1903), 47–64.

Siemonsen, T. *Quaestiones Lucianeae.* Hadersleben, 1866.

Van Herwerden, H. „Ad Lucianum.“ *Mnemosyne*, N. S. VII (1879), 86–97, 313–36, 337–98.

Vogt., P. *De Luciani libellorum pristino ordine quaestiones.* Pars prima. Kassel, 1889.

SIGLA

β	=	UC^{b} (*V.A.*) BU (*Pisc.*)
γ	=	ΓΩ, Φ (h. e. pars antiquior)
^{a}	=	corrector fere librarii codicis antiquioris aequalis (saec. X–XII)
^{r}	=	corrector saec. XII recentior
^{L}	=	librarius correctoris partes agens.
^{ac}	=	codicis nondum castigati textus
^{pc}	=	codicis iam correcti textus
corr.	=	corrector quidam
rec.	=	recentior quidam codex
recc.	=	recentiores quidam codices
Edd.	=	editiones typis impressae antiquae (h. e. abcd)
v.	=	editio vulgata, h. e. Reitziana
edd.	=	redactores textus Luciani quidam
⟨ ⟩	=	lacuna impleta
⌜ ⌝	=	textus a redactore vicem traditorum substitutus
[ ]	=	textus vicem illius olim iniuria e.g. materiei maculati suppletus
{ }	=	textus ab editore ut falsus seclusus.
( )	=	compendium impletum
†	=	textus corruptus
–	–	littera atramento deleta
/	=	rasura unius litterae
//	=	rasura duarum litterarum, etc.
↓	=	finis lineae codicis
↓↓	=	finis paginae ultimae lineae
⋮	=	marginis terminus
¶	=	variatio quae ad nomina vel sententiae finem pertinet.
(¶)	=	variatio quae ad textum ac nomina vel sententiae finem pertinet.
: (vel;)	=	siglum codicum praesertim antiquiorum quod certam sententiae finem indicat.
. vel ·	=	codex hic certam sententiarum divisionem non monstrat; idem indicat (;) (pro ;) vel (,) vel siglo interpunctionis omnino carens textus.

Gratias maximas cum aliis tum his qui me de codicum singulis nonnullis certiorem fecerunt ago:

C. Astruc
P. Canart
D. Harlfinger
J. Kecskemeti
S. Lilla
O. Mazal
P. Mertens
G. A. R. Modoni
A. Morandini
P. Paramelle
T. S. Pattie
T. Wilhelmi
M. Wittek
Mme Zizicas

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ

1. ΖΕΥΣ. σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις, σὺ δὲ στῆσον ἑξῆς παραγαγὼν τοὺς βίους, ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανοῦνται καὶ ὅτι πλείστους ἐπά-
5 ξονται· σὺ δέ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ ξυγκάλει.

⟨ΕΡΜΗΣ⟩. ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντὸς εἴδους καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις τὸ παραυτίκα μὴ ἔχει τἀργύριον καταβαλέσθαι,
10 εἰς νέωτα ἐκτίσει καταστήσας ἐγγυητήν.

⌜ΖΕΥΣ⌝. πολλοὶ ξυνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν μηδὲ κατέχειν αὐτούς. πωλῶμεν οὖν.

2. ΕΡΜΗΣ. τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν;

ΖΕΥΣ. τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ
15 σεμνός τις εἶναι φαίνεται.

β = UC[b], γ = ΓΦΩ   1 Abhinc pars recentior codicis Φ (φ) superest.

titulus βίων (βίον Ω) πράσεις γ (ἐν ἑτέρῳ βίοι πωλούμενοι Γ[L], ut vid., post πράσεις addidit) 1 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U, ut mos (nonnumquam ac Mercurii locum occupat), om. C[b], ut mos ‖ 4–5 ἐπάξωνται Ω ‖ 5–6 ¶ ξυγκάλει. ΕΡΜΗΣ. ἀγαθῇ du Soul] ξυγκάλει ἀγαθῇ βγ (· ἀγαθῇ C[b]) ‖ 6 ¶ τύχῃ: rec. ‖ 7 ἀποκηρύξωμεν C[b]γ ‖ 8–9 εἰ δέ τις — ἔχει] εἰ δέ τις οὐκ ἔχοι τὸ παραυτίκα β ‖ 9 καταβαλεῖν K. Schwartz ‖ 11 ¶ ΖΕΥΣ du Soul] ΕΡΜΗΣ βγ ‖ 12 ¶ αὐτούς: ΖΕΥΣ πωλῶμεν γ ‖ 13 ¶ ΔΙΚ(Η) U (marg.; nomen ad sequentem sent. attinere potest) | θέλεις πρῶτον] πρῶτον ἐθέλεις γ

ΕΡΜΗΣ. οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς κατάβηθι καὶ πάρ-
εχε σεαυτὸν ⌜ἀναθεωρεῖν⌝ τοῖς συνειλεγμένοις.

ΖΕΥΣ. κήρυττε δή.

ΕΡΜΗΣ. τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον·
τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι βούλεται; τίς 20
εἰδέναι τὴν τοῦ παντὸς ἁρμονίαν καὶ ἀναβιῶναι πάλιν;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τὸ μὲν εἶδος οὐκ ἀγεννής· τί δὲ
μάλιστα οἶδεν;

ΕΡΜΗΣ. ἀριθμητικήν, ἀστρονομίαν, γεωμετρίαν,
τερατείαν, μουσικήν, γοητείαν· μάντιν ἄκρον βλέπεις. 25

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ἔξεστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν;

ΕΡΜΗΣ. ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

3. ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ποδαπὸς εἶ σύ;

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. Σάμιος.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης; 30

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τοῖς ἐκεῖ
σοφοῖσι.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. φέρε δή, ἢν πρίωμαί σε, τί με δι-
δάξεις;

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ. 35

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. πῶς ἀναμνήσεις;

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. ⌜καθαρὴν⌝ πρότερον τὴν ψυχὴν ἐρ-
γασάμενος καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι
με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; 40

17 σαυτὸν β | ἀναθεωρεῖν Edd. v.] ἀναθεωρεῖσθαι γ, θεωρεῖν β || 17–8 ¶ συνειλεγμένοις· κήρυττε β || 19 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U | τὸν σεμνότατον om. Ω || 22 ¶ ΩΝΗΤΗΣ Bekker, ex c. 21, l. 384, et sic totum per libellum | δὲ] δαὶ β || 24 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U | γεωμετρίαν om. β || 25 μουσικήν, γοητείαν om. β || 27 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U || 28 ποδαπὸς (Γ^{pc})] ποταπὸς Ω || 30 δὲ] δαὶ C^b || 32 σοφοῖς γ || 33 δὴ] δὲ β || 33–4 διδάξει K. Schwartz || 35 διδάξομαι Γβ || 37 καθαρὴν Lehmann] καθαρὰν βγ || 39 ἐκκεκαθάρθαι γ

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίη μακρὴ καὶ
ἀφωνίη καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν.
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ὥρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροίσου
παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι
45 βούλομαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν ὅμως καὶ τὴν πεντα-
ετίαν;
ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. μουσουργίην καὶ γεωμετρίην ἐνα-
σκήσεαι.
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. χάριεν λέγεις, εἰ πρῶτόν με κι-
50 θαρῳδὸν γενόμενον κᾆτα εἶναι σοφὸν χρή.
4. ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. εἶτ᾽ ἐπὶ τουτέοισιν ἀριθμέειν.
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν.
ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. πῶς ἀριθμέεις;
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ἕν, δύο, τρία, τέτταρα.
55 ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. ὁρᾷς; ἃ σὺ δοκέεις τέσσαρα,
ταῦτα δέκα ἐστὶ καὶ τρίγωνον ἐντελὲς καὶ ἡμέτερον
ὅρκιον.
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὅρκον
τὰ τέτταρα, οὔποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα οὐδὲ
60 μᾶλλον ἱερούς.
ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. μετὰ δέ, ὦ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε
πέρι καὶ ἠέρος και ὕδατος καὶ πυρός, ἥτις αὐτέοισιν ἡ
φορὴ καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφὴν ὅκως κινέονται.
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ ἢ ἀὴρ ἢ
65 ὕδωρ;

41 καὶ om. U ‖ 43 ὦ om. Ω ‖ 47–8 μουσουργίην — ἐνασκήσεαι] μουσουργίην — ἐνασκήσεται U, μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεαι Γ (…ἐνάσκησαι fort. Γ^{ac}), μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκῆσαι Ω (-ου[1]- fort. Ω^{r} post ras.) ‖ 49–50 κιθαρῳδὸν — χρή] κιθαρῳδὸν χρὴ γενόμενον κᾆτα εἶναι σοφόν γ ‖ 53 ἀριθμεῖς γ (corr. Γ^{a}) ‖ 55 ὁρᾷς; ἃ C^{b}, Ω (fort.)] ante ἃ (,) U, nihil Γ | τέσσαρα rec., Fritzsche] τέτταρα βγ, τέσσερα Dindorf, al. ‖ 57–8 ¶ ὅρκιον· οὐ β ‖ 58 μὰ τὸν om. β | ὅρκιον β ‖ 59 ¶ τέτταρα; οὔποτε β (nomen ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ U) ‖ 63 ὅκως] καὶ ὅκως γ | κινέωνται β, Γ^{ac} fort., κινέεται K. Schwartz

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. καὶ μάλα ἐμφανέα· οὐ γὰρ οἷά τε ἀμορφίῃ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. ἐπὶ τουτέοισι δὲ γνώσεαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἐόντα καὶ νόον καὶ ἁρμονίην.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. θαυμάσια λέγεις. 70

5. ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσι εἰρημένοισι καὶ σεωυτὸν ἕνα δοκέοντα ἄλλον ὁρεόμενον καὶ ἄλλον ἐόντα εἴσεαι.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τί φής; ἄλλος εἰμὶ καὶ οὐχ οὗτος ὅσπερ νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι; 75

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ οὐνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖτις ἐς ἄλλον μεταβήσεαι.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τοῦτο φής, ἀθάνατον ἔσεσθαί με ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; **6.** ἀλλὰ τάδε μὲν 80 ἱκανῶς· τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν ποῖός τις εἶ;

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. ἐμψυχήϊον μὲν οὐδὲ ἓν σιτέομαι, τὰ δὲ ἄλλα πλὴν κυάμων.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τίνος ἕνεκα; ἦ μυσάττῃ τοὺς κυάμους; 85

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ. οὔκ· ἀλλὰ ἱροί εἰσι καὶ θωυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις· πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι καὶ

83, sqq. cf. Gellium, *N.A.*, 4.11

67 κινεῖσθαι γ | ἐπὶ] καὶ ἐπὶ γ ‖ 71 τοῖσι] τοῖσιν C^b, τοῖς γ ‖ 71–2 εἰρημένοις Ω ‖ 72 ἄλλον] καὶ ἄλλον β | ὁραόμενον Ω ‖ 73 καὶ om. β ‖ 75 πρὸς σὲ διαλέγομαι] διαλέγομαι πρὸς σέ Ω ‖ 76–7 ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ om. β ‖ 77 ὀνόματι C^b | ἐφαντάζετο U ‖ 78 αὖθις Ω | μεταβήσεται Ω ($τ^2$ in ras.) ‖ 80 ἀλλαττόμενον] τὸ ἀλλαττόμενον γ ‖ 81 ποῖός recc., edd.] ὁποῖ(ό)ς βγ | τις om. β ‖ 82 ψυχήϊον Ωβ, ἀντὶ τοῦ ἔμψυχον $U^{L?}$ marg. | οὐδὲ ἓν] οὐδὲν γ ‖ 83 δὲ] δ' β ‖ 84 τίνος ἕνεκα; ἦ μυσάττῃ] τίνος ἕνεκα / μυσάττῃ Γ (ras. post ἕνεκα, ut vid.), τίνος ἕνεκα μυσάττῃ β (εἵνεκα C^b) ‖ 86 ἱεροί γ | θαυμαστὴ Ω ‖ 87 πρῶτα U | (γονῆ Γ), γονῆισ U (ισ vel σ, ut vid., in ras.), γονῆς C^b, γονῆς αἴτιοι Fritzsche

ἢν ἀποδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσι
⸢ἀνδρηΐοισι⸣ μορίοισι ἐμφερέα τὴν φυήν· ἑψηθέντα
90 δὲ ἢν ἀφῇς ἐς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσι,
⸢αἱμώδεα⸣ ποιήσεις· τὸ δὲ μέζον, Ἀθηναίοισι νόμος
κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. καλῶς πάντα ἔφης καὶ ἱερο-
πρεπῶς. ἀλλὰ ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βού-
95 λομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστιν.
θεός, οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ὠνήσομαι
πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις;

ΕΡΜΗΣ. δέκα μνῶν.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ἔχω τοσούτου λαβών.

100 ΖΕΥΣ. γράφε τοῦ ὠνησαμένου τοὔνομα καὶ ὅθεν
ἐστίν.

ΕΡΜΗΣ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι τῶν
ἀμφὶ Κρότωνα καὶ Τάραντα καὶ τὴν ταύτῃ Ἑλλάδα·
καίτοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται
105 κατὰ κοινὸν αὐτόν.

ΖΕΥΣ. ἀπαγέτωσαν· ἄλλον παράγωμεν.

7. ΕΡΜΗΣ. βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν
Ποντικόν;

91 cf. *Dea Syr.*, 8, fin. (αἱμώδεα); v. app. crit.

88 ἔτι χλωρὸν] ἐπίχλωρον β | τοῖσιν C^b γ ‖ 89 ἀνδρηΐοισι Lehmann] ἀνδρείοισι βΩ, ἀνδρίοισι Γ | μορίοισιν C^b γ | ἑψηθεῖσι γ (ι² fort. in ras. Γ) ‖ 90 ἢν ἀφῇς ἐς τὴν σεληναίην recc.] ἢν ἀφῇ ἐς τ. σ. U, ἢν ἀφῇς ἐς τὴν σεληναίαν C^b, ἢν // ἀφῇσέστὴν σεληναίην Γ (ras. confecta Γ^a ἐσ infersit), ἢν ἐπαφῇς τὴν σεληναίην Ω | μεμετρημένῃσιν C^b γ ‖ 91 αἱμώδεα Fritzsche] αἷμα δὲ β, αἷμα γ; v. loc. cit. | ποιέοις U, ποιέεις C^b | μεῖζον C^b γ ‖ 92 αἱρέσ̈εσθαι U [sic] ‖ 93–4 ¶ ἱεροπρεπῶς: ἀλλὰ C^b ‖ 98 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U ‖ 99–100 ¶ τοσούτου: λαβων, γράφε U, [sic] (nom. et huc a l. 98 referri potest), τοσούτου· λαβών, γράφε C^b ‖ 103 ταύτης Γ ‖ 105 κατὰ κοινὸν αὐτόν] αὐτὸν κατὰ κοινόν Ω, αὐτόν (om. κατὰ κοινόν) β ‖ 106 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U | ¶ ΖΕΥΣ. ἀπαγέτωσαν] · ἀπαγέτωσαν C^b ‖ 107 αὐχμοῦντα Γ

ΖΕΥΣ. πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜΗΣ. οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλθὲ καὶ περίϊθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον. βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον. τίς ὠνήσεται; 110

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ὁ κῆρυξ, πῶς ἔφης; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον; 115

ΕΡΜΗΣ. ἔγωγε.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. εἶτα οὐ δέδιας μή σοι δικάσηται ἀνδραποδισμοῦ ἢ καὶ προσκαλέσηταί σε εἰς Ἄρειον πάγον;

ΕΡΜΗΣ. οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἴεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος. 120

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο ῥυπῶντι καὶ οὕτως κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον.

ΕΡΜΗΣ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἢν θυρωρὸν αὐτὸν ἐπιστήσῃς, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει κύων αὐτῷ καὶ τοὔνομα. 125

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ποδαπὸς δέ ἐστιν ἢ τίνα τὴν ἄσκησκιν ἐπαγγέλλεται;

ΕΡΜΗΣ. αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιον γὰρ οὕτω ποιεῖν. 130

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ καὶ κατηφές, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα ἢ καὶ νὴ Δία

109 ¶ ΕΡΜΗΣ U (et hoc et sequens nom. in marg.; mos est, si in una eadem linea duarum fines sententiarum sunt, nom. propius suae sententiae quoque margine exstare; et hoc nomen marg. ext., sequens marg. int. adsunt ut ΕΡΜΗΣ, ΑΙΑΚΟΣ sic distribuenda sint; sed sine dubio retroverso voluit librarius.) || 110 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U || 113 ἐλευθέριον Γ || 114 ¶ κῆρυξ: πῶς β | ἔφης] ἔφης· σὺ γ || 116 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U || 118 προκαλέσεταί β || 124 γε om. Γ || 125 θυρωρεῖν γ || 128 ποταπὸς Ω | ἢ] καὶ β || 132 ἢ om. Ω

δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς διῇρται τὸ ξύλον καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει;

135 ΕΡΜΗΣ. μὴ δέδιθι· τιθασὸς γάρ ἐστι.

8. ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ;

ΔΙΟΓΕΝΗΣ. παντοδαπός.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. πῶς λέγεις;

140 ΔΙΟΓΕΝΗΣ. τοῦ κόσμου πολίτην ὁρᾷς.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ζηλοῖς δὲ τίνα;

ΔΙΟΓΕΝΗΣ. τὸν Ἡρακλέα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ.

145 ΔΙΟΓΕΝΗΣ. τουτί μοι λεοντῆ, τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευστός, ἀλλ' ἑκούσιος, ἐκκαθᾶραι τὸν βίον προαιρούμενος.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. εὖ γε τῆς προαιρέσεως· ἀλλὰ τί 150 μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;

ΔΙΟΓΕΝΗΣ. ἐλευθερωτής εἰμι τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν· τὸ δ' ὅλον ἀληθείας καὶ παρρησίας προφήτης εἶναι βούλομαι.

9. ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ⌜εὖ γε⌝, ὦ προφῆτα· ἢν δὲ πρίω-155 μαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις;

ΔΙΟΓΕΝΗΣ. πρῶτον μὲν παραλαβών σε καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν καὶ ἀπορίᾳ συγκατακλείσας τριβώνιον περιβαλῶ· μετὰ δέ, πονεῖν καὶ κάμνειν κατ-

133 διῇρται recc.] διήρτηται βΓ[a], διῇρκε γ | διέσπακε β || 134 τι] τε β || 135 τιθασσὸς β || 135–6 ¶ γάρ ἐστι τὸ πρῶτον: ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ ὦ Γ || 137 εἶ om. β || 139–40 ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. πῶς λέγεις — ὁρᾷς om. U || 141 δὲ] δὲ δή γ || 150 τὴν om. C[b] || 154 εὖ γε Bekker, Fritzsche] ἄγε βγ | ὦ προφῆτα] ὦ προ ↓U || 157 τροφὴν Ω || 158 μετὰ δέ] μετὰ δὲ τοῦτο γ

αναγκάσω χαμαὶ καθεύδοντα καὶ ὕδωρ πίνοντα καὶ ὧν ἔτυχεν ἐμπιπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἣν ἔχῃς, ἐμοὶ 160 πειθόμενος εἰς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δὲ ἀμελήσεις καὶ παίδων καὶ πατρίδος, καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν ἢ τάφον οἰκήσεις ἢ πυργίον ἔρημον ἢ καὶ πίθον. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔστω μεστὴ καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων· 165 καὶ οὕτως ἔχων εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἢν μαστιγοῖ δέ τις ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἡγήσῃ.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. πῶς τοῦτο φῄς, τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; οὐ γὰρ χελώνης ἢ καράβου δέρμα περι- 170 βέβλημαι.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ. τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τὸ ποῖον;

ΔΙΟΓΕΝΗΣ. ἡ φρήν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα 175 ἔσται ἀνάλγητος. **10.** ἃ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτ' ἐστίν. ἰταμὸν χρὴ εἶναι καὶ θρασὺν καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξ ἴσης, καὶ βασιλεῦσι καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέψονταί σε καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔστω καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα καὶ 180 ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί, καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον καὶ βάδισμα τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον, καὶ ὅλως θη-

175–6 cf. Eur., *Hipp.*, 612

160 ἐμπιμ̈πλάμενον [sic] Γ, πιμπλάμενον β ‖ 161 πιθόμενος Cobet, al. ‖ 162 πατρίδων β | πάντα σοι] πάντα σοι ταῦτα γ ‖ 163 καταλιπὼν U ‖ 164 πύργον β | καὶ om. Ω ‖ 165 ἔσται γ ‖ 166 τοῦ om. β ‖ 168 τούτων οὐδὲν] οὐδὲ τοῦτ' [sic] Ω (οὐδὲ in comp. corr.) | ἡγήσει Γ ‖ 170–1 δέρμα περιβέβλημαι] τὸ δ. π. Γ, περιβέβλημαι τὸ δέρμα Ω ‖ 175 γλῶττα γ ‖ 178 ἐξ ἴσης] ἑξῆς β | οὕτως β ‖ 182 τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον] πρέπον τοιούτῳ προσώπῳ Ω

ριώδη τὰ πάντα καὶ ἄγρια. αἰδὼς δὲ καὶ ἐπιείκεια καὶ
μετριότης ἀπέστω καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσον τοῦ
185 προσώπου παντελῶς. δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα
τῶν χωρίων, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος καὶ
ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμε-
νος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὄψει δὲ
πάντων ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαρρῶν ποίει,
190 καὶ τῶν ἀφροδισίων αἱροῦ τὰ γελοιότερα, καὶ τέλος,
ἤν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν ἢ σηπίαν φαγὼν ἀπό-
θανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν.

11. ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ἄπαγε· μιαρὰ γὰρ καὶ οὐκ ἀν-
θρώπινα λέγεις.

195 ΔΙΟΓΕΝΗΣ. ἀλλὰ ῥᾷστά γε, ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν
εὐχερῆ μετελθεῖν· οὐ γάρ σοι δεήσει παιδείας καὶ
λόγων καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν
ἡ ὁδός. κἂν ἰδιώτης ᾖς, ἤτοι σκυτοδέψης ἢ ταρι-
χοπώλης ἢ τέκτων ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει
200 θαυμαστὸν εἶναι, ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια καὶ τὸ θράσος
παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθῃς.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου.
ναύτης δ' ἂν ἴσως ἢ κηπουρὸς ἐν καιρῷ γένοιο, καὶ
ταῦτα ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι οὑτοσὶ τὸ μέγιστον δύ'
205 ὀβολῶν.

ΕΡΜΗΣ. ἔχε λαβών· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξό-
μεθα ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ καὶ βοῶντος καὶ ἅπαντας
ἀπαξαπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

184 ἀπόξεσον β ‖ 186 καὶ[2] om. U ‖ 193 καὶ om. Ω ‖ 195 γε] τε γ ‖ 196 διελθεῖν β ‖ 198 κἂν ἰδιώτης ᾖς] καὶ ἰδιώτης γὰρ ἐὰν ᾖς β | σκυτοδεψὸς β ‖ 200 θαυμάσιον γ | ἡ om. β | καὶ om. U ‖ 201 ἐκμάθοις Ω ‖ 207 πάντας γ ‖ 208 ὑβρίζοντος καὶ om. γ | κακῶς] κ[2] Ω[pc], ut vid.

12. ΖΕΥΣ. ἄλλον κάλει, τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον. 210

ΕΡΜΗΣ. ἄγε δή, πᾶς πρόσεχε. πολυτελὲς τὸ χρῆμα καὶ πλουσίων δεόμενον. βίος οὗτος ἥδιστος, βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἁβρότατον;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ἐλθὲ σὺ καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγ- 215 χάνεις· ὠνήσομαι γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ᾖς.

ΕΡΜΗΣ. μὴ ἐνόχλει αὐτόν, ὦ βέλτιστε, μηδὲ ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι τὴν γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διολισθάνων.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν πρίαιτο δι- 220 εφθαρμένον οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσον δὲ καὶ ἀποπνεῖ μύρων, ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει καὶ παράφορον. ἀλλὰ κἂν σύ γε, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁποῖα πρόσεστιν αὐτῷ καὶ ἃ μετιὼν τυγχάνει.

ΕΡΜΗΣ. τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς καὶ συμ- 225 πιεῖν ἱκανὸς καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τὰ ἄλλα δὲ πεμμάτων ἐπιστήμων καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας. ἐπαιδεύθη μὲν οὖν Ἀθήνησιν, ἐδούλευσε δὲ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις καὶ σφόδρα 230 ηὐδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν.

209 ¶ ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ U (?) sed marg. propius lineae quae a κυρηναῖον incipit invenitur; fort. solum personam de qua nunc agitur indicat. | τῇ om. Ω (suprascr. $\Omega^{a?}$) ‖ 210–1 ¶ ἐστεφανωμένον· ἄγε β ‖ 211 ¶ ΖΕΥΣ Ω (ac. praec. sent. eidem tribuit!) | πρόσεχε πᾶς β ‖ 212 σχῆμα Ω | ¶ δεόμενον: ΕΡΜΗΣ βίος (C^b nom. om.) β | ἡδὺς β ‖ 215 σὺ] σύ γε Γ ‖ 219 διολισθαίνων Ωβ ‖ 221 ὅσων γU ‖ 222 ἀναπνεῖ Ω ‖ 223 παράφρον U | ὁπόσα β ‖ 227 ἀσώτῳ] ἀκολάστῳ Ω ‖ 230 δὲ] δὲ καὶ β ‖ 231 εὐδοκίμει β

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ὥρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν
235 πλουσίων τούτων καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ
ἐπιτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον.

ΕΡΜΗΣ. ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν ⌜μενεῖν⌝.

13. ΖΕΥΣ. μετάστησον· ἄλλον πάραγε· μᾶλλον δὲ
240 τὼ δύο τούτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν καὶ τὸν
κλάοντα τὸν ἐξ Εφέσου· ἅμα γὰρ αὐτὼ πεπρᾶσθαι
βούλομαι.

ΕΡΜΗΣ. κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τὼ ἀρίστω βίω
πωλῶ, τὼ σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομεν.

245 ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ὦ Ζεῦ τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν οὐ
διαλείπει γελῶν, ὁ δέ τινα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γοῦν
τὸ παράπαν. τί ταῦτα, ὦ οὗτος, τί γελᾷς;

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ. ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα
δοκέει τὰ πρήγματα ὑμέων καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς.

250 ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν
ἁπάντων καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα;

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ. ὧδε ἔχει· σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδέν, κενεὰ δὲ πάντα καὶ ἀτόμων φορὴ καὶ
255 ἀπειρίη.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς
ἀληθῶς καὶ ἄπειρος. ὢ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελῶν;

254 cum κενεὰ incipit Φ

235 μὲν γὰρ] δὲ β ‖ 237 ἄπρακτος C[b] | ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν] ἡμῖν οὗτος ὦ ζεῦ γ ‖ 237–8 μενεῖν K. Schwartz] μένειν βγ ‖ 242 βούλομαι Γ[pc?], βούλεσθαι ([τ] Ω[a?]) ‖ 242–3 ¶ βούλομαι· κατάβητον U ‖ 244 ¶ πάντων· β ‖ 244–5 ¶ ἀποκηρύττομεν ὦ ζεῦ β ‖ 246 ¶ γελῶν: ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ ὁ δὲ U | πενθῶν β | γοῦν] γὰρ β ‖ 247 ¶ παράπαν: τί ταῦτα β | ὦ om γ ‖ 247–8 ¶ οὗτος: ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ τί γελᾷς ἐρωτᾷς; ὅτι Ω ‖ 249 ὑμέες β ‖ 253–4 αὐτοῖσιν Γ, αὐτοῖς Ω ‖ 254 κενά Ω ‖ 255 ἀπειρίης β

14. σὺ δὲ τί κλαίεις, ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ. ἡγέομαι γάρ, ὦ ξεῖνε, τὰ ἀνθρωπήϊα πρήγματα ὀϊζυρὰ καὶ δακρυώδεα καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅτι μὴ ἐπικήριον· τῷ δὴ οἰκτείρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲν παρεόντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ δὲ ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα πάμπαν ἀνιηρά, λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσιας καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορήν. ταῦτα ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδέν, ἀλλὰ ὅκως ἐς κυκεῶνα τὰ πάντα συνειλέονται, καὶ ἔστι τωὐτὸ τέρψις ἀτερψίη, γνῶσις ἀγνωσίη, μέγα μικρόν, ἄνω κάτω περιχορεύοντα καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ. 260 265

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τί γὰρ ὁ αἰών ἐστιν; 270

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ. παῖς παίζων, πεσσεύων, {διαφερόμενος}.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τί δὲ ἄνθρωποι;

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ. θεοὶ θνητοί.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τί δὲ οἱ θεοί; 275

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ. ἄνθρωποι ἀθάνατοι.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. αἰνίγματα λέγεις, ὦ οὗτος, ἢ γρίφους συντιθεῖς; ἀτεχνῶς γὰρ ὥσπερ ὁ Λοξίας οὐδὲν ἀποσαφεῖς.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ. οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. 280

278 cf. Pla., *Resp.*, 376e Burnet (τιθεῖς); v. app.

258 κλάεις β ‖ 260 ξένε β ‖ 260–1 ἀνθρώπινα β ‖ 262 αὐτῶν Γ (^{ε} Γ^{a}), αὐτῶν ΩΦ | τῷ] τὸ γ (Ω^{ac}, nam τὸ pro τ̃, h. e. τὸν, nunc praebet) ‖ 264 ὑστέρῳ] ἐν ὑστέρῳ γ ‖ 265 ταῦτα] ταῦτα δὲ γ ‖ 266 ἀλλ' ὅκως Ω, ἀλλά κως β ‖ 267 τὰ om. Ωβ | συνειλέεται K. Schwartz | τὼυτὸν γ ‖ 268 ἀτερψίη Γ | ἀγνωσίη Γ | μέγα (ac Γ^{a})] μετὰ γ | μικρῷ β ‖ 268–9 περιχωρέοντα β ‖ 271–2 διαφερόμενος uncis inclusi] συμφερόμενος Γ^{a}, διαφερόμενος, συμφερόμενος Harmon ‖ 273 δὲ] δαὶ β ‖ 275 δὲ] δαὶ β | οἱ om. γ ‖ 278 συντιθείς ΦΓβ, συντίθης recc. v. loc. cit.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σέ τις εὖ φρονῶν.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ. ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομέ-
285 νοισι.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τουτὶ τὸ κακὸν οὐ πόρρω μελαγχολίας ἐστίν. οὐδέτερον δὲ ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι.

ΕΡΜΗΣ. ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσιν.

ΖΕΥΣ. ἄλλον ἀποκήρυττε.

290 15. ΕΡΜΗΣ. βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν στωμύλον;

ΖΕΥΣ. πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜΗΣ. δεῦρ' ἐλθὲ σύ. βίον ἀγαθὸν καὶ συνετὸν ἀποκηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον;

295 ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. παιδεραστής εἰμι καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παι-
300 δαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῷ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων

281–2 ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ τοιγαροῦν — εὖ φρονῶν om. U ‖ 281 σέ om. Γ (suprascr. Γ[a]) ‖ 283 κελέομαι γ | πᾶσιν ἡβηδὸν] ἡβηδὸν πᾶσιν γ ‖ 284 καὶ om. Ω ‖ 286 τουτοῒ β ‖ 287 οὐδέτερον — ὠνήσομαι] οὐδέτερόν γε ὅμως αὐτῶν ἔγωγε ὠνήσομαι γ ‖ 288 μενοῦσιν β ‖ 289 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U, v. infra ‖ 289–91 ¶ ↓ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΠΛΑΤΩΝ ⁝ ἄλλον ἀποκήρυττε: βούλει — στωμύλον: ⁝ ΑΙΑΚΟΣ ΕΡΜΗΣ ↓U; credamus, ut et ante et post occurrit, ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΠΛΑΤΩΝ non personam quae loquitur sed rem de qua agitur indicare; hinc ΑΙΑΚΟΣ ante ἄλλον, ante βούλει ΕΡΜΗΣ non audacter disponere licet. In sequentibus ΣΩΚΡΑΤΗΣ U adhibet. ‖ 292 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U ‖ 293 καὶ συνετὸν om. β ‖ 294 ἀποκηρύττω Ω ‖ 297 ¶ ΠΛΑΤΩΝ γ ut toto hoc capite

ἐραστής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει κἂν
ὑπὸ ταὐτὸν ἱμάτιόν μοι κατακέωνται, ἀκούσῃ αὐτῶν
λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. 305

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν
ὄντα μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν, καὶ
ταῦτα ἐπ' ἐξουσίας ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

16. ΣΩΚΡΑΤΗΣ. καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα
καὶ τὴν πλάτανον, οὕτω ταῦτα ἔχειν. 310

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων
εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος,
καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω
Κέρβερον; 315

17. ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον.
ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀνα-
πλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ καὶ νόμους νομίζω
τοὺς ἐμούς. 320

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ἓν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δο-
γμάτων.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν
γυναικῶν μοι δοκεῖ· μηδεμίαν αὐτῶν μηδενὸς εἶναι μό-
νου, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου. 325

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τοῦτο φής, ἀνῃρῆσθαι τοὺς περὶ
μοιχείας νόμους;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. νὴ Δία, καὶ ἁπλῶς γε πᾶσαν τὴν
περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν.

303 κἂν] δ' ἂν Ω (δ' serius infertum?), καὶ εἰ Γ[r] || 304 κατακείσων-
ται γ (κατακείσονται Ω[pc], ut vid.) || 305 λεγόντων om. β || 306 τὸ] τὸν
β (U -ν punctis signatum) || 307 τι om. γ || 308 ὑπὸ] ἐν β || 309 ὄμνυμί
γ || 313 ἐν] τὸν ἐν Ω | ὅσος] θεὸν γ || 314 ἐν om. U | τοῖς] τοὺς γ ||
319 νομίζων, ut vid., Ω (ων in compend.) || 321 ἠβουλόμην ΓΦ ||
326 τοῦτο] τούτῳ Γ[pc], fort. Ω[pc] || 327 μοιχείαν β || 329 τὰ τοιαῦτα]
ταῦτα γ

330 ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἆθλον φιλῆσαι λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

18. ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. βαβαὶ τῆς φιλοδωρίας. τῆς δὲ
335 σοφίας τί σοι τὸ κεφάλαιον;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. αἱ ἰδέαι καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα· ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τἀπὶ γῆς, τὸν οὐρανόν, τὴν θάλατταν, ἁπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τῶν ὅλων.

340 ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ποῦ δὲ ἑστᾶσιν;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. οὐδαμοῦ· εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. οὐχ ὁρῶ ταῦθ' ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα.

345 ΣΩΚΡΑΤΗΣ. εἰκότως· τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας καὶ σὲ ἀφανῆ κἀμὲ ἄλλον καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ σοφὸς καὶ ὀξυδερκής τις ὤν. φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐ-
350 τοῦ σύ;

ΕΡΜΗΣ. δὸς δύο τάλαντα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ὠνησάμην ὅσου φῄς. τἀργύριον μέντοι εἰς αὖθις καταβαλῶ.

19. ΕΡΜΗΣ. τί σοὶ τοὔνομα;

355 ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. Δίων Συρακούσιος.

330 δὲ] δαὶ β | σοι παίδων C^b ‖ 337 δὴ] ἂν K. Schwartz ‖ 340 δὲ] δαὶ U ‖ 342 εἶεν] εἴην β ‖ 343 ὁρῶ ταῦθ' ἅπερ] ὁρῶ (ταῦθ' supra lin.) ἅπερ Φ (ταῦθ' fort. Φ^L) ‖ 345 εἶ] ἧς U, εἷς C^b ‖ 346 πάντων ὁρῶ εἰκόνας] πᾶσαν ὁρῶ εἰκόνα γ (Γ^ac, ut vid.) ‖ 348–9 σοφὸς — τις] σοφός τις καὶ ὀξυδερκὴς Ω ‖ 349 φέρ' ἴδω] φέρ' εἴδω Γ, φέρ' εἰδῶ Ω, φέρε δ' ἴδω β ‖ 351 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U | δὸς om. γ ‖ 353 μέντοι] δὲ Ω (in compend.) ‖ 354 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U | σου γ ‖ 355 Συρακούσιος] ὁ συρακούσιος γ

ΕΡΜΗΣ. ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. τὸν Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνήσεται τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος ἐκείνου μαθητὴς καὶ τοῦ μεθύοντος, οὓς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν, ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν, παρ' ὅσον δυσσεβέστερος τυγχάνει. τὰ δ' ἄλλα 360
ἡδὺς καὶ λιχνείᾳ φίλος.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τίς ἡ τιμή;

ΕΡΜΗΣ. δύο μναῖ.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. λάμβανε. τὸ δεῖνα δέ⟨·⟩ ὅπως εἰδῶ, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; 365

ΕΡΜΗΣ. τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ τὰ μελιτώδη καὶ μάλιστά γε τὰς ἰσχάδας.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. χαλεπὸν οὐδέν· ὠνησόμεθα γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν Καρικῶν.

20. ΖΕΥΣ. ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῷ κουρίαν ἐκεῖ- 370
νον, τὸν σκυθρωπόν, τὸν ἀπὸ τῆς Στοᾶς.

ΕΡΜΗΣ. εὖ λέγεις· ἐοίκασι γοῦν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηντηκότων. αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τῶν βίων τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; 375

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. πῶς τοῦτο φῄς;

356 ¶ τύχῃ: τὸν Φ (˙ serius add.?; ΕΡΜΗΣ marg.), β (nom. marg. ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ U; hoc nomen fort. solum de quo agitur indicat.) ‖ 356–7 Ἐπικούρειον σὲ recc.] Ἐ. cum σε sine acc. βγ ‖ 357 ὠνεῖται β ‖ 358 γελῶντος] γαμοῦντος Φ ‖ 358–9 μικρὸν Ω, σμικρῷ Φ ‖ 359 πλεῖον β ‖ 360 εὐσεβέστερος β | 363 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U ‖ 364 ¶ λάμβανε: τὸ Φ[pc?]β | δέ· ὅπως Seager] δὲ ὅπως libri | ἴδω β ‖ 366 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U ‖ 367 γε] τε fort. Ω[ac] ‖ 370 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U ‖ 371–2 ¶ στοᾶς· εὖ U ‖ 372 ¶ λέγεις: ἐοίκασι β (nom. marg. ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ (quod de quo agitur fort. solum indicat) U) | γοῦν (ac Γ[a])] γὰρ Γ | τι (ac Γ[a])] om. γ ‖ 373 ἐπὶ ΩβΓ[a]] περὶ ΓΦ | 373–4 (¶) ἀπηντηκότων· αὐτὴν τὴν recc.] ἀπηντηκότων: αὐτὴν τὴν β (nom. ΕΡΜΗΣ, U), ἀπηντηκότων αὐτῷ· τὴν ΓΩ, ἀπηντηκότων αὐτῶν· τὴν Φ ‖ 374 τῶν βίων] τὸν βίον γ ‖ 375 ἅπαντα γ

ΕΡΜΗΣ. ὅτι μόνος οὗτος σοφός, μόνος καλός, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεύς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης καὶ τὰ ἄλλα, ὁπόσα ἐστίν.

380 ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. οὐκοῦν καὶ μάγειρος μόνος καὶ νὴ Δία γε σκυτοδέψης ἢ τέκτων καὶ τὰ τοιαῦτα;

ΕΡΜΗΣ. ἔοικεν.

21. ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ἐλθέ, ὤγαθέ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον, εἰ οὐκ ἄχθῃ
385 πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὤν;

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. οὐδαμῶς· οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. οὐ μανθάνω ᾗ καὶ λέγεις.

390 ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. τί φῄς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μέν ἐστι προηγμένα, τὰ δὲ ἔμπαλιν ἀποπροηγμένα;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. οὐδὲ νῦν μανθάνω.

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. εἰκότως· οὐ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς
395 ἡμετέροις ὀνόμασιν οὐδὲ τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν οὐ μόνον ταῦτα οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα καὶ παρασύμβαμα ὁποῖα καὶ ὁπόσον ἀλλήλων διαφέρει.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. πρὸς τῆς σοφίας, μὴ φθονήσῃς
400 κἂν τοῦτο εἰπεῖν, ὅ τι τὸ σύμβαμα καὶ τὸ παρασύμ-

378 ἀνδρεῖος] μόνος ἀνδρεῖος Φ | βασιλεύς (ac Γ[a])] om. γ || 380 ¶ μόνος· καὶ Φ, ΕΡΜΗΣ marg. Φ[r], μόνος; καὶ Γ, ΕΡΜΗΣ marg., μόνος; καὶ Ω, ΕΡΜΗΣ suprascr., μόνος; καὶ C[b] || 381 σκυτοδεψὸς β || 381–2 ¶ τοιαῦτα ἔοικεν γ || 382 ΕΡΜΗΣ recc.] ΑΙΑΚΟΣ U || 382–3 ¶ ἔοικεν· ἐλθὲ C[b] || 383 ὦ ἀγαθέ Γ[ac] U || 386 οὐδαμῶς om. Γ (suprascr. Γ[a]) || 387 ὅσα] ἃ γ | ἀδιάφορα (Φ[pc?])] ἀδιάφθορα Γ (ϑ in ras.) || 389 ᾗ καὶ] ὅτι καὶ ΓΦ, ὅτι Ω || 391 δὲ ἔμπαλιν] δ' ἀνάπαλιν γ || 398 ὁποῖα] ὁποῖον U || 400 τὸ[1] om. β | τὸ[2]] τί ΓΦ

βαμα· καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων.

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος· ἢν γάρ τις χωλὸς ὢν αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν 405 δή που σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ παρασύμβαμα προσέλαβεν.

22. ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ὢ τῆς ἀγχινοίας. τί δὲ ἄλλο μάλιστα φῂς εἰδέναι;

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς 410 συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας καὶ ἀποφράττω καὶ σιωπᾶν ποιῶ ⸢φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιθείς.⸣ ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. Ἡράκλεις· ἄμαχόν τινα καὶ βίαιον λέγεις. 415

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τί μήν;

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. τοῦτο ἤν πως κροκόδειλος ἁρπάσῃ πλησίον τοῦ ποταμοῦ πλαζόμενον εὑρών, κᾆτά σοι ἀποδώσειν ⸢ὑπισχνῆται⸣ αὐτὸ ἢν εἴπῃς τἀληθὲς ὅ τι 420 δέδοκται αὐτῷ περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι;

416, sqq. Von Arnim, *SVF*, II. 93–4, fr. 287

405–6 εἶχε — σύμβαμα] μὲν εἶχε δήπου σύμβαμα Γ, μὲν εἶχε σύμβαμα Φ, εἶχε δήπου σύμβαμα Ω ‖ 407 παρέλαβεν Φ ‖ 408 δὲ] δαὶ β ‖ 410 τὰς om. β ‖ 411 συμβιβάζω Ω ‖ 411–2 καὶ σιωπᾶν ποιῶ seclusit K. Schwartz ‖ 412 φιμὸν — περιθείς Fritzsche] φιμὸν ἄτεχνον αὐτοῖς περιτιθείς β, φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς ΓΦ, φιμὸν αὐτοῖς ἀτεχνῶς περιθεὶς ἀὐτὸῖς [sic] Ω ‖ 413 τῇ — ταύτῃ] ταύτης β | ὁ om. γ ($Γ^{a}$ suprascr.) | ἀοίδιμοι συλλογισμοί Ω ‖ 417–8 ¶ τί μὴν τοῦτο: ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ ἤν πως γ ($Γ^{ac}$, nom. om. Ω; Γ τί μήν:τοῦτο / ἤν πως (nom. marg.) nunc sed ab initio (:) post τοῦτο quo eraso corr. post μήν (olim μὴν, fort.) (:) infersit) ‖ 419 τοῦ om. β ‖ 420 ὑπισχνῆται Fritzsche, fort. rec.] ὑπισχνεῖται βγ

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς· ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀπο-
425 κρινάμενος ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών.

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. θάρρει· καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τὰ ποῖα;

430 ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. τὸν θερίζοντα καὶ τὸν κυριεύοντα καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ,
435 τὴν Ἀγαμέμνονος, ἣ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα καὶ οὐκ οἶδεν· παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς, ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀπόκριναι γάρ μοι, τὸν πα-
440 τέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ναί.

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. τί οὖν; ἤν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον ἔρωμαι „τοῦτον οἶσθα;" τί φήσεις;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

445 **23.** ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός· ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν.

436–8 cf. Soph., *El.*, 1113–18.

424 ὁπότερον] ὁ (pro δ?) πρότερον C^b, ὁπότερον ἂν Madvig | Διὸς] τοῦ διὸς Ω ‖ 430 κυριεύοντα] κυρίττοντα $\Omega^{pc?}$ (Ω^a suprascr. ὁ κερατινὸς λεγόμενος) ‖ 431–3 καὶ τὸν — τίνα τὴν Ἠλέκτραν om. Φ (suppl. suprascr. Φ^r) ‖ 435 ταὐτὰ ΓΩ, ταῦτα Φ ‖ 436 ἀγνῶτος] ἀγνῶτος καὶ τὰ ὀστᾶ δὴ τοῦ ὀρέστου ἔχοντος Φ (ὀσ-^{pc}), ἀγνῶτος καὶ τὰ σῖτα δὴ τοῦ ὀρέστου ἔχοντος ΓΩ (σίτα Ω) ‖ 438 ἐγκαλυπτόμενον β ‖ 439 ἀκούσει U ‖ 445 αὐτὸς om. Ω

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; 450

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν τότε γενήσομαι, λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγίειαν καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήγοντα τὴν ὄψιν καὶ σχόλια συναγείροντα καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον καὶ ἀτόπων ῥημάτων· καὶ τὸ κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφόν, ἢν μὴ τρὶς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεβόρου πίῃς. 455

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. γενναῖά σου ταῦτα καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ ⌜Γ⌝νίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον – καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα – τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλέβορον καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν; 460

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. ναί· μόνῳ γοῦν τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ· ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτοῦ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν γὰρ καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους πλησίον εἶναι δοκεῖ τῷ συλλογίζεσθαι, μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο καὶ τοῦτο, καὶ οὐ μόνον γε ἁπλοῦς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μέν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι; ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ 465 470

460 cf. *Catapl.*, 17, *Gall.*, 30, *Timon*, 58, Alciphr., 2.32 (Schepers)

452 κατὰ φύσιν τότε] τότε κατὰ φύσιν Φ ‖ 453 καταγενήσομαι γ ‖ 455 παραθήσοντα β ‖ 456 ἐμπιμ͂πλάμενον [sic] Γ ‖ 459 σοι Ω ‖ 460 Γνίφωνα Seybold, al.] γνίφωνα libri ‖ 463 οὖν β | τὸ] τούτῳ γ ‖ 464 συλλογίζεσθαι] τὸ συλλ. Ω | ¶ συλλογίζεσθαι: τὸ C[b] ‖ 465 γὰρ] δὲ β ‖ 466 εἶναι δοκεῖ] ἂν εἴη Ω | τῷ] τοῦ β | ¶ συλλογίζεσθαι; μόνου C[b] | μόνον Γ | ἂν εἴη] ἂν ἐκείνου εἴη Ω ‖ 468–9 ἀλλὰ καὶ — τόκους om. Φ (Φ[r] suprascr.) ‖ 470 πρωτοί] πρῶτοι αὐτῶν Ω ‖ 471 αὐτῶν om. Ω | δῆτα] δὴ γ

τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν· εἰ τὸν πρῶτον τόκον ⟨λήψεται ὁ σπουδαῖος⟩, λήψεται καὶ τὸν δεύτερον· ἀλλὰ μὴν τὸν πρῶτον ⟨λήψεται⟩, λήψεται ἄρα καὶ τὸν
475 δεύτερον.

24. ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. οὐκοῦν καὶ μισθῶν πέρι τὰ αὐτὰ φῶμεν, οὓς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται;

480 ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. μανθάνεις· οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λαμβάνω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μέν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ περιεκτικός, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν ἐκχύτην.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. καὶ μὴν τοὐναντίον, ⌜φημί⌝, τὸν
485 νέον μὲν εἶναι περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον ἐκχύτην.

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. σκώπτεις, ὦ οὗτος· ἀλλὰ ὅρα μή σε ἀποτοξεύσω τῷ ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους;

490 ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. ἀπορία καὶ σιωπὴ καὶ διαστραφῆναι τὴν διάνοιαν. 25. ὁ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω τάχιστά σε ἀποδείξω λίθον.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεὺς σύ, ὦ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς.

472 ὁποῖά] οἷά γ ‖ 473 ⟨λήψεται ὁ σπουδαῖος⟩, λήψεται scripsi] ⟨λήψεται⟩, λήψεται Jacobitz, ⟨ὁ σπουδαῖος λαμβάνει⟩ λήψεται Fritzsche, λήψεται βγ ‖ 474 ἀλλὰ μὴν τὸν πρῶτον ⟨λήψεται⟩, λήψεται Jacobitz] ἀλλὰ μὴν τὸν πρῶτον λήψεται γ, om. β ‖ 474–5 ἄρα καὶ τὸν δεύτερον om. β ‖ 476–7 τὰ αὐτὰ] ταῦτα γ, ταὐτὰ Fritzsche ‖ 477 σὺ om. γ ‖ 478 ¶ νέων: καὶ C[b] ‖ 481 τοῦ διδόντος δὲ γ ‖ 482 ἐκλύτης β | ὁ δὲ] ὁ δέ τις Ω | ἀσκῶν β ‖ 483–5 τὸν δὲ μαθητὴν — εἶναι περιεκτικόν om. β ‖ 484 φημί scripsi] ἐχρῆν Seager, ἔφης γ, φῄς recc. ‖ 486 ἐκλύτην β ‖ 487 ὦ om. γ ‖ 493 πῶς λίθον om. Φ | σύ om. β

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. ὧδέ πως· ὁ λίθος σῶμά ἐστιν; 495
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ναί.
ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. τί δέ; τὸ ζῷον οὐ σῶμα;
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ναί.
ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. σὺ δὲ ζῷον;
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ἔοικα γοῦν. 500
ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. λίθος ἄρα εἶ σῶμα ὤν.
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. μηδαμῶς, ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον.
ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. οὐ χαλεπόν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα ζῷον; 505
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. οὔ.
ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. τί δέ; λίθος ζῷον;
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. οὔ.
ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. σὺ δὲ σῶμα εἶ;
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ναί. 510
ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. σῶμα δὲ ὢν ζῷον εἶ;
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ναί.
ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῷόν γε ὤν.
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. εὖ γε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο καὶ πάγια 515 ἦν. ἀλλὰ ὠνήσομαί γέ σε. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβάλω;
ΕΡΜΗΣ. μνᾶς δώδεκα.
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. λάμβανε.

495 ὁ om. β ‖ 495–6 (¶) ἐστιν; ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ, ναί] ἐστὶν· (om. ναί) Φ[ac], ἐστὶ· ναί· C[b] (post ναί solum (˙)) ‖ 497–8 ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ τί δέ; – ναί. om. β ‖ 499 ¶ post ζῷον (˙) solum C[b] (h. e. idem a l. 495 ὧδέ πως loquitur, usque ad σῶμα ὤν l. 501) ‖ 500–1 (¶) ἔοικάς γε οὖν λίθος ἄρα εἶναι σῶμα ὤν: β (post οὖν ˙ U) ‖ 502 ¶ ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ om. β! ‖ 505 πᾶν σῶμα ζῷον] πᾶν ζῷον σῶμα β ‖ 506 οὔ] ναί C[b] ‖ 506–9 ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. οὔ. — σῶμα εἶ om. U ‖ 507 δὲ] δαὶ C[b] ‖ 516 ¶ σε: πόσον β (nom. ΑΙΑΚΟΣ U marg.) ‖ 516–7 καταβάλω L, rec.] καταβαλῶ βγ ‖ 518 ¶ ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ U! ‖ 519 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U (v. ad 520!)

520 ΕΡΜΗΣ. μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι;
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. μὰ Δί', ἀλλ' οὗτοι πάντες, οὓς ὁρᾷς.
ΕΡΜΗΣ. πολλοί γε καὶ τοὺς ὤμους καρτεροὶ καὶ τοῦ θερίζοντος ἄξιοι.
525 **26.** ΖΕΥΣ. μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει.
ΕΡΜΗΣ. τὸν Περιπατητικόν, σέ φημι, τὸν καλόν, τὸν πλούσιον. ἄγε δή, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν ἅπαντα ὅλως ἐπιστάμενον.
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ποῖος δέ τίς ἐστιν;
530 ΕΡΜΗΣ. μέτριος, ἐπιεικής, ἁρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς.
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. πῶς λέγεις;
ΕΡΜΗΣ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἢν πρίῃ αὐτόν,
535 μέμνησο τὸν μὲν ἐξωτερικὸν τὸν δὲ ἐσωτερικὸν καλεῖν.
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα;
ΕΡΜΗΣ. τρία εἶναι τἀγαθά, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός.
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν;
540 ΕΡΜΗΣ. εἴκοσι μνῶν.
ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. πολὺ λέγεις.

520 ¶ ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ U (nomina in margg. propius sententiis quibus adscribenda!) | αὐτὸν] αὐτὸς Ω | ¶ ἐώνησαι; U (exspectes ;) ‖ 521 ¶ nomen quod ad l. 520 retuli ac huc fort. pertinet U | οὓς (ac Γ*)] ὡς ΓΦ ‖ 522–3 ¶ ὁρᾷς πολλοί γε Φ, ὁρᾷς· πολλοί γε β ‖ 524 θερίζοντος] θερίζοντος λόγου ΓΦ β ‖ 525 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U ‖ 525–6 ¶ κάλει· τὸν ΩC[b] | ¶ κάλει, τὸν Περιπατητικόν. ΕΡΜΗΣ. σέ φημι Fritzsche ‖ 527 τὸν[1]] καὶ β | ¶ πλούσιον: ἄγε ΩΦ (ambo ΕΡΜΗΣ nom. marg.; Φ fort. solum (˙) | ὠνήσασθαι ΓU ‖ 528 πάντα β ‖ 534 ἔνδοθεν Ω ‖ 535 τὸν μὲν ἐξωτερικὸν τὸν δὲ ἐσωτερικὸν] τὸ μὲν … τὸ δὲ … Γ, τὸν μὲν ἐσωτερικὸν τὸν δὲ ἐξωτερικὸν β ‖ 536 δὲ] δαὶ β | γινώσκει γ ‖ 537 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U ‖ 540 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U ‖ 541 πολὺ] πάνυ Ω, πολλοῦ Reitz

ΕΡΜΗΣ. οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνησάμενος. ἔτι δὲ εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὁπόσον δὲ βάθος ἡ θάλαττα ὑπὸ 545 τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὁποία τίς ἐστιν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρείων.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. Ἡράκλεις τῆς ἀκριβολογίας.

ΕΡΜΗΣ. τί δὲ εἰ ἀκούσειας ἄλλα πολλῷ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως καὶ τῆς ἐν 550 ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς, καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικόν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικὸν οὐδὲ τεκταινόμενον οὐδὲ πλοϊζόμενον;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. πάνσεμνα φῂς καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα, ὥστε ὠνοῦμαι αὐτὸν ⟨τῶν⟩ εἴκοσιν. 555

27. ΕΡΜΗΣ. εἶέν· τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλείπεται; ὁ Σκεπτικὸς οὗτος. σὺ ὁ Πυρρίας πρόσιθι καὶ ἀποκηρύττου κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοὶ καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δέ, τίς καὶ τοῦτον ὠνήσεται; 560

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ἔγωγε. ἀλλὰ πρῶτον εἰπέ μοι σύ, τί ἐπίστασαι;

542 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U (huc nomen a l. 540 retuli — semel in marg. exstat) ‖ 543 ὠνησάμενοις [sic] U, ὠνούμενος γ ‖ 544 μάλιστα Ω | πόσον] ὁπόσον Dindorf ‖ 545 θάλασσα β ‖ 547 ὀστρέων U ‖ 549 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U | δὲ] δαὶ β | πολλῷ] πολλὰ β ‖ 551 τῶν] ἐπὶ τῶν γ ‖ 552 γελαστικόν] οὐ γελαστικόν Ω (οὐ in ras.) ‖ 553 πλωϊζόμενον ΩC^b, Φ (ω compend.) ‖ 555 ⟨τῶν⟩ Cobet ‖ 556 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U, ΖΕΥΣ Fritzsche | ¶ εἶεν: τίς β (ΠΥΡΡΩΝ U marg.; nomen fort. solum eum de quo agitur indicat); ne (˙) quidem post εἶεν ΩΦ habent; nom. ΖΕΥΣ Bekker | (¶) ἡμῖν; ΕΡΜΗΣ. καταλείπεται ὁ Bekker, Fritzsche (hic ⟨μόνος⟩ ante καταλ. infersit; prius ΕΡΜ. post οὗτος (l. 557) disposuerat) | (καταλέλειπται) sic Lehmann (perfectum L, recc., v.) | ¶ καταλείπεται; ὁ] καταλείπεται: ὁ β ((˙)γ; U in contextis ζ. . .(?), marg. ΕΡΜΗΣ) ‖ 557 οὗτος om. Ω | ¶ οὗτος: σὺ C^b fort. ‖ 558 ¶ τάχος: ἤδη β ‖ 559 τις U ‖ 560 ὠνεῖται β ‖ 561 ἀλλὰ] ἀλλ' οὖν β | σύ, rec.] ,σύ v., σὺ (nullam interpunct.) γ, ·σὺ β

ΠΥΡΡΩΝ. οὐδέν.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. πῶς τοῦτο ἔφησθα;

565 ΠΥΡΡΩΝ. ὅτι οὐδὲν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινες;

ΠΥΡΡΩΝ. οὐδὲ τοῦτο οἶδα.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. οὐδ' ὅτι σύ τις ὢν τυγχάνεις;

ΠΥΡΡΩΝ. πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ.

570 ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ὢ τῆς ἀπορίας· τί δέ σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται;

ΠΥΡΡΩΝ. ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω, καὶ ἐπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ τότε ἀγνοῶ τὸν ἀληθέ-
575 στερον.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς;

ΠΥΡΡΩΝ. τὰ πάντα πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. τί δὲ τοῦτό σοι ἀδύνατον;

580 ΠΥΡΡΩΝ. ὅτι, ὦγαθέ, οὐ καταλαμβάνω.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. εἰκότως· βραδὺς γὰρ καὶ νωθής τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως;

ΠΥΡΡΩΝ. ἡ ἀμαθία καὶ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν.

585 ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἅμα καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις;

576–7 incipit ἐμμελῶς φ (pars recentior cod. Φ)

563 ¶ ΠΥΡΡΩΝ U hic et sqq.] ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ variis compendiis γ – 'Φ' ΓΦ, 'ΦΙ' Ω (hoc primo loco Φ 'ΦΙΛΣ Η ΠΥΡΡ' [sic], sed omnia post litteram 'Φ' Φ[r] exaravit, ut vid.), et sic abhinc distribuitur ‖ 566–7 ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. οὐδε ἡμεῖς — τοῦτο οἶδα om. β ‖ 566 ἆρα Ω ‖ 567 ¶ ΠΥΡΡΩΝ recc. (compendiose, ut ΠΥΡΡΙΑΣ fort. velle conicias) ‖ 570 δὲ] δαὶ β ‖ 574 τότε δὴ τότε] τότ' ἤδη τότε γ (sed pro τότε, τότ' Φ) ‖ 579 δὲ] δαὶ β ‖ 580 ὦ ἀγαθὲ U ‖ 582 τὸ recc.] om. βγ ‖ 585 τυφλὸς ἅμα καὶ κωφὸς γ (sed τὸ τυφλὸς ... Ω) ‖ 586–7 ¶ λέγεις· καὶ U, λέγεις, καὶ C[b]

ΠΥΡΡΩΝ. καὶ ἄκριτός γε προσέτι καὶ ἀναίσθητος καὶ ὅλως τοῦ σκώληκος οὐδὲν διαφέρων.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ὠνητέος εἶ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι; 590

ΕΡΜΗΣ. μνᾶς Ἀττικῆς.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. λάμβανε. τί φῄς, ὦ οὗτος; ἐώνημαί σε.

ΠΥΡΡΩΝ. ἄδηλον.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. μηδαμῶς· ἐώνημαι γὰρ καὶ τἀργύριον κατέβαλον. 595

ΠΥΡΡΩΝ. ἐπέχω περὶ τούτου καὶ διασκέπτομαι.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην.

ΠΥΡΡΩΝ. τίς οἶδεν εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῄς; 600

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ὁ κῆρυξ καὶ ἡ μνᾶ καὶ οἱ παρόντες.

ΠΥΡΡΩΝ. πάρεισι γὰρ ἡμῖν τινες;

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. ἀλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μυλῶνα πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν ⌜χειρῶν⌝ λόγον. 605

ΠΥΡΡΩΝ. ἔπεχε περὶ τούτου.

ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ. μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην.

587 ΠΥΡΡΩΝ recc. | γε] τε β ‖ 588 οὐδενὶ βΓ[a] ‖ 588–9 ¶ διαφέρων, ὠνητέος U, διαφέρων; ὠνητέος C[b] ‖ 589 ¶ ταῦτα: πόσου β ‖ 590 ἄξιον om. U | χρῆν Γ ‖ 591 ¶ ΑΙΑΚΟΣ U ‖ 592 ¶ λάμβανε: τί β | ἐώνημαί] ἐπριάμην β ‖ 593 post σε (.) posui; (:) habent ΓΩC[b], (;) U, cett. variam interpunctionem, sed nec (;) nec (,) praeter unum qui (,) praebet. v. et edd. (;) ponunt. ‖ 594–5 (¶) ΠΥΡΡΩΝ. ἄδηλον — ἐώνημαι] ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ μηδαμῶς: ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ ἐώνημαι (om. ἄδηλον) Ω ‖ 601 οἱ suprascr. Ω[L] ‖ 603 ΠΥΡΡΩΝ. πάρεισι — τινες om. Ω ‖ 604 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ Ω ‖ 605 χειρῶν K. Schwartz] χείρω βγ ‖ 606 ¶ ΠΥΡΡΩΝ recc.] ΑΙΑΚΟΣ U, ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ γ (Ω confuse ↓ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ⁝ ἔπεχε[ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ] ...) ‖ 607 ¶ nom. supra ἔπεχε l. 606 pos. Ω | μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε] μὰ δία γε, ἀλλ' ἤδη γ

ΕΡΜΗΣ. σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ. ὑμᾶς δὲ εἰς αὔριον παρακαλοῦμεν·
610 ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας καὶ βαναύσους καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

609 παραβαλοῦμεν β

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ Η ΑΛΙΕΥΣ

1. ⸢ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ⸣. βάλλε, βάλλε τὸν κατάρατον ἀφθόνοις τοῖς λίθοις, ἐπίβαλλε τῶν βώλων, προσεπίβαλλε καὶ τῶν ὀστράκων, παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον, ὅρα μὴ διαφύγῃ. καὶ σὺ βάλλε, ὦ Πλάτων, καὶ σύ, ὦ Χρύσιππε, καὶ σὺ δέ· πάντες ἅμα συνασπίσωμεν 5
ἐπ' αὐτόν,

ὡς πήρη πήρηφιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις·

κοινὸς γὰρ πολέμιος καὶ οὐκ ἔστιν ἡμῶν ὅντινα οὐχ ὕβρικεν. σὺ δέ, ὦ Διόγενες, εἴ ποτε καὶ ἄλλοτε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆτε· διδότω τὴν ἀξίαν βλάσφημος 10
ὤν. τί τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

ἀνέρες ἔστε, σοφοί, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

2. Ἀριστότελες, ἐπισπούδασον⟨·⟩ ἔτι θᾶττον. εὖ ἔχει. ἑάλωκε τὸ θηρίον. εἰλήφαμέν σε, ὦ μιαρέ. εἴσῃ γοῦν 15
αὐτίκα οὕστινας ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ

β = BU; pergit φ. 1 cf. Ar., *Ach.*, 281 ‖ 7 cf. Homerum, *Il.*, 2. 363 ‖ 13 cf. Homerum, *Il.*, 6. 112

titulus ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ β ‖ 1 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ scripsi, ut passim] ΣΩΚΡΑΤΗΣ γ, om. β *ut toto dialogo* (U marg. nonnumquam ⋟ vel sim. praebet). ‖ 5 ·πάντες] καὶ πάντες γ ‖ 8 ἡμῶν ὅντινα] ὅντινα ὑμῶν β ‖ 9 (¶) ὕβρικε/: σὺ Ω | ὦ om. Ω ‖ 11 ὦ om. β ‖ 13 ἔστε rec. (ἔσται), edd.] ἐστέ βγ ‖ 14 (·) ante ἔτι K. Schwartz | θᾶσσον β | ¶ θᾶσσον: εὖ β ‖ 15 γοῦν] δὲ Ω (compend.) ‖ 16 ὄντας ἡμᾶς] ἡμᾶς ὄντας γ

δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθῃ; ποικίλον γάρ τινα θάνατον
ἐπινοῶμεν κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμε-
νον. καθ' ἕκαστον γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι.

20 ⌜ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ Α⌝. ἐμοὶ μὲν ἀνασκολοπισθῆναι δο-
κεῖ αὐτόν.

⌜ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ Β⌝. νὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρό-
τερον.

⌜ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ Γ⌝. πολὺ πρότερον τοὺς ὀφθαλμοὺς
25 ἐκκεκόφθω.

⌜ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ Δ⌝. τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἔτι πολὺ
πρότερον ἀποτετμήσθω.

⌜ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ⌝. σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ;

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ. ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐ-
30 τόν, ὡς μάθῃ μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσιν.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ. καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ
Πενθέα ἢ Ὀρφέα,

λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὑρέσθαι μόρον,

33 Nauck, *TGF*, 895, fr. 291.

17–18 ἐπινοῶμεν θάνατον β ‖ 18 ἐπαρκέσαι Ω ‖ 19 .καθ' ἕκαστον] καθ' ἕκαστον· Fritzsche | καθ' ἕκαστον — ἐστιν] καθ' ἕκαστον οὖν ἑπτάκις δίκαιός ἐστιν γ | ἡμῖν om. γ ‖ 19–20 ¶ ἀπολωλέναι· ἐμοί γ ‖ 20 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ Α Dindorf, Fritzsche; alia recc., Edd., edd. | ἀνε-σκολοπίσθαι β ‖ 21–2 ¶ αὐτὸν νὴ δία Ωβ ((')B) ‖ 22 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ Β Dindorf, Fritzsche; alia recc., edd. | Δία] δία γε Γ^{a}, ut vid. ‖ 22–4 ¶ πρότερον· πολὺ Ω ‖ 24 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ Γ Dindorf, Fritzsche; alia recc., edd. | πολὺ πρότερον om. βΓ^{a} ‖ 25 ἐκκεκόφθω (ac Γ^{a}, ut vid.)] ἐκκεκολάφθω Ω, ἐκκεκολάφθαι Γ ‖ 25–6 ¶ ἐκκεκολάφθω· τὴν Ω ‖ 26 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ Δ Dindorf, Fritzsche; alia recc., edd. | ἔτι πολὺ] ἐπὶ πολὺ Ω (ἔτι π. $\Gamma^{pc?}$) ‖ 27–8 ¶ ἀποτετμήσθω· σοὶ β, fort. olim Ω ‖ 28 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ scripsi, ΣΩΚΡΑΤΗΣ recc., edd. ‖ 29 ¶ ΕΜΠΕΔΟ-ΚΛΗΣ recc. | κρητῆρας γ ‖ 30–1 ¶ κρείττοσιν· καὶ Ω, ut vid. (-ν in ras.) ‖ 31 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ rec. (marg. ῦ [sic] Γ, sed compend. pro πάνυ (h. e. ὡραῖον πάνυ) duco)

ἵν' ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων ἀπηλλάττετο
καὶ ⟨—⟩ 35

3. ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίου φείσασθέ μου.

ΦΙ(ΛΟΣΟΦΟΙ). ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι. ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὅμηρον ἅ φησιν,

ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά. 40

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἱκετεύω· αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη καὶ οὐ παρόψεσθε ῥαψῳδήσαντά με.

ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα,
χαλκόν τε χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ. 45

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ. ἀλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρός σε Ὁμηρικῆς ἀντιλογίας. ἄκουε γοῦν.

μὴ δή μοι φύξιν γε, κακηγόρε, βάλλεο θυμῷ,
χρυσόν περ λέξας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἀμάς.

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. οἴμοι τῶν κακῶν· ὁ μὲν Ὅμηρος 50 ἡμῖν ἄπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δή μοι καταφευκτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

μὴ κτεῖνε· τὸν ἱκέτην γὰρ οὐ θέμις κτανεῖν.

40 Homerus, *Il.*, 22. 262 || 44 cf. Homerum, *Il.*, 6. 46 || 45 cf. Homerum, *Il.*, 6. 48, 20. 65 || 48–9 cf. Homerum, *Il.*, 10. 447–8. || 53 Nauck, *TGF*, 663, fr. 937

35 καὶ (κ̣α̣ὶ U [sic]), om. γ | — post καὶ Jacobitz || 36 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ Ω et sic alibi huius libelli || 37 φείσασθαί γ (Ω[ac?]) || 38 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ scripsi e ΦΙ L, rec.] ΣΩΚΡΑΤΗΣ Ω, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ Γ (praecedenti adscribi sine dub. librarius voluit) || 39 δὴ om. Ω | φησιν] λέγει γ || 40–1 ¶ πιστά; καὶ Γ, ut vid. || 41–2 ὑμᾶς καὶ αὐτὸς] καὶ αὐτὸς ὑμᾶς Ω || 42 ἱκετεύσω Γ || 45 χρυσόν τε χαλκόν τε Ω || 46 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ recc.] ΣΩΚΡΑΤΗΣ Ω || 47–8 ἄκουε γοῦν· μὴ δή μοι] ἄκουε δή· μή μοι γ (supra μή, δή Γ[a] scripsit) || 49 ἐμάς B || 50 ¶ κακῶν: ὁ Γ || 52 ἂν om. β || 53 κτεῖνε sine ˙ γ | τὸν ἱκέτην γὰρ οὐ] τὸν ἱκέτην· οὐ γὰρ γ ((˙) om. Ω)

ΦΙ(ΛΟΣΟΦΟΙ). τί δέ⟨;⟩ οὐχὶ κἀκεῖνα Εὐριπίδου
55 ἐστίν,

οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΠΑΡΡΗ. νῦν οὖν ἕκατι ῥημάτων κτενεῖτέ με;

ΦΙ(ΛΟΣΟΦΟΙ). νὴ Δία· φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτός,

ἀχαλίνων στομάτων
60 ἀνόμου τ' ἀφροσύνας
τὸ τέλος δυστυχία.

4. ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. οὐκοῦν ἐπεὶ δέδοκται πάντως ἀποκτιννῦναι καὶ οὐδεμία μηχανὴ τὸ διαφυγεῖν με, φέρε, τοῦτο γοῦν εἴπατέ μοι, τίνες ὄντες ἢ τί πεπονθό-
65 τες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν ἀμείλικτα ὀργίζεσθε καὶ ἐπὶ θανάτῳ με συνειλήφατε;

ΠΛΑΤΩΝ. ἅτινα μὲν εἴργασαι ἡμᾶς τὰ δεινά, σεαυτὸν ἐρώτα, ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, ἐν οἷς ⌜Φ⌝ιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγό-
70 ρευες καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας καὶ τὸ μέγιστον ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σὲ παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Ἀϊδωνέα, Χρύσιππος οὑτοσὶ καὶ Ἐπίκουρος καὶ ὁ Πλάτων ἐγὼ καὶ Ἀριστο-

56 Eur., *Or.*, 413 || 57 Nauck, *TGF*, 663, fr. 938 || 59–61 Eur., *Bacch.*, 386–8

54 ¶ ΦΙ [sic] γ (Ω, ut passim, 'Φι'', quod fort. ΦΙΛ indicat) | δ' β, (;) post δέ Lehmann || 56 πράσσειν Ω || 57 ῥήματος Nauck | κτενεῖτέ με rec. suprascr., Guyet] κτείνετέ με βγ, με κτείνετε Gesner || 58 ¶ ΦΙ [sic] Ω | φήσει β || 64 φέρετε γ | μοι, τινες] οἵτινες βΓ^{a} || 66 με om. γ || 69 σου λόγους] συλλόγους β (Γ^{pc}) | Φιλοσοφίαν melius personam duci putavi || 70–1 ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων] ἀπ' ἀγορᾶς κηρύττων Ω || 73 Ἀϊδωνέα recc.] ἀδωνέα γ ($\Omega^{L?}$ suprascr. ι), ἅιδην β || 73–4 οὗτος β

τέλης ἐκεινοσὶ καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ 75
Διογένης καὶ ἅπαντες ὅσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

5. ⌜ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, ἢν μάθητε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε· χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων. 80

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ. ληρεῖς· σὲ δὲ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι, καὶ ἤδη γε

λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας.

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. καὶ μήν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα καὶ 85
εὔνουν καὶ ὁμογνώμονα καί, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε ἀποκτενοῦντες, ἢν ἐμὲ ἀποκτείνητε τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁρᾶτε οὖν μὴ τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι καὶ ὀργίλοι καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄν- 90
δρα εὐεργέτην.

ΦΙ⟨ΛΟΣΟΦΟΙ⟩. ὦ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κακηγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ⌜ἀνδραπόδοις ὡς⌝ ἀληθῶς οἴει διαλέγεσθαι ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ 95
τῶν λόγων;

6. ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. ποῦ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς ἢ πότε ὕβρισα; ὃς ἀεὶ Φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα

83 Homerus, *Il.*, 3. 57.

75 ἐκεῖνος γ | ὁ infertum, ut vid. Γ || 76 Διόγενης] ὁ διογένης β | ὁπόσους γ || 78 με om. Ω | ἢν (ac Γ[a])] εἰ γ || 81 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ L, recc.} ΠΛΑΤΩΝ Ω | τήμερον χρὴ β || 84 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc. || 88 ὑπὲρ] περὶ βΓ[a] || 89 οὖν] γοῦν γ | τῶν] κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν Γ, τὸ τῶν recc. | αὐτοὶ L, recc., Cobet | ποιεῖτε β || 92 ¶ ΦΙ [sic] Ω || 93–4 ἀνδραπόδοις ὡς K. Schwartz] ὡς ἀνδραπόδοις βΓ[a], ἀνδραπόδοις γ || 94 ἢ om. β || 94–5 καταλογιεῖ Γ, (B[pc], ut vid.) || 97 ὑμᾶς ἐγὼ Ω || 98 ὕβρικα Γβ

καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν καὶ τοῖς λόγοις οἷς κα-
100 ταλελοίπατε ὁμιλῶν. αὐτὰ γοῦν ἅ φημι ταῦτα, πόθεν
ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν λαβὼν καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν
ἀπανθισάμενος ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ
ἐπαινοῦσι καὶ γνωρίζουσιν ἕκαστον τὸ ἄνθος ὅθεν καὶ
παρ' ὅτου καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ
105 ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας, τὸ δ' ἀληθὲς ὑμᾶς καὶ τὸν
λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἳ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα
καὶ πολυειδῆ τὰς βαφάς, εἴ τις ἀναλέξασθαί τε αὐτὰ
ἐπίσταιτο καὶ ἀναπλέξαι καὶ ἁρμόσαι ὡς μὴ ἀπᾴδειν
θάτερον θατέρου. ἔσθ' ὅστις οὖν ταῦτα εὖ πεπονθὼς
110 παρ' ὑμῶν κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας
ἄνδρας, ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἔδοξεν; ἐκτὸς ἢ μὴ κατὰ
τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς
Μούσαις ἀντᾴδειν, παρ' ὧν εἰλήφει τὴν ᾠδήν, ἢ τῷ
Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα
115 δοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς.

7. ΦΙ(ΛΟΣΟΦΟΙ). τοῦτο μέν, ὦ γενναῖε, κατὰ
τοὺς ῥήτορας εἴρηταί σοι· ἐναντιώτατον γοῦν ἐστι τῷ
πράγματι καὶ χαλεπωτέραν σου ἐπιδείκνυσι τὴν τόλ-
μαν, εἴ γε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόσεστιν, ὃς παρ'
120 ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς φῂς λαβὼν καθ' ἡμῶν ἐτόξευες
ἕνα τοῦτον ὑποθέμενος τὸν σκοπόν, ἅπαντας ἡμᾶς
ἀγορεύειν κακῶς. τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήφαμεν,
ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες οὐκ

99 οἷς] οὓς Ωβ ‖ 101 παραλαβὼν γ ‖ 103 ἀναγνωρίζουσι Ω | ἕκαστον B (ἕκαστόν ς B^{L})] ἕκαστος U, ἑκάστοῦ Γ (σ $Γ^{a}$), om. Ω ‖ 104 παρ' ὅτου] παρὰ τοῦ γ ‖ 106 τοιαύτας β ‖ 106–7 ποικίλας καὶ πολυειδεῖς β ‖ 107 τε] γε γ | αὐτὰς β ‖ 108 ἀναπλέξασθαι καὶ ἁρμόσασθαι γ ‖ 109 θατέρου om. Ω (suppl. $Ω^{γ}$) β ‖ 111 ἀφ'] ὑφ' Ω | ἤδη τις εἶναι ἔδοξεν] εἶναί τις ἔδοξεν γ ‖ 113 εἴληφε γ ‖ 116 ¶ ΦΙ [sic] Ω ‖ 117 τῷ] σοι τῷ β ‖ 118 σου om. Ω ‖ 122 εἰλήφαμεν Ω

ἐκωλύσαμεν δρέπεσθαι καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν. ὥστε διά γε τοῦτο μάλιστα δίκαιος εἶ 125
ἀποθανεῖν.

8. ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. ὁρᾶτε; πρὸς ὀργὴν ἀκούετε καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσίεσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾠήθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου ἢ Ἀριστοτέλους ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθίκοιτο ἄν, ἀλλά μοι 130
ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτόν γε, ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκῃ δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι διδόντας λόγον καὶ δεχομένους ἐν 135
τῷ μέρει. ὥστε δικαστὴν ἑλόμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅντινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἁπάντων, ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κᾆτα ἢν μὲν ἀδικῶν φαίνωμαι καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῷ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν· ὑμεῖς 140
δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκωμαι, ἀφήσουσί με οἱ δικασταί, ὑμεῖς δὲ ἐς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψατε. 145

9. ΦΙ⟨ΛΟΣΟΦΟΙ⟩. τοῦτ' ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς παρακρουσάμενος τοὺς δικαστὰς ἀπέλθῃς·

124 ἐκωλύομεν γ ‖ 125 μάλιστα om. β | εἶ] ἂν εἴης γ ‖ 133 γοῦν] δὲ Ω (compend.) ‖ 135 λύεσθαι γ | λόγους γ ‖ 137 ὅντινα ἂν] οἷόν τινα ἂν Γ, οἷόν τινα (om. ἂν) Ω | χειροτονήσετε $Ω^{pc}$, ut vid. ‖ 139 κᾆτα] καὶ β | μὲν] μέν τι γ ‖ 141 δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε (-σ- $Γ^{pc?}$)] δ' ἐντολμήσετε β ‖ 143 με] μὲν γ U^{pc} | ἐς om. γ ($Ω^{a}$ εἰς, $Γ^{a}$ ἐς suprascr.) ‖ 144 ὑμᾶς om. Ω ($Ω^{a}$ suprascr.) | παροξύνοντας β ‖ 145 τρέψετε fort. $Γ^{ac}$ ‖ 146 ¶ ΦΙ [sic] Ω (marg., παροιμίας Φι $Γ^{L?}$)

φασὶ γοῦν ῥήτορά σε καὶ δικανικόν τινα εἶναι καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέ-
150 λεις γενέσθαι, ὅντινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε, ἄδικα πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι;

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. θαρρεῖτε τούτου γε ἕνεκα· οὐδένα τοιοῦτον διαιτητὴν ὕποπτον ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι καὶ ὅστις ἀποδώσεταί μοι τὴν
155 ψῆφον. ὁρᾶτε γοῦν, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν δικάστριαν ποιοῦμαι ἔγωγε.

ΦΙ(ΛΟΣΟΦΟΙ). καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴ γε ἡμεῖς δικάσομεν;

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε καὶ δικά-
160 ζετε. οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια· τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσεσθαι ὑπολαμβάνω.

10. ΦΙ(ΛΟΣΟΦΟΙ). τί ποιῶμεν, ὦ Πυθαγόρα καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ οὐκ ἄλογα ὁ ἀνὴρ προκαλεῖσθαι,
165 δικάζεσθαι ἀξιῶν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. τί δ' ἄλλο ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαβόντες ἀκούσωμεν ὅ τι καὶ ἀπολογήσεται· τὸ πρὸ δίκης γὰρ

148 cum τινα εἶναι (in ras., nam verba ac fine huius partis φ occurrunt) Φ incipit

149 ¶ λόγοις: τινα Φ (marg. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ; fort. (.) et nom. Φ^{r}) || 150 ¶ γενέσθαι: (seu;) ὅντινα Φ (nom. marg. ΠΛΑΤΩΝ; (.) et nom. fort. Φ^{r}) || 152 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ Ω] ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΓΦ^{r} | θαρρεῖτε — ἕνεκα] θάρρει τούτου ἕνεκα γ (post -ει, τε post τούτου, γε Γ^{a} infersit) || 156 ποιοῦμαι δικάστριαν γ || 157 ¶ ΦΙ [sic] Ω] ΠΛΑΤΩΝ Φ || 159 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ Ω] ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ Φ || 161 ἀπολογήσεσθαι Γ^{pc}, Ω^{pc} (ut vid.)] ἀπολογήσασθαι Φβ (-γισ- U) || 163 ¶ ΦΙ [sic] Ω] ΠΛΑΤΩΝ Φ | ποιοῦμεν γ || 164 ἔοικε — ἀνὴρ] ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα γ || 165 δικάζεσθαι om. β || 166 βαδίζομεν Γ^{ac}, Ω^{ac}, ut vid. || 168 ὅ τι] ὅτι^{περ} U (^{περ} U^{r})

οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέ- 170 ξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καὶ ταῦτα δικαιοσύνῃ χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτου πέρι καὶ Μελήτου, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος τεθνήξε- 175 ται μηδὲ τὸ παράπαν ὕδατος μεταλαβών;

ΦΙ(ΛΟΣΟΦΟΙ). ἄριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἡ δὲ δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῷ.

11. ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. εὖ γε, ὦ σοφώτατοι· ἀμείνω 180 ταῦτα καὶ νομιμώτερα. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε, ὡς ἔφην· δεήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ποῦ δὲ τὴν Φιλοσοφίαν εὕροι τις ἄν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. 185 εἶτα ἐντυγχάνων ἄν τισι τριβώνια περιβεβλημένοις καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐτοὺς ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύ- 190 ραν ἀντ' ἄλλης ἐπεδείκνυον. οὐδέπω γοῦν καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν. **12.** πολλάκις δὲ ἢ αὐτὸς εἰκάσας ἢ ξεναγήσαντός τινος ἧκον ἂν ἐπί τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὑρηκέναι, τεκμαι-

169 ἰδιωτικῶν Φ^{pc} fort. ‖ 170 τῇ om. U ‖ 171 γοῦν] οὖν Ωβ | κατηγορεῖν Ωβ ‖ 174 Ἀνύτου — Μελήτου] ἀνύτου καὶ μελήτου πέρι γ ‖ 177 ¶ ΦΙ [sic] Ω] ΠΥΘ [sic] Φ ‖ 178 ἀπίωμεν] βαδίζωμεν Ω ‖ 179 ἀγαπήσωμεν β ‖ 180 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ Ω] ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ Φ ‖ 181 μονιμώτερα B ‖ 183 δὲ] δαὶ U | τίς γU ‖ 184 πάνυ om. β ‖ 189 πολλοῦ B | οὐδ'] οὐδὲν γ ‖ 189–90 ἀπεκρίναντό γ ‖ 192 ἢ om. β ‖ 193 τινας] τινο(ς) Φ

195 ρόμενος τῷ πλήθει τῶν εἰσιόντων τε καὶ ἐξιόντων, ἁπάντων σκυθρωπῶν καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν καὶ φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν· μετὰ τούτων οὖν ξυμπαραβυσθεὶς καὶ αὐτὸς εἰσῆλθον ἄν. εἶτα ἑώρων γύναιόν τι οὐχ ἁπλοϊκόν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ
200 ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄνετον δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον ἐῶσα οὐδὲ τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως περιστέλλουσα· πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι
205 προσχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον καὶ φῦκος, καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά· καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐς κάλλος ἔχαιρεν· καὶ εἰ δοίη τις προχείρως ἐδέχετο, καὶ τοῖς πλουσιωτέροις ἂν παρακαθισαμένη πλησίον τοὺς πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ
210 προσέβλεπεν. πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ τῶν ἐγχέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας οὖν εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας ἐκείνους οὐ τῆς ῥινός, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος ἑλκομένους
215 πρὸς αὐτῆς καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα εἰδώλῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

13. ΦΙ(ΛΟΣΟΦΟΙ). τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα. πλὴν ἀλλὰ

195 τε om. β ‖ 196 σκυθρωπῶν om. β | εὐσταλῶν] κοσμίων U[r?] suprascr. ‖ 198 ἄν om. β ‖ 199 ἀσφαλὲς U[ac], ut vid. ‖ 200 ἐρρύθμιζεν β ‖ 201 ἄνετον] ἄφετον γ (-φ̆-, Γ[a] v suprascr.) ‖ 205–6 φυκίον γ ‖ 206 πάνυ] πάντα β ‖ 208 τοῖς πλουσιωτέροις recc., Fritzsche] τοὺς πλουσιωτέρους βγ ‖ 208–9 παρακαθεζομένη γ (-θὲ-, -ζο-[σα], Γ[a?] suprascr.) ‖ 211 χρύσεα β ‖ 211–2 ἐγχέλεων] κλοιῶν βΓ[a] ‖ 212 ταῦτα ἰδὼν om. β | πόδα Cobet | οὖν] ἂν γ ‖ 214–5 οὐ τῆς ῥινός — αὐτῆς] ἑλκομένους πρὸς αὐτῆς οὐ τῆς ῥινός, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος γ ‖ 216–7 ¶ ξυνόντας· τοῦτο Φ ‖ 217 ¶ ΦΙ [sic] Ω | οὐ] οὐδὲ β (Γ οὐ[δὲ], [δὲ] Γ[a] suprascr.)

οὐδὲν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν
Κεραμεικῷ ὑπομενοῦμεν αὐτήν. ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται 220
ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας ὡς περιπατήσειε καὶ ἐν τῇ
Ποικίλῃ· τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ποιεῖν ἔθος αὐτῇ· μᾶλ-
λον δὲ ἤδη προσέρχεται. ὁρᾷς τὴν κόσμιον {τὴν} ἀπὸ
τοῦ σχήματος, τὴν προσηνῆ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συν-
νοίᾳ ἠρέμα βαδίζουσαν; 225

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τό γε
σχῆμα καὶ τὸ βάδισμα καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία
πάντως ἥ γε ἀληθὴς Φιλοσοφία ἐστὶν ἐν αὐταῖς.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ. εὖ λέγεις· ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ
φθεγξαμένη μόνον. 230

14. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. παπαῖ· τί Πλάτων καὶ Χρύσιπ-
πος ἄνω καὶ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ ἄλλοι πάντες, αὐτὰ
δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν
βίον; ἆρά τι ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γοῦν
ἐοίκατε. καὶ τίνα τοῦτον συλλαβόντες ἄγετε; ἦ που 235
τυμβωρύχος τις ἢ ἀνδροφόνος ἢ ἱερόσυλός ἐστιν;

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ. νὴ Δί', ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱε-
ροσύλων ἀσεβέστατος, ὃς τὴν ἱερωτάτην σὲ κακῶς
ἀγορεύειν ἐπεχείρησε καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπόσοι τι
παρὰ σοῦ μαθόντες τοῖς μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν. 240

221 ἀνιοῦσα γ ‖ 222 ¶ ποικίλῃ: τοῦτο Φ, ut vid., β | γὰρ om. β ‖ 223 προσέρχεται] προσεισιν γ | τὴν^{2} uncis inclusi; del. Benedictus, al. ‖ 224–5 ἐπὶ σύννοιαν Γ$^{ac?}$ΦΩ^{ac} (Γ^{pc} -αι (h.e. -ᾳ), ut vid.) ‖ 226 γε om. β ‖ 228 πάντων β | ἐστὶν β Γ^{pc}Γ^{a}] καὶ ΩΦ | ταύταις ΒΓ^{a} | ¶ post αὐταῖς (:) Ω, fort. olim (·) ‖ 229 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ recc. | ἥτις (Ω^{pc}Φ^{pc})] εἴ τις Γ ‖ 231 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ codd. compendiose praebent, ut mos (ΦΙ ΓΩ, ΦΙΛΟΣΟΦΙ Φ (Φ^{L}?)) ‖ 232 ἄλλοι πάντες] λοιποὶ ἅπαντες γ ‖ 235 ἄγχετε K. Schwartz ‖ 236 τυμβωρύχος] λωποδύτης γ ‖ 237 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ recc.; hic quidam ab Ω derivati codd., tunc infra Ω ipse ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ (maxima ex parte compend.) praebent, fort. ne compendia quae Philosophiam et Philosophos indicant confundantur, et sic pergunt ‖ 239 τι om. β ‖ 240 παραλελοίπαμεν Φ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. εἶτα ἠγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινός, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ οἷα πρὸς τῆς Κωμῳδίας ἀκούουσα ἐν τοῖς Διονυσίοις ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἥγημαι καὶ οὔτε ἐδικασάμην οὔτε ᾐτιασάμην προσ-
245 ελθοῦσα, ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοὐναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποσμώμενον, τοῖς σκώμμασι λαμπρότερον ἀποστίλβει καὶ φανερώτερον γίγνεται. ὑμεῖς δ' οὐκ
250 οἶδ' ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἄγχετε;

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ. μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι ἥκομεν ἐπ' αὐτὸν ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακεν. φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπιὼν
255 ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν.

15. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. εἶτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστιν εἰπεῖν τι θέλων.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ. οὔκ, ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλό-
260 μεθα καὶ σοὶ ὅ τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσῃ τέλος τῆς δίκης.

ΦΙΛΟ⟨ΣΟΦΙΑ⟩. τί φῂς σύ;

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. τοῦτο αὐτό, ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη τἀληθὲς ⌜ἂν ἐξευρεῖν⌝ δύναιο·

241 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ recc. ‖ 243 ἀκούσασα Ω | τοῖς om. γ ‖ 244 οὔτε[1]] οὐκ vel οὐ fort. U[ac] | οὔτε ᾐτιασάμην om. β ‖ 248 ἀποσμώμενον (Γ[pc])] ἀποσπώμενον ΩΦ | κόμμασιν Γ[ac], ut vid., κόμμασι Ω[pc] (/κό/μμασι), ὄμμασι conieci ‖ 250 δ' οὖν] γοῦν β ‖ 252 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ recc.] ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ Ω ‖ 253 ἐπ'] παρ' Ω ‖ 254 ἐπιὼν om. γ, suprascr. Γ[a] ‖ 255 ἐς] πρὸς Ω ‖ 259 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ recc.] ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ Ω ‖ 260 ὅ τι] ὃ Ω, om. β | δοκεῖ Γ | ποιήσει ΓΩ ‖ 262 ¶ ΦΙΛΟ [sic] Ω ‖ 264 ἂν ἐξευρεῖν Harmon] ἀνευρεῖν β (h. e., ut recc., ἂν εὑρεῖν), ἐξευρεῖν γ

μόλις γοῦν εὑρόμην πολλὰ ἱκετεύσας τὸ σοὶ φυλαχθῆ- 265
ναι τὴν δίκην.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ. νῦν, ὦ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς; πρώην δὲ τὸ ἀτιμότατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ θεάτρῳ ἀποκηρύττων κατὰ μέρη δύ' ὀβολῶν ἕκαστον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων. 270

ΦΙΛΟ(ΣΟΦΙΑ). ὁρᾶτε μὴ οὐ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γόητας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιαρὰ πράττοντας ἠγόρευε κακῶς.

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. εἴσῃ αὐτίκα, ⌜ἢν μόνον ἐθέλῃς ἀπολογουμένου ἀκούειν.⌝ 275

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον, μᾶλλον δὲ ἐς τὴν ἀκρόπολιν αὐτήν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανῆ πάντα εἴη τὰ ἐν τῇ πόλει. **16.** ὑμεῖς δέ, ὦ φίλαι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν ἐκδικάσασα τὴν δίκην. 280

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. τίνες δέ εἰσιν, ὦ Φιλοσοφία; πάνυ γάρ μοι κόσμιαι καὶ αὗται δοκοῦσιν.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτήν· ἡ

265 μόγις Ωβ | εὑροίμην fort. Ω[ac] ‖ 267 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ recc.] ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ Ω | νῦν] νῦν οὖν Φ ‖ 271 ¶ ΦΙΛΟ [sic] Ω ‖ 273 ἠγόρευσε β (-ν U) ‖ 274 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc.] ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ Ω ‖ 274–5 (¶) ἢν — ἀκούειν scripsi] ἢν ἐθέλῃς ἀπολογουμένου ἀκούειν· μόνον γ (sed. fort. Γ (:) post ἀκούειν), ἢν ἐθέλῃς ἀκούειν ἀπολογουμένου μόνον β ‖ 275–6 ¶ ἀπολογουμένου ἀκούειν. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. ἀπίωμεν] ἀπολογομένου ἀκούειν· μόνον ἀπίωμεν γ (ἀπίομεν, post ἀκούειν fort. (:) Γ) ‖ 276 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ recc. | ἐπ'] ἐς β | ¶ πάγον: μᾶλλον Φ[pc], ut vid. (olim (·)) ‖ 277–8 ἅμα — πόλει] ἅμα καταφανείη πάντα ἐν τῇ πόλει Γ[ac], sine dub. (diserte -νῆειῇ (β) πάντα (α) ἐν (τὰ) …, Γ[a] ῆεῖ β α τὰ scripsit), ΩΦ (sed hi pro ἐν, τὰ ἐν) ‖ 278 ¶ πόλει: ὑμεῖς ΓΩ, nom. marg. ΦΙΛΟ [sic] Ω ‖ 279 γὰρ] δὲ Ω (compend.) ‖ 281 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc.] ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ Ω ‖ 282 μοι om. γ | αὐταὶ β ‖ 283 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ recc. ‖ 284 παρ'] ἡ παρ' rec., Fritzsche ‖ 284–5 ἡ προηγουμένη δὲ γ

285 δὲ προηγουμένη Παιδεία, ἡ ἀμυδρὰ δὲ καὶ ἀσαφὴς τὸ
χρῶμα ἡ Ἀλήθειά ἐστιν.

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. οὐχ ὁρῶ ἥντινα καὶ λέγεις.

ΦΙ(ΛΟΣΟΦΙΑ). τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ
ὁρᾷς, τὴν γυμνήν, τὴν ὑποφεύγουσαν ἀεὶ καὶ διολισθά-
290 νουσαν;

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. ὁρῶ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ
ταύτας ἄγεις, ὡς πλῆρες γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συν-
έδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε καὶ συνήγορον ἀναβιβάσα-
σθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι.

295 ΦΙ(ΛΟΣΟΦΙΑ). νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς·
οὐ χαλεπὸν δικάσαι δίκην, καὶ ταῦτα περὶ τῶν ἡμε-
τέρων ἐσομένην.

17. ΑΛΗΘΕΙΑ. ἄπιτε ὑμεῖς· ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέο-
μαι ἀκούειν ἃ πάλαι οἶδα ὁποῖά ἐστιν.

300 ΦΙ(ΛΟΣΟΦΙΑ). ἀλλὰ ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐν δέοντι
ξυνδικάζοις ἂν καὶ καταμηνύοις ἕκαστα.

ΑΛΗΘΕΙΑ. οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὼ θεραπαινι-
δίω τούτω εὐνοϊκωτάτω μοι ὄντε;

ΦΙ(ΛΟΣΟΦΙΑ). καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς.

305 ΑΛΗΘΕΙΑ. ἕπεσθον, ὦ Ἐλευθερία καὶ Παρρησία,
μεθ' ἡμῶν ὡς τὸν δείλαιον τουτονὶ ἀνθρωπίσκον
ἐραστὴν ἡμέτερον ὄντα κινδυνεύοντα ἐπ' οὐδεμιᾷ προ-

285 ἡ] καὶ ἡ Ω (καὶ compend.) || 288 ¶ ΦΙ [sic] Ω, abhinc pleraque nomina serius addita, ut vid. || 289 ἀποφεύγουσαν U || 289–90 διολισθαίνουσαν UΩΦ || 291 μόγις β || 294–5 ¶ βουλόμαι· νὴ Φ || 295 ¶ ΦΙ [sic] Ω || 296 χαλεπὸν] βαρὺ γὰρ μίαν γ || 298 οὐδὲν] οὐ Ω || 300 ¶ ΦΙ [sic] Ω || 301 καὶ] ὡς suprascr. Γ^{a}, ὡς καὶ β | καταμηνύεις U || 302 ἐπάγομαι Φ || 303 συνοικοτάτω βΓ^{a}Ω || 304 ¶ ΦΙ [sic] Ω | ὁπόσας ἂν] ὁπόσα ἐὰν β | θέλῃς U || 304–5 (¶) ἐθέλῃς· ἕπεσθον ὦ ΩΦ, θέλῃς ἕπεσθον: ὦ U, ἐθέλῃς ἕπεσθον: ↓ ὦ B || 306 τοῦτον γ (Γ^{ac}) || 307 κινδυνεύοντα] καὶ κινδυνεύοντα γ | ἐπ' οὐδεμιᾷ] ἐπὶ μηδεμιᾷ γ

φάσει δικαίᾳ σῶσαι δυνηθῶμεν. σὺ δέ, ὦ Ἔλεγχε, αὐτοῦ περίμενε.

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. μηδαμῶς, ὦ δέσποινα, ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος ⌜εἰ καί τις ἄλλος⌝· οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δεήσει με, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις καὶ δυσελέγκτοις, ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἔλεγχος. 310

ΦΙ(ΛΟΣΟΦΙΑ). ἀναγκαιότατος μὲν οὖν· ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν Ἀπόδειξιν παραλάβοις. 315

ΑΛΗΘΕΙΑ. ἕπεσθε πάντες, ἐπείπερ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

18. ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ. ὁρᾷς; προσεταιρίζεται καθ' ἡμῶν, ὦ Φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν. 320

ΦΙ(ΛΟΣΟΦΙΑ). εἶτα δέδιτε, ὦ Πλάτων καὶ Χρύσιππε καὶ Ἀριστότελες, μή τι ψεύσηται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὖσα;

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ. οὐ τοῦτο, ἀλλὰ δεινῶς πανοῦργός ἐστι καὶ κολακικός· ὥστε παραπείσει αὐτήν. 325

ΦΙ(ΛΟΣΟΦΙΑ). θαρρεῖτε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον Δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀνίωμεν οὖν. **19.** ἀλλὰ εἰπέ μοι σύ, τί σοι τοὔνομα;

308 σῶσαι δυνηθῶμεν] ἂν γε σῶσαι δυνηθῶμεν β | ὦ om. Γ (Γ[a] infersit) Φ || 309 περίμεινον γ (Γ[pc] περίμενε) || 310 δὲ om. β || 311 εἰ καί τις ἄλλος Bekker, Fritzsche] καὶ εἴ τις ἄλλος γ, om. β || 312 με (Γ[a] suprascr. ε)] μοι γ | ἀλλ' ἀλαζόσιν L, recc.] ἀλαζόσιν βγ || 315 ¶ ΦΙ [sic] Ω || 317 ¶ ΑΛΗΘΕΙΑ recc.] ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ Ω | ἕπεσθαι U | ἀναγκαιότατοι βΓ[a] || 319 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ recc.] ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ Ω | (¶) ὁρᾷς; B (diserte(;), ut vid.)] ὁρᾷς, ΦU, ὁρᾷς ΓΩ || 321 ¶ ΦΙ [sic] Ω | δεδίατε β || 324 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ recc.] ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ Ω || 325 καὶ κολακικός om. β || 326 ¶ ΦΙ [sic] Ω | οὐ om. β || 327 ταύτη U | ¶ ξυμπαρούσης: ἀνίωμεν β, συμπαρούσης: ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ ἀπίωμεν Ω | ἀπίωμεν γ || 327–8 ¶ οὖν: ΦΙ [sic] ἀλλ' Ω (ΦΙ pro ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ sine dub.) || 328 σοι] σου γ

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. ἐμοὶ Παρρησιάδης Ἀληθίωνος
330 τοῦ Ἐλεγξικλέους.
⟨ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ⟩. πατρὶς δέ;
⟨ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ⟩. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων. ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων οὐχ ἧττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ
335 τρόπος δὲ καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας ἢ Κυπρίους ἢ Βαβυλωνίους ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρός γε σὲ οὐδὲν ἂν ἔλαττον γένοιτο, οὐδ᾽ εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὖσα.
20. ΦΙ⟨ΛΟΣΟΦΙΑ⟩. εὖ λέγεις· ἄλλως γοῦν ἠρόμην.
340 ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε.
ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. μισαλαζών εἰμι καὶ μισογόης καὶ μισοψευδὴς καὶ μισότυφος καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιουτῶδες εἶδος τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν, ὡς οἶσθα.
345 ΦΙ⟨ΛΟΣΟΦΙΑ⟩. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει τὴν τέχνην.
ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. εὖ λέγεις· ὁρᾷς γοῦν ὁπόσοις ἀπεχθάνομαι καὶ ὡς κινδυνεύω δι᾽ αὐτήν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα, λέγω
350 δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλῶ τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν· φιλαλήθης τε γὰρ καὶ φιλόκαλος καὶ φιλαπλοϊκὸς καὶ ὅσα τῷ φι-

329 ἐμοί; Fritzsche | ἀληθείωνος ΓΩ ‖ 330–2 ¶ Ἐλεγξικλέους — Σύρος sic Edd., v. (sed ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ pro ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ), rec. (sine nomm.)] Ἐλεγξικλέους· πατρὶς δὲ σύρος βγ (post δὲ (·) β, (,) Φ; ante πατρὶς (:) fort. C^{c} ‖ 331 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ Edd., v. ‖ 332 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ supplevi (sic ac Macleod)] ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ Edd., v. ‖ 333 καὶ γὰρ τούτων om. β ‖ 334 ἀντιδίκων] ἀντιδίκων μου γ | ὁ om. β ‖ 337 ἔλάττων [sic] B (ἐλάττων prob. E. Schwartz) ‖ 339 ¶ ΦΙ [sic] Ω | γοῦν] γοῦν τοῦτο γ | εἰρόμην β ‖ 345 ¶ ΦΙ [sic] Ω | μέτει] μέτέρχ^{η} [sic] B^{pc} ‖ 347 ὁπόσοις] ἐφ᾽ ὅσοις $Ω^{pc}$, ut vid. ‖ 350 φίλου β, φιλο Halm ‖ 351 τε om. γ

λεῖσθαι συγγενῆ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης, οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ταττόμενοι καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη, τὴν δὲ πάνυ 355 ἠκριβωκέναι.

ΦΙ(ΛΟΣΟΦΙΑ). καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν· τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε· ὥστε μὴ διαίρει τὼ τέχνα· μία γὰρ ἐστον, δύ' εἶναι δοκούσα.

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. ἄμεινον σὺ ταῦτα οἶσθα, ὦ Φι- 360 λοσοφία. τὸ μέντοι ἐμὸν τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς καὶ φιλεῖν.

21. ΦΙ(ΛΟΣΟΦΙΑ). ἄγε δή· πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν, ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάσωμεν. ἡ ἱέρεια διάθες ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ ἐν 365 τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν.

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. ὦ Πολιάς, ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ἐπιορκούντων ὁσημέραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δέ, μόνη ὁρᾷς ἅτε δὴ ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. νῦν καιρὸς 370 ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἤν που κρατούμενον ἴδῃς κἂν πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς σῶζέ με.

352 ἀλλ' om. β | ταύτης πάνυ β ‖ 353 τῆς ἐναντίας β ‖ 354–5 τοιγαροῦ[ν] τὴ[ν] μὲν B (foramen membrani) ‖ 355 ὑπ' ἀργίας] ὑπουργίαν Φ, ἀπ' ἀργίας β ‖ 357 ¶ ΦΙ [sic] Ω ‖ 358 τὼ] τὰ $Φ^{pc?}$ Ω ‖ 359 δοκούσα $Γ^{pc?}$ (olim δοκοῦσαι, fort.)] δοκοῦσα Ω, δοκοῦσαι Φβ ‖ 360 οἶσθα ταῦτα γ ‖ 361 τοιοῦτό β ‖ 362–3 ¶ φιλεῖν· ἄγε $ΦΩ^{ac?}$ ‖ 363 ¶ ΦΙ [sic] Ω ‖ 364–5 δικάζωμεν γ | ¶ δικάζωμεν: ἡ Φ, ut vid. ‖ 365 ¶ βάθρα ⋮ ΦΛΙΑΣ [sic] ↓ ἡμεῖς Φ, (nom. serius add.?), βάθρα: ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ ἡμεῖς Ω (nom. marg.). ‖ 366 τῇ θεῷ β ‖ 366–7 ¶ θεόν· ὦ Γ, fort. olim Φ, (:) languida Ω, ut vid. ‖ 367 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. recc. (sed nom. Ω l. 365 ac huc fort. adferri potest) ‖ 370 ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα] ἐπίσκοπος οὖσα β ‖ 372 κἂν] καὶ γ | σὺ] σὺ δὲ Ω (δὲ compend.) ‖ 372–3 σαυτῆς β

22. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. εἶέν· ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ
375 καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων, ὑμεῖς δὲ προ-
ελόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν
δοκεῖ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν καὶ διελέγχετε· πάν-
τας γὰρ ἅμα λέγειν ἀμήχανον. σὺ δέ, ὦ Παρρησιάδη,
ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο.
380 ΠΛΑΤΩΝ. τίς οὖν ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν
γένοιτο πρὸς τὴν δίκην;
ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ. σύ, ὦ Πλάτων· ἥτε γὰρ μεγαλό-
νοια θαυμαστὴ καὶ ἡ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικὴ καὶ
τὸ κεχαρισμένον καὶ πειθοῦς μεστόν, ἥ τε σύνεσις καὶ
385 τὸ ἀκριβὲς καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδεί-
ξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν· ὥστε τὴν
προηγορίαν δέχου καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα.
νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων καὶ συμφόρει εἰς τὸ
αὐτό, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν ἢ Πῶλον ἢ Πρόδικον ἢ
390 Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπαττε οὖν
καὶ τῆς εἰρωνείας καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ συνεχῆ

374 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ recc.] Δ..ΦΙ Ω, ut vid. ‖ 376 κατηγορήσειν] κα-
τηγορῆσαι ἂν γ ‖ 377 δοκεῖ recc.] δοκῇ βγ ‖ 377–8 πάντας — ἀμή-
χανον] οὐ γὰρ οἷόν τε πάντας ἅμα λέγειν γ ‖ 379 ἀπολογήσ[ῃ τὸ
μετ]ὰ τοῦτο B (foramen membrani) ‖ 380 ¶ ΠΛΑΤΩΝ recc.] ΦΙΛΟ-
ΣΟΦΟΙ recc., ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ Ω ‖ 380–1 τίς — γένοιτο] τίς οὖν ἂν
ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν γένοιτο β ‖ 380 ἐπιτηδειότατος U (τερ U^r?) ‖
381 ¶ post δίκην (·) solum ΦΩ, ut vid. ‖ 381–2 ¶ δίκην; ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ.
σύ] δίκην σοῦ β (post δίκην (.) U, post σοῦ (.) B) ‖ 382 ¶ ΦΙΛΟ-
ΣΟΦΟΙ scripsi (fort. rec.)] ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ Macleod, ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ
recc. | σύ] σοῦ β (v. supra) ‖ 387 προσηγορίαν Γ (σ in ras.), προήγορίαν
B (·ϛ· B^L?; Jacobitz ξ suprascriptum legi, et ad „scholion typis expres-
sum" referri dicit; notat Schubartum hanc lectionis προσηγορίαν origi-
nem esse putare, „non male"; supra lineam in B scholium τὸ πρότερον
εἰπεῖν ἢ τὸ ἀγορεῦσαι occurrit, ante quod .ϛ. alterum, quod fort. ex-
spectares si .ϛ. signum scholii esset, non legitur). ‖ 387–8 ¶ εἰκότα: νῦν
Φ, ut vid. (olim (·)?) ‖ 389–90 ἢ ἱππίαν ἢ πρόδικον β ‖ 390 ἐστιν om.
β

ἐρώτα· κἂν σοι δοκῇ, κἀκεῖνό που παράβυσον, ὡς ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων ἀγανακτήσειεν ἂν εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχοι τὴν δίκην.

23. ΠΛΑΤΩΝ. μηδαμῶς, ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, Διογένη τοῦτον ἢ Ἀντισθένη ἢ Κράτητα ἢ καὶ σέ, ὦ Χρύσιππε· οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρός, ἀλλά τινος ἐλεγκτικῆς καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν. 395 400

ΔΙΟΓΕΝΗΣ. ἀλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων δεῖσθαι· καὶ ἄλλως δὲ ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαι δύ' ὀβολῶν πρώην ἀποκεκηρυγμένος.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ. ὁ Διογένης, ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον ὑπὲρ ἁπάντων. μέμνησο δέ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος νῦν λέγε, ὅλως δὲ ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρρησιάδου λόγοις, καὶ τὰς 405 410

393 cf. Pla., *Phaedr.*, 246e, Luc., *Bis Acc.*, 33

393 ἐν οὐρανῷ om. β | ἐλαύνων] ἐν οὐρανῷ ἐλαύνων γ (ἐν οὐρανῷ in ras. Γ) ‖ 394 οὕτως U (τοσ U?) ‖ 395 ¶ ΠΛΑΤΩΝ recc. ‖ 396 διογένην β | τοῦτον] τοῦτον ἂν γ | ἀντισθένην β ‖ 401–2 καὶ — πάνυ] οὐδὲ γὰρ πάνυ γ ‖ 402 οἴομαι β | λόγων] λόγων αὐτοῦ Ω | δεήσεσθαι γ ‖ 403 δὲ om. γ | πρώην] πρότερον Φ ‖ 405 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ recc. ‖ 405–6 ἐρεῖ — ἁπάντων] τὸν λόγον ἐρεῖ τὸν ὑπὲρ ἁπάντων γ ‖ 407 πρεσβεύειν] πρέπει μνημ ⁞ ο ↓ νεύειν Φpc? (inter πρ- et -νεύειν fort. textus novus exaratus; sed ν² ex β (κ simili) confecit corr., ut vid.; codicis Φ apographon πρέπει μνημονεύειν praebet), πρε/↓ς ⁞ βεύειν Ω (ς Ωs?) ‖ 409 λόγοις] δογμασι γ (-ν ΦΩac) ‖ 410 νῦν om. Ω | ὑπὲρ] περὶ Ω (compend.)

προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τούτου ὑπερμάχει. ὁρᾷς δέ, μόνον σὲ
415 προεστησάμεθα καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι οἷα οὗτος ἀπέφηνε.

24. ΔΙΟΓΕΝΗΣ. θαρρεῖτε· οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ. κἂν ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λό-
420 γους ἐπικλασθεῖσα — φύσει γὰρ ἥμερος καὶ πρᾶός ἐστιν — ἀφεῖναι διαβουλεύηται αὐτόν, ἀλλ' οὐ τἀμὰ ἐνδεήσει· δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. τοῦτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον ἤπερ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' οὖν· ἤδη γὰρ ἐγ-
425 κέχυται τὸ ὕδωρ καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. οἱ λοιποὶ καθιζέτωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν. Διογένης δὲ κατηγορείτω μόνος.

430 ΦΙ⟨ΛΟΣΟΦΙΑ⟩. οὐ δέδιας οὖν μή σου καταψηφίσωνται;

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. οὐδαμῶς· πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι.

ΦΙ⟨ΛΟΣΟΦΙΑ⟩. γενναῖά σου ταῦτα· καθίσατε δ'
435 οὖν. σὺ δ', ὦ Διόγενες, λέγε.

414 πάντες Ω | τούτου recc.] τοῦτο βγ || 414–5 ὁρᾷς — προεστησάμεθα] ὅρα· σὲ μόνον προεστησάμεθα γ (ὅρασε Γ, ut vid.) || 415–6 ἐν σοὶ — κινδυνεύεται] ὑπὲρ ἁπάντων ἡμῶν κινδυνεύεται β || 417 οἷα] ἃ Φ || 419 δὲ om. U || 422 αὐτῷ om. Φ || 423 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ recc.] ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ Ω | οὐδαμῶς Ω || 424 ἤπερ] ἄμεινον γὰρ ἤπερ γ | δ' οὖν] γοῦν Ω || 424–5 ἐκκέχυται Uγ || 425–7 ¶ ἀποβλέπει· ↓οἱ Ω || 427 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc. | καθιζέσθωσαν β || 428 ὑμῶν (Ω[pc], ut vid.)] ἡμῶν ΓΦ (υ suprascr. Φ[c]) U (ὑμῶν suprascr. U[r]) || 430 ¶ ΦΙ [sic] Ω || 434 ¶ ΦΙ [sic] Ω | ¶ ταῦτα: καθίσατε β

25. ΔΙΟΓΕΝΗΣ. οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα παρὰ τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον καὶ Πλάτωνα καὶ Ἀριστοτέλη καὶ Χρύσιππον καὶ τοὺς ἄλλους τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν 440 βίον καλὰ ἐσεκομίσαντο; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς ὁ τρισκατάρατος οὑτοσὶ Παρρησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις ὥς φασιν ὢν ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὁπόσον ἢ δεινότητος ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' 445 ἡμᾶς συσκευασάμενος οὐ παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς γόητας καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελᾶν ἡμῶν καὶ καταφρονεῖν ὡς τὸ μηδὲν ὄντων· μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτούς τε ἡμᾶς καὶ σὲ τὴν Φι- 450 λοσοφίαν, φληνάφους καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ καὶ τὰ σπουδαιότατα ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας ἐπὶ χλευασμῷ διεξιών, ὥστε αὐτὸν μὲν κροτεῖσθαι καὶ ἐπαινεῖσθαι πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεώς· χαίρουσι τοῖς ἀπο- 455 σκώπτουσι καὶ λοιδορουμένοις, καὶ μάλισθ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα διασύρηται, ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτη τουτονὶ ἐπὶ χλευασίᾳ παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν καὶ κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ 460 κωμῳδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς

436 οἷοι ($Γ^{pc}$)] οἷα U (^{οι} $U^{r?}$), ὅσοι ΩΦ ‖ 439 ἀριστοτέλην β ‖ 441 ἡμᾶς om. Φ ‖ 442 οὗτος β ‖ 443 φησιν β (φη B) ‖ 445 πᾶν om. Φ ‖ 446 μὲν] ἡμᾶς μὲν Bekker ‖ 450 τε] γε β ‖ 452 ὧν] ἅπερ γ | χλευασμῷ (ac $Γ^{a}$)] χλεύῃ γ ‖ 454 πρὸς] παρὰ U | γὰρ] γάρ τι Γ ‖ 455 τοῖς om. β ‖ 459 σωκράτην β | τοῦτον γ | χλευασίᾳ (ac $Γ^{a}$)] χλεύῃ γ ‖ 461 μὲν om. Ω

ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα καὶ ἐν Διονύσου ἐφειμένον αὐτὸ
ἔδρων καὶ τὸ σκῶμμα μέρος ἐδόκει τῆς ἑορτῆς, καὶ
ὁ θεὸς ἴσως ⌜ἔχαιρε⌝ φιλόγελώς τις ὤν.
465 **26.** ὁ δὲ τοὺς ἀρίστους συγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ
φροντίσας καὶ παρασκευασάμενος καὶ βλασφημίας τι-
νὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀγο-
ρεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλη τοῦ-
τον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ καὶ ὅλως ἅπαντας οὔτε
470 ἑορτῆς ἐφιείσης οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθών· εἶχε
γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμε-
νος ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς ἔδρα. καὶ τὸ πάντων δεινό-
τατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φι-
λοσοφία, ὑποδύεται καὶ ὑπελθὼν τὸν Διάλογον ἡμέτε-
475 ρον οἰκεῖον ὄντα, τούτῳ συναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ
χρῆται καθ' ἡμῶν, ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἑταῖ-
ρον ἡμῶν ἄνδρα συγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά, ὃς μό-
νος οὐ πάρεστιν οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδοὺς
τὸ κοινόν. **27.** ἀνθ' ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐστιν ὑποσχεῖν
480 αὐτὸν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι τὰ σεμνό-
τατα διασύρας ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον
γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐ-

464 Kock, *CAF*, III, 452, fr. 237.

462 τὰ om. β | Διονύσου (ac Γ[a])] διονυσίοις ΓΩ, διονυσι μόνοις [sic] Φ ((—) supra -υσι scriptum compendium pro -οις, hamuli instar, male autem ductum esse videtur) || 463 δρᾶν Γ[a]ΦΩβ | μέρος ἐδόκει] ἐδόκει μέρος τι γ || 464 ἴσως ἔχαιρε (ἔχαιρε Bekker)] ἴσως χαίρει ΓΦβ, χαίρει ἴσως Ω || 466 συμπαρασκευασάμενος Ω || 466–7 καὶ βλασφημίας — ἐγγράψας om. ΦΩ (suppl. marg. Ω) || 467 τῇ om. γ || 467–8 διαγορεύει β || 468 Πυθαγόραν om. Ω (suprascr. Ω[a]) | ἀριστοτέλην β || 468–9 τοῦτον om. β || 470 ἐφιείσης] ἐπιούσης β || 471 τινα] τι U | αὐτῷ συγγνώμην Ω || 472 ἔδρασε β (-ν U) | καὶ τὸ] ὃ δὲ γ || 473 ταῦτα] τοιαῦτα γ | ὑπὸ secl. K. Schwartz || 475 οἰκεῖον] οἰκέτην γ || 481 διασύρων γ

τὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοίη
Φιλοσοφίας· ἐπεὶ τό γε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν καὶ ὑβριζό-
μενον ἀνέχεσθαι οὐ μετριότητος ἀλλὰ ἀνανδρίας καὶ 485
εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τελευταῖα
τίνι φορητά; ὃς καθάπερ τὰ ἀνδράποδα παραγαγὼν
ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον καὶ κήρυκα ἐπιστήσας ἀπημ-
πόλησεν, ὥς φασιν, τοὺς μὲν ἐπὶ πολλῷ, ἐνίους δὲ μνᾶς
Ἀττικῆς, ἐμὲ δὲ ὁ παμπονηρότατος οὗτος δύ' ὀβολῶν· 490
οἱ παρόντες δὲ ἐγέλων. ἀνθ' ὧν αὐτοί τε ἀνεληλύθα-
μεν ἀγανακτήσαντες καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τιμωρήσειν ἡμῖν
τὰ ἔσχατα ὑβρισμένοις.

28. ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ. εὖ γε, ὦ Διόγενες· ὑπὲρ
ἁπάντων καλῶς ὁπόσα ἐχρῆν ἅπαντα εἴρηκας. 495

ΦΙ⟨ΛΟΣΟΦΙΑ⟩. παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ
ἀπολογουμένῳ. σὺ δέ, ὦ Παρρησιάδη, λέγε ἤδη ἐν τῷ
μέρει· ⌜σοὶ γὰρ τὸ νῦν ῥεῖ.⌝ μὴ μέλλε οὖν.

29. ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. οὐ πάντα μου, ὦ Φιλοσοφία,
κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω καὶ ὅσα ἦν χα- 500
λεπώτερα οὐκ οἶδ' ὅ τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ το-
σούτου δέω ἔξαρνος γενέσθαι ὡς οὐκ εἶπον αὐτά, ἢ
ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκὼς ἀφῖχθαι, ὥστε καὶ εἴ
τινα ἢ οὗτος ἀπεσιώπησεν ἢ ἐγὼ μὴ πρότερον ἔφθασα
εἰρηκώς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. οὕτως γὰρ ἂν μά- 505

484 τό/γε Ω (olim τό τε?) || 485–6 (¶) οὐ — εὐηθείας (ac Γ[a] (ἀναν-
δρείας))] οὐ μετριότης ἀλλὰ ἀνανδρία καὶ εὐήθεια ΓΩ (sed Ω ἀλλ'),
οὐ μετριότητος ἀλλὰ ἀνανδρία καὶ εὐήθεια Φ (fort. (:) ante ἀλλὰ) ||
486 μὲν om. β || 487 παράγων γ || 489 πολλῶν γ (πολλῶι Γ[pc], πολλῶϋ
diserte Ω) || 490 παμπονηρότατος οὗτος (ac Γ[a])] παμπόνηρος γ ||
491 ὧν γε β || 492 ὑμῖν Φ || 493 ἔσχατα] αἴσχιστα β || 494 ¶ ΦΙΛΟ-
ΣΟΦΟΙ recc.] ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ Ω || 495 καλῶς καὶ ὁπόσα Ω[pc] (καὶ
compend. serius, ut vid., infertum) || 496 ¶ ΦΙ [sic] Ω || 497 ὁ παρρησιά-
δης γ || 498 σοὶ — ῥεῖ Burmeister] ἴσθι γὰρ τὸ νῦν ῥεῖ βΓ[a], σοὶ γὰρ
τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν γ || 504 οὗτος] αὐτὸς γ | ἔφθην γ || 505 οὕτω/ Γ

θοις οὕστινας ἀπεκήρυττον καὶ κακῶς ἠγόρευον ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καί μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ περὶ αὐτῶν ἐρῶ· εἰ δέ τι βλάσφημον ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν
510 διελέγχοντα ἐμέ, ἀλλ' ἐκείνους ἄν, οἶμαι, δικαιότερον ⌜αἰτιάσαισθε⌝ τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα συνεῖδον ὁπόσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην καὶ ψεῦδος καὶ θρασύτητα καὶ βοὴν καὶ ὠθισμοὺς καὶ μυρία ἄλλα, ταῦτα
515 μέν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σά, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὁρμήσας, ἠξίουν ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης καὶ κλύδωνος ἐς εὔδιόν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι. **30.** κἀπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ
520 μέν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν καὶ τούσδε ἅπαντας ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα καὶ ξυμφορώτατα παραινοῦντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτὰ μηδὲ διολισθάνοι, ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων εἰς τοὺς κα-
525 νόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους ῥυθμίζοι καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον, ὅπερ νὴ Δία καὶ τῶν καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν. **31.** ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι Φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον

507–8 παραφυλάττετε] ἄρα φυλάττετε β ‖ 511 αἰτιάσαισθε Dindorf] αἰτιάσεσθε βΓ^a, αἰτιᾶσθε ΓΦ, αἰτιᾶσθαι Ω ‖ 511–2 τάχιστα] ταῦτα β, τὰ Γ^a (suprascr. et marg.) ‖ 512–3 ἀναγκαῖον τὰ δυσχερῆ γ ‖ 513–4 καὶ ψεῦδος καὶ θρασύτητα om. γ (suprascr. Γ^a) ‖ 514–5 καὶ ὠθισμοὺς — εἰκὸς ἦν om. B ‖ 516 καλὰ om. β ‖ 518 ἐσπλεύσας] σπεύσας β | σοὶ] σου γ ‖ 519 ¶ ὑμέτερα: σὲ U ‖ 521 αὐτοὺς (ὂν suprascr.) Ω (ὂν Ω^r) ‖ 522 χεῖρα ὀρέγοντας τὰ om. β ‖ 522–3 ξυμφορώτατα] συμφερώτατα ΓΦ, συμφέροντα Ω ‖ 523 παραβαίνοιτο B (-το + sq. – olim ταῦτα?) ‖ 525 τούτοις (ους suprascr.) Ω (ους Ω^r) ‖ 526–7 ὅπερ — ποιοῦσιν secl. in app. Harmon, ἡμᾶς recepto ‖ 527 ἡμᾶς Φβ ‖ 528–9 ἀλλὰ — ἐφιεμένους, καὶ om. β

τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος ἐφιεμένους, καὶ τὰ μὲν πρό-
χειρα ταῦτα καὶ δημόσια καὶ ὁπόσα παντὶ μιμήσασθαι 530
ῥᾴδιον εὖ μάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον
λέγω καὶ τὸ βάδισμα καὶ τὴν ἀναβολήν, ἐπὶ δὲ τοῦ
βίου καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ
σχήματι καὶ τἀναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας καὶ διαφθεί-
ροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἠγανάκτουν· καὶ 535
τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑπο-
κριτὴς τραγῳδίας μαλθακὸς αὐτὸς ὢν καὶ γυναικίας
Ἀχιλλέα ἢ Θησέα ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐ-
τὸν μήτε βαδίζων μήτε βοῶν ἡρωϊκόν, ἀλλὰ θρυπτόμε-
νος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη 540
ποτὲ ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου αὐταῖς
προσεοικότα, οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ καλλίνικος, ἀλλά
μοι δοκεῖ τάχιστ' ἂν ἐπιτρῖψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τοι-
οῦτον, αὐτόν τε καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως ἀτίμως κα-
τατεθηλυμμένος πρὸς αὐτοῦ. **32.** τοιαῦτα καὶ αὐτὸς 545
ὑμᾶς πάσχοντας ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰ-
σχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες ἐτόλμησαν
ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μι-
μήσασθαι, ὃς λεοντῆν περιβαλόμενος ἠξίου λέων αὐ-
τὸς εἶναι πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος 550
μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν, ἄχρι δή τις αὐτὸν ξέ-
νος καὶ λέοντα ἰδὼν πολλάκις καὶ ὄνον ἤλεγξε καὶ

530 μιμεῖσθαι β ‖ 536 ἂν om. β ‖ 537 γυναικεῖος β ‖ 538–9 Θησέα ἢ — ἡρωϊκόν] θησέα ↓μένος ἡρωικὸν Ω (Ωᵃ suppl. marg., v. infra) ‖ 538 καὶ om. βΩᵃ ‖ 539 βοῶν] βοῶν φθεγγόμενος ΓΦ, Ωᵃ marg.; (φθεγγόμενος Γ diserte) ‖ 540 οὐδ' ἂν] οὐδὲ β ‖ 541 ἀνάσχοιντο B | μέτρου β ‖ 543 ἐπιτρίψαι Φᵖᶜ Ωᵃᶜ? β ‖ 543–4 τοιοῦτον] τοῦτον Γᵖᶜ Ωᵖᶜ Φᵖᶜ ‖ 544–5 κατατεθηλυμμένος (ac Γᵃ (-υμε-))] καταθηλυνόμενος γ ‖ 545 αὐτὸς om. β ‖ 548 ἐπιθέσθαι β ‖ 549 περιβαλλόμενος ΓΩβ ‖ 550 τοὺς om. β ‖ 552 λέοντα — καὶ ὄνον] λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ΓΩβ (ὄνον. B, ὄνον· U, ὄνον/ Γ) ‖ 552–3 καὶ ἀπεδίωξε om. β

ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινόν,
ὦ Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν· οἱ γὰρ ἄνθρωποι
555 εἴ τινα τούτων ἑώρων πονηρὸν ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγές
τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν
ᾐτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθὺς ἢ Πλάτωνα ἢ Πυθα-
γόραν ⌜ἢ τουτονὶ ἢ ὅτου⌝ ἐπώνυμον αὑτὸν ὁ διαμαρ-
τάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, {καὶ οὗ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο·}
560 καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἴκα-
ζον τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων. οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας
ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγίγνετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ-
ποδών, ἐκεῖνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ
ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐ-
565 τοῦ καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. **33.**
ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλὰ ἤλεγχον
αὐτοὺς καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν· ὑμεῖς δέ, τιμᾶν ἐπὶ
τούτοις δέον, εἰς δικαστήριόν με ἄγετε. οὐκοῦν ἤν τινα
καὶ τῶν μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα τοῖν θεοῖν τὰ
570 ἀπόρρητα καὶ ἐξορχούμενον ἀγανακτήσω καὶ δι-
ελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀδικοῦντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' οὐ δί-
καιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν ἤν
τις ὑποκριτὴς Ἀθηνᾶν ἢ Ποσειδῶνα ἢ τὸν Δία ὑποδε-
δυκὼς μὴ καλῶς ὑποκρίνηται μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν

554 οἱ γὰρ ἄνθρωποι] οὐ γὰρ οἱ ἄνθρωποι Ω (γρ. οἱ γὰρ ἄνοι Ω^{r} marg.) ‖ 558 ἢ τουτονὶ ἢ ὅτου Fritzsche, E. Schwartz] ἢ τουτουὶ τὸν β (τοῦτοῖ U) Φ, Γ^{pc} (haec verba post ras. in spatio 4 litt. capaci corr. exaravit; fort. olim ὅτου ut cognatus L), Γ^{a} marg., ἢ τουτουὶ τοῦ διογένους τοῦ κυνικοῦ^{τὸν} Ω (^{τὸν} corr.), ἢ ὅτου recc. | αὑτὸν recc.] δι αυτον [sic] Γ^{a}, ut vid., αὐτὸν βγ | ὁ fort. in ras., Φ, om. Ωβ ‖ 559 καὶ — ἐποιεῖτο uncis inclusi; om. Φ (suprascr. Φ^{r}) | ἐποιεῖτο^{2}] ἐμιμεῖτο Seager ‖ 560–1 εἰκάζων β ‖ 562 ἐγίνετο γ ‖ 568 με om. β ‖ 569 ταῖν θεαῖν γ ‖ 569–70 τὰ↓ πόρρητα B ‖ 570–1 καὶ διελέγξω om. β ‖ 571 ἀδικοῦντα] ἀσεβοῦντα γ ‖ 572 ἀθλοθέται] ἀγωνοθέται ΓΩ, νομοθέται Φ ‖ 573 τὸν om. γ ‖ 574 ὑποκρίνοιτο β

θεῶν, καὶ οὐ δή που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι τὸν 575
περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα καὶ τὸ σχῆμα ἐνδε-
δυκότα ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφόροις, ⌜ἀλλὰ
καὶ ἥδονται⌝ ⌜μαστιγουμένῳ.⌝ οἰκέτην μὲν γάρ τινα ἢ
ἄγγελον μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι μικρὸν τὸ πταῖσμα,
τὸν Δία δὲ ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδείξα- 580
σθαι τοῖς θεαταῖς ἀποτρόπαιον ὡς αἰσχρόν. **34.** καὶ
γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τοὺς
μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν,
καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγινώσκοντες αὐτοὺς
καὶ μελετῶντες, ὡς τἀναντία ἐπιτηδεύοιεν, οὕτως βιοῦ- 585
σιν. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασίν, οἷον χρημάτων κατα-
φρονεῖν καὶ δόξης καὶ μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἴεσθαι
καὶ ἀόργητον εἶναι καὶ μὴν τῶν λαμπρῶν τούτων
ὑπερορᾶν καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλά,
ὦ θεοί, καὶ σοφὰ καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ 590
καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι καὶ τοὺς πλου-
σίους τεθήπασι καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν, {ὀρ-
γιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν
λαγωῶν, κολακικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι

575 αὐτοῖν Φ[ac] | ἐκεῖνοι// B | ὅτι] διότι γ ‖ 577–8 ἀλλὰ καὶ ἥδονται scripsi] ἀλλὰ καὶ ἥδοιντ' ἂν μᾶλλον γ (sed ἥδοιτ' Φ, -ν- corr.), ἀλλὰ καὶ ἥδοντ' ἂν οἶμαι β, ἀλλὰ καὶ ἥδοιντ' ἂν οἶμαι recc. (ac. v., cum ἥδοιντο), ἀλλὰ καὶ ἥδονται, οἶμαι K. Schwartz ‖ 578 μαστιγουμένῳ Bekker] μαστιγουμένων βγ ‖ 578–9 τινα ἢ ἄγγελον] ἢ ἄγγελόν τινα β ‖ 581 ἀποτρόπαιον ὡς αἰσχρόν Γ[a]] τῶν ἀποτροπαίων ὡς αἰσχρόν γ, ἀποτρόπαιον ὧς, καὶ αἰσχρόν β (ὧς. B) ‖ 584 τούτῳ L, recc.] τοῦτο βγ ‖ 586 πάντα — χρημάτων (ac Γ[a]; φα B)] τὸ μὲν γὰρ βιβλίον χρη-μάτων φησὶ δεῖν γ (sed φη, δεῖ Ω) ‖ 587 τὸ καλὸν — οἴεσθαι] τὸ καλὸν οἴεσθαι ἀγαθὸν β ‖ 588 μὴν om. β ‖ 589 καλά (ac Γ[a])] ἀλλ' γ (Γ[ac]) ‖ 590 λίαν] λέγοντες γ, λέγον Harmon ‖ 592–6 ὀργιλώτεροι — ἀλεκτρυόνων uncis inclusi, interpolationem duxit E. Schwartz, om. β

595 δὲ τῶν ὄνων, ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων.} τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ὠθιζόμενοι ἐπ' αὐτὰ καὶ ἐπὶ τοὺς τῶν πλουσίων πυλῶνας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες καὶ ἐν αὐτοῖς τούτους ἐπαι-
600 νοῦντες φορτικῶς καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι καὶ μεμψίμοιροι φαινόμενοι καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῆ καὶ ἀπῳδὰ φιλοσοφοῦντες καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ ὁπόσοι πάρεισιν γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι Φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα κα-
605 θάρματα ἐκτρέφει. **35.** τὸ δὲ πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγώς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθὼν καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβών, ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ
610 διάδημα καὶ τὰ ἄλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα προσαιτοίη τῶν ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν λαβεῖν αὐτοὺς δέῃ, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος καί, "τί γὰρ

597–8 cf. *Nigr.*, 23

595–6 ἁρπακτικώτεροι — ἀλεκτρυόνων om. Φ (suppl. marg. Φ', sed pro γαλῶν, λεόντων) | φιλονικότεροι Macleod ‖ 597 ἐπ' αὐτὰ] ἐπὶ ταῦτα β ‖ 597–8 ἐπὶ τοὺς — πυλῶνας] περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας β ‖ 598 παραγκωνιζόμενοι} παρωθούμενοι β | καὶ om. β ‖ 599 καὶ serius infertum Γ | τούτους] τούτοις γ ‖ 600–1 ἐμφορούμενοι] ἐμπιμπλάμενοι γ (sed -πι/π- Ω, -πιπ- Φ) ‖ 602–3 καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες om. β ‖ 603 παρεισιν (-σι ΩΦ)] ξυμπίνουσι β ‖ 603–4 γελῶσι δηλαδὴ καὶ] δηλαδὴ β ‖ 604 εἰ] ὅτι Ω ‖ 608 προσελθὼν αἰτεῖ γ | καὶ ἀγανακτεῖ] κἀγανακτεῖ Fritzsche in app. (ut verba αἰτεῖ — λαβὼν senarium conficerent) ‖ 610–11 προσαιτοίη] προσαίτης ὢν φαίνοιτο. καὶ Φ, προ ↓ μσαίτης ὢν φαίνοιτο καὶ Ω (fort. initio lineae μ in ras.; -τις pro -της olim, ut vid.), μεταίτης (προσ supra) ὢν φαίνοιτο· καὶ Γ (προσ Γ*) ‖ 611–2 λαβεῖν αὐτοὺς δέῃ] αὐτούς τι δέῃ λαμβάνειν β

τὸ χρυσίον ἢ τἀργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς
ψήφων διαφέρον;" ὅταν δέ τις ἐπικουρίας δεόμενος 615
ἑταῖρος ἐκ παλαιοῦ καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα αἰτῇ
προσελθών, σιωπὴ καὶ ἀπορία καὶ ἀμαθία καὶ παλινῳ-
δία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον· οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φι-
λίας ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ καλὸν οὐκ οἶδ'
ὅποι ποτὲ οἴχεται ταῦτα ἀποπτάμενα πάντα πτερό- 620
εντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν
ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχούμενα. **36.** μέχρι γὰρ τού-
του φίλος ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον ἢ
χρυσίον ᾖ προκείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἢν δέ τις ὀβολὸν
ἐπιδείξῃ μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ κά- 625
κήρυκτα πάντα, καὶ τὰ βιβλία ἐξαλήλιπται καὶ ἡ
ἀρετὴ πέφευγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπει-
δάν τις ὀστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀνα-
πηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους καὶ τὸν προαρπά-
σαντα τὸ ὀστοῦν ὑλακτοῦσιν. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς 630
τις Αἰγύπτιος πιθήκους ποτὲ πυρριχίζειν διδάξαι καὶ
τὰ θηρία — μιμηλότατα δέ ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων —
ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι ἁλουργίδας ἀμπεχό-
μενα καὶ προσωπεῖα περικείμενα, καὶ μέχρι γε πολλοῦ

634 cum μέχρι desinit Φ

614 τἀργύριον] ἀργύριον β post quod (;) Jensius posuit. ‖ 615 διαφέ-ρων Γ^{ac} (fort.) Ω^{ac} (ut vid.) ‖ 616 πολλῶν] ὀλίγων β ‖ 618 λόγων] δογμά-των γ ¦ τὸ om. β ‖ 620 ὅποι (Γ^{pc}, ut vid.)] ὅπη Φ | ποτὲ (ac Γ^{a})] om. γ | πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα β ‖ 623–4 ἂν μὴ — προκείμενον] ἂν ἀργύ-ριον ἢ χρυσιόν ᾖ μὴ προκείμενον Ω ‖ 625 ἐπιδείξηται γ (sed -ετ- Φ^{pc}, ut vid.) | δὲ om. Γ ‖ 625–6 κἀκήρυκτα — ἐξαλήλιπται om. β ‖ 626 βι-βλία] βιβλία πάντα Φ ‖ 627 οἱ serius infertum, Γ | post πάσχουσιν (,) K. Schwartz posuit ((·) ΒΓΩ, nihil UΦ) ‖ 628 ὀστέον γ | post ἐμβάλῃ (,) Φ, (·) βΓ, K. Schwartz, nihil Ω ‖ 630 καὶ om. Γ

635 εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι δὴ θεατής τις ἀστεῖος κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι ἰδόντες καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρριχιστῶν καὶ συνέτριβον τὰ προσωπεῖα καὶ τὴν ἐσθῆτα κατερρήγνυον καὶ
640 ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους, τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυτο καὶ κατεγελᾶτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου. **37.** τοιαῦτα καὶ οὗτοι ποιοῦσιν, καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον καὶ οὔποτε παύσομαι ἐλέγχων καὶ κωμῳδῶν. περὶ ὑμῶν δὲ ἢ τῶν
645 ὑμῖν παραπλησίων — εἰσὶ γάρ, εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίαν ζηλοῦντες καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες — μὴ οὕτως μανείην ἐγὼ ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δὲ ἀλαζόνας ἐκείνους καὶ θεοῖς
650 ἐχθροὺς ἄξιον, οἶμαι, μισεῖν. ἢ σὺ γάρ, ὦ Πυθαγόρα καὶ Πλάτων καὶ Χρύσιππε καὶ Ἀριστότελες, τί φατε⌈;⌉ προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους ἢ οἰκεῖόν τι καὶ συγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νὴ Δία Ἡρακλῆς, φασιν, καὶ πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι καὶ φιλοσοφεῖν

636 cf. Thuc., 2.17 (ὑπό cum accus.); v. app. crit. ‖ 648 cf. Pla., *Lys.*, 214 d (Burnet; ms. T om. ἄν, corr. ed.); v. app. crit.

635 δή τις θεατὴς β ‖ 635–6 κάρυα — ἔχων (ac Γ^{a})] ὀπώρας ἔχων γ ‖ 636 κόλπου du Soul; v. loc. cit. ‖ 640 ὀπώρας] ὀπώρας τῶν καρύων γ ‖ 642 τοῦ θεάτρου (ac Γ^{a} (·ου· ·τρου· suprascr.))] τῶν θεατῶν γ | ¶ θεάτρου· τοιαῦτα [sic] U (÷ marg.) ‖ 644 διελέγχων β ‖ 645 εἰσὶ γάρ — ἀληθῶς] εἰσι γάρ πως ἀληθῶς β ‖ 646 ζητοῦντες γ (Γ^{a} ·λ· suprascr.) | ἡμετέροις β ‖ 647 οὕτω β | ἔγωγε γ | ὡς] ἢ ὡς γ ‖ 648 ἢ τί γὰρ εἰπεῖν ἔχοιμι (ἢ τί γὰρ εἰπ⋮ εῖν ἔχοιμι·↓ fort. emendatio latet, Ω; v. infra)] om. β, ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι L, recc., fort. recte; v. loc. cit. | τί γὰρ ὑμῖν] ↓ τί γὰρ⋮ ὑμῖν Ω (fort. eundem quem β textum ab initio voluit) ‖ 648–9 τοιοῦτον Γ ‖ 651 post φατε (;) Fritzsche posuit, nihil γ, (·) β ‖ 653 ἐπιδεικνῦναι γ

φάσκουσι καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰ- 655
κάζειν αὐτούς; ἀλλὰ ἤνεγκα ἄν, εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν
καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δε θᾶττον ἂν γὺψ
ἀηδόνα μιμήσαιτο ἢ οὗτοι φιλοσόφους. εἴρηκα ὑπὲρ
ἐμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον. σὺ δέ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει
πρὸς αὐτοὺς εἰ ἀληθῆ ἐστιν. 660

38. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. μετάστηθι, ὦ Παρρησιάδη⟨·⟩ ἔτι
πορρωτέρω. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι
⌜ἀνὴρ⌝ ἔδοξεν;

ΑΛΗΘΕΙΑ. ἐγὼ μέν, ὦ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγον-
τος αὐτοῦ κατὰ τῆς γῆς δῦναι εὐχόμην, οὕτως ἀληθῆ 665
πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν
ποιούντων αὐτὰ κἀφήρμοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις,
τοῦτο μὲν ἐς τόνδε, τοῦτο δὲ ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως
ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπί τινος
γραφῆς τὰ πάντα προσεοικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον 670
ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπει-
κάσας.

⌜ΑΡΕΤΗ⌝. κἀγὼ πάνυ ἠρυθρίασα, ⌜ὦ Ἀλήθεια⌝.

655 φάσκουσι (φ-, -κ- Ω[L]?; Γ[pc] nam φ-, -κ- supra ras. exarata — habuitne ab initio πάσχουσι ut cognati codices?)] διδάσκουσι U | καὶ σκωθρωποί εἰσι om. β | ὑμῖν] μὴ β || 657 ἐπὶ] ὑπὸ β || 658 ὑπὲρ] τὰ ὑπὲρ γ || 659 ¶ εἶχον: σὺ (marg. nom. ΦΙΛΟ [sic]) Ω || 660 ἀληθές β || 661 ¶ ΦΙΛΟΣ [sic] Γ, om. Ω? (v. supra 659; nomen ΦΙΛΟ ac huc referri potest sed interpunctio quae post εἶχον adest propius nomini, quod in marg. invenitur, est; cum ἐστιν: et linea et pagina desinit.) | post Παρρησιάδη (·) K. Schwartz posuit (nullum punctum βγ) || 663 ἀνὴρ Jacobitz] ἀνὴρ βγ (U fort.) || 664 ¶ ΑΡΕΤΗ recc., v. || 665 ηὐχόμην γ || 667 αὐτὰ] αὐτὸ β || 670 τὰ πάντα προσεοικότας] πάντα ἐοικότας β || 671 τὰς — ἀκριβέστατον (ac Γ[a], sed ἀκριβέστερον praebet)] τὰς ψυχὰς ἔτι ἀκριβέστατα γ || 673 ¶ ΑΡΕΤΗ Fritzsche] ΣΩΦΡΟΣΥΝΗ Ω, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ recc., v., ΑΛΗΘΕΙΑ recc., ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ Macleod | ὦ Ἀλήθεια Reitz] ὦ Ἀρετή codd., ἡ Ἀρετή Harmon (Fritzsche, al. hanc lectionem cod. B habere false putaverunt), ὦ Φιλοσοφία Fritzsche || 673–4 ¶ ὦ ἀρετή· ὑμεῖς Γ, v. (ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς)

ΦΙ⟨ΛΟΣΟΦΙΑ⟩. ὑμεῖς δέ, τί φατε;

675 ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ. τί δὲ ἄλλο ἢ ἀφεῖσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος καὶ φίλον ἡμῖν καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι; τὸ γοῦν τῶν Ἰλιέων πεπόνθαμεν, τραγῳδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν ᾀσόμενον τὰς Φρυγῶν συμφοράς. ᾀδέτω δ' οὖν καὶ τοὺς θεοῖς ἐχθροὺς ἐκ-
680 τραγῳδείτω.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ. καὶ αὐτός, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν γενναῖον ὄντα.

39. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. εὖ ἔχει· πρόσιθι, Παρρησιάδη·
685 ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας, καὶ ταῖς πάσαις κρατεῖς καὶ τὸ λοιπὸν ἴσθι ἡμέτερος ὤν.

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. προσεκύνησα τήν γε πρώτην· μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γάρ.

690 ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν
βίοτον κατέχοις
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΑΡΕΤΗ. οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα· προσκαλῶμεν κἀκείνους ὡς δίκην ὑπόσχωσιν

679–80 cf. *Merc. Cond.*, 41, fin. || 690–2 Eur., *I. T., Or., Phoen.*, fin.

674 ¶ ΦΙ [sic] Ω || 674–5 ¶ φατέ. τί Γ || 675 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ recc.] ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ Ω | δὲ] δαὶ β, om. Ω || 676–7 ἀναγράφεσθαι γ (·ἐγράφθαι· suprascr. Γ[a]) || 677 τὸ] τὰ γ | τραγῳδίαν β || 678 ᾀσόμενον] ᾄσωμεν οὖν Β, ᾄσωμεν γοῦν U || 679 δ' οὖν] γοῦν γ || 679–80 τραγῳδείτω β || 681 ¶ ΔΙΟΓΕΝΗΣ recc.] ΠΛΑΤΩΝ recc. | Φιλοσοφία] φίλοσ γ (Γ[ac]) || 682 κατηγορημένα Cobet || 684 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ recc. | ἔχει] γε β | ¶ ἔχει: πρόσιθι Ω | πρόσιθι] ὦ β || 685 ἀφίεμέν] καὶ ἀφίεμέν Ω (καὶ compend.) | ταῖς πάσαις] ἁπάσαις γ || 687 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc. | τήν γε πρώτην] τὴν πρώτην γ, τὴν Πτερωτήν Madvig || 690 σεμνὰ νίκα γ || 692–3 ¶ στεφανοῦσα· οὐκοῦν Ω || 693 ¶ ΑΡΕΤΗ recc. || 693–4 καταρχόμεθα β || 694 προσκαλοῦμεν β

ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσιν. κατηγορήσει δὲ Παρ- 695
ρησιάδης ἑκάστου.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. ὀρθῶς, ὦ Ἀρετή, ἔλεξας· ὥστε σύ, παῖ Συλλογισμέ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους.

40. ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ. ἄκουε· σίγα· τοὺς φιλοσό- 700
φους ἥκειν εἰς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς καὶ Φιλοσοφίας καὶ Δίκης.

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. ὁρᾷς, ὀλίγοι ⌜ἀνέρχονται⌝ γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα· καὶ ἄλλως δεδίασι τὴν δίκην, οἱ
πολλοὶ δὲ αὐτῶν οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν ἀμφὶ τοὺς 705
πλουσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, κατὰ τάδε, ὦ Συλλογισμέ, κήρυττε ⌜—⌝

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. μηδαμῶς, ἀλλὰ σύ, ὦ Παρρησιάδη, προσκάλει καθότι σοι δοκεῖ.

41. ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε· 710
σίγα· ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσιν καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἴονται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομήν. δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται καὶ σησαμαῖος πλακοῦς· ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδεί-
ξηται, καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσεπιλήψε- 715
ται. κομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν ἢ δικαιο-

695 ὑμᾶς β ‖ 697 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ recc.] ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ v. | κατέλεξας Ω ‖ 698 προκήρυττε β ‖ 698–701 (¶) προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους — φιλοσόφους ἥκειν] προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους ἥκειν γ ‖ 700 ¶ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ recc., v. ‖ 702–3 ¶ δίκης· ὁρᾷς γ ‖ 703 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc., v. | ἀνέρχονται scripsi] συνέρχονται β, ανίασι γ (ἀνιᾶσι Γ^{ac}, ut vid.) ‖ 704 καὶ ἄλλως] ἄλλως γὰρ β ‖ 706 ἥκειν] ἥ- Γ^{pc} ‖ 707 — post κήρυττε Macleod ‖ 708 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ recc. ‖ 709–10 ¶ δοκεῖ· οὐδὲν Ω ‖ 710 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc. ‖ 711–2 προσήκειν] -ση- Γ^{pc} ‖ 712 αὑτοῖς Bekker ‖ 714 σησαμαῖος] σάμιος γ (γρ. σησάμιος, ut vid., marg., Ω) ‖ 714–5 πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται] βαθύτερον πώγωνα ἐπιδείξειεν γ ‖ 715–6 προσλήψεται Bekker ‖ 716 ἢ] καὶ β

σύνην ἢ ἐγκράτειαν μηδαμῶς· οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ
ταῦτά γε ἢν μὴ παρῇ, πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ
ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι σοφόν.

720 κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
τῷ δόμεν, ὃς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη.

42. βαβαὶ ὅσοι· πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων ἐπὶ
τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἤκουσαν μόνον, παρὰ δὲ τὸ Πελασ-
γικὸν ἄλλοι καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι καὶ
725 παρὰ τὸν Ἄρειον πάγον ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ
τὸν Τάλω τάφον, οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ Ἀνάκειον προσθέ-
μενοι κλίμακας ἀνέρπουσι βομβηδὸν νὴ Δία καὶ βοτρυ-
δὸν ἑσμοῦ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἀλλὰ κἀ-
κεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ κἀντεῦθεν

730 μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα ⌜γίγνεται⌝ ὥρῃ.

μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ κλαγγηδὸν προκαθι-
ζόντων καὶ πανταχοῦ πήρα κολακεία πώγων ἀναισχυν-
τία βακτηρία λιχνεία συλλογισμὸς φιλαργυρία· οἱ ὀλί-
γοι δέ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο
735 ἀνῄεσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει

720–1 cf. Homerum, *Il.*, 18.507–8 || 727–8 cf. Homerum, *Il.*, 2.87, sqq. || 730 Homerum, *Il.*, 2.468 || 731–2 cf. Homerum, *Il.*, 2.463

717 ἀναγκαῖον γ || 718 γε om. γ || 720 δ' ἐν] δὲ β | μέσσοισι L, recc.] μέσοισι βγ || 721 δόμεν' Ω | ἐριζέμεν' Ω || 721–2 ¶ εἴη: βαβαὶ β, recc. (+ ΦΙΛ(ΟΣΟΦ)ΙΑ rec.), β secutus nom. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ Harmon adposuit || 722 ὅσοι] ὡς β, Γ[pc] (notandum Γ βαβαί· habere, fort. olim βαβαῖ) || 722–3 ἐπὶ — μόνον] ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς ἤκουσαν μόνον β || 724 ἕτεροι om. β || 725 παρὰ] κατὰ γ | πάγον rec., v., om. βγ | δὲ om. β | καὶ om. Ω || 726 τάλω] ταντάλω [sic] Γ || 726–7 προθέμενοι γ (Γ[ac]) || 727 βομβῇ β || 727–8 βοτρυηδὸν β || 728 ἑσμοῦ δίκην del. edd. || 729 εὖ om. γ || 730 ὅσα U (ὅσά), Ω | γίγνεται Jacobitz] γίνεται libri | ὥρῃ] ἦρος γ || 731–3 μεστὴ — φιλαργυρία] μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις κολακείας ἀναισχυντίας βακτηρίας λιχνείας συλλογισμοῦ φιλαργυρίας β || 731–2 ¶ προκαθιζόντων: καὶ Ω, ut vid. || 733 οἱ om. γ

τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμψαιτο μάλιστά σου, τὸ μηδὲν ἐπιβαλεῖν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς· πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. 740

ΦΙ(ΛΟΣΟΦΙΑ). ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη αὐτούς.

43. ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΙ. ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν.

ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΙ. οὔκ, ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς 745 ἡμᾶς· πρότερος γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΩΙΚΟΙ. ληρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς.

ΠΕΡΙΠΑΤΗΤΙΚΟΙ. οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ ἔν γε τοῖς χρήμασι πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου. 750

ΕΠΙΚΟΥΡΕΙΟΙ. ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακοῦντας δότε καὶ τὰς παλάθας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενοῦμεν, κἂν ὑστάτους δέῃ λαβεῖν.

ΑΚΑΔΗΜΑΙΚΟΙ. ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώ- 755 τεροι.

ΣΤΩΙΚΟΙ. οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωικῶν παρόντων.

737 ¶ σχημάτων: τοῦτο Γ, rec. (hic ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ praebet) quod recepit nom. ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ adposito Harmon (v. supra 721–2) ‖ 738 μέμψαιτο μάλιστά σου, τὸ] μάλιστα μεμύητο τοσοῦτο β ‖ 738–9 ἐπιβαλεῖν recc.] ἐπιβάλλειν γ, ἐπικαλεῖν β ‖ 740–1 ¶ φιλοσοφούντων· ἔσται Ω^{ac} fort. ‖ 741 ¶ ΦΙ [sic] Ω ‖ 742 ἐχώμεθα β ‖ 742–3 ¶ ἤδη: αὐτοὺς ἡμᾶς β ‖ 743 ¶ ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΙ recc., -ΙΚΟΣ, Edd. | πρῶτον γ ‖ 745 ¶ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΙ recc., -ΙΚΟΣ. Edd. ‖ 747 ¶ ΣΤΩΙΚΟΙ recc., -ΙΚΟΣ, Edd. ‖ 749 ¶ ΠΕΡΙΠΑΤΗΤΙΚΟΙ recc., -ΙΚΟΣ, Bekker (ΠΕΡΙΠΑ. [sic] Edd.) | ¶ οὖν: ἀλλ' Γ ‖ 750 ἂν om. γ ‖ 751 ¶ ΕΠΙΚΟΥΡΕΙΟΙ recc., -ΕΙΟΣ, Bekker (ΕΠΙΚΟΥ. a, ΕΠΙ. bcd) ‖ 753 λαμβάνειν β ‖ 754 ¶ ΑΚΑΔΗΜΑΙΚΟΙ recc., -ΙΚΟΣ Bekker (ΑΚΑΔΗ. Edd.) ‖ 757 ¶ ΣΤΩΙΚΟΙ recc., -ΙΚΟΣ Bekker (ΣΤΩΙ. Edd.) | γε] δὲ γ

44. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. παύσασθε φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μὴ παίετε ἀλλήλους τοῖς ξύλοις·
760 ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι. καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία καὶ Ἀρετὴ αὕτη καὶ Ἀλήθεια δικάσομεν οἵτινες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἶτα ὅσοι μὲν ἂν εὑρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες εὐδαιμονήσουσιν ἄριστοι κεκριμένοι· τοὺς γόητας δὲ καὶ οὐδεν ἡμῖν
765 προσήκοντας κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν ὡς μὴ ἀντιποιῶνται τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; φεύγετε; νὴ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι. κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασιν οὐ φοβηθέντες τὴν κρίσιν. **45.** οἱ
770 ὑπηρέται, ἀνέλεσθε τὴν πήραν ἣν ὁ κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρ' ἴδω τί καὶ ἔχει; ἦ που θέρμους ἢ βιβλίον ἢ ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν;

⌜ΥΠΗΡΕΤΗΣ.⌝ οὔκ, ἀλλὰ χρυσίον τουτὶ καὶ μύρον καὶ μαχαίριον {θυτικὸν} καὶ κάτοπτρον καὶ κύβους.

758 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ recc. ‖ 759 μὴ — ξύλοις] μήτε αἰτεῖτε ἀλλήλους μήτε τοῖς ξύλοις παίετε β (ὠθεῖτε pro αἰτεῖτε rec.) ‖ 760 ἴστε] ἔστε γ (ἐστὲ Ω) ‖ 760–1 ἡ Φιλοσοφία — Ἀλήθεια] ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἀλήθεια Γ, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἀλήθεια Ω ‖ 761 τίνες β ‖ 762 ἂν om. Ω ‖ 763 βιοῦντες om. β ‖ 764 ἄριστα β | γόητας] ὄντας β | καὶ] κατ' β ‖ 765 κακῶς] καλῶς Ω[ac], fort. ‖ 765–6 ἀντιποιοῖντο β ‖ 767 φεύγετε; νή, rec., Fritzsche] φεύγετε νὴ βγ | γε om. Ω ‖ 767–8 ἀλλόμενοι· γ, ἀλλόμενοι; β ‖ 768 ὀλίγοι U ‖ 769 οἱ om. U ‖ 770 ἀνέλεσθαι U | κυνικὸς γ ‖ 771 τι β | καὶ om. Ω ‖ 772–3 (¶) αὐτοπυριτῶν· οὐκ ἀλλὰ UΩ (Ω autem οὐ̣κ̣ ↓κ⁝ ἀλλὰ (primum κ in ras., ut vid.); voluitne corr. καλά?) ‖ 773 ¶ ΥΠΗΡΕΤΗΣ Harmon] ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc. v., ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ recc. ‖ 774 καὶ μαχαίριον om. β | θυτικὸν uncis inclusi] om. β, θηλυκόν conieci, καὶ λήκυθον Haggis, κουρευτικόν Harmon, κουρικόν du Soul; μαχαίριον fort. id ipsum ad cynici luxuriem pertinet; del. (una cum καὶ μαχαίριον) Bekker, Fritzsche, al. (notandum scholium (Rabe, *Scholia in L.*, 136. 20–4) verba χρυσίον, μύρον, κάτοπτρον, κύβους explicare, μαχαίριον quod in β desideratur, non commemorare.)

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. εὖ γε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτα ἦν σοι 775
τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως καὶ μετὰ τούτων ἠξίους λοι-
δορεῖσθαι πᾶσι καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν;

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. τοιοῦτοι μὲν οὖν ὑμῖν οὗτοι· χρὴ
δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅντινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πε-
παύσεται καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες, οἵτινες 780
οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν καὶ οἵτινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἑτέρου
βίου.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. σύ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε· ὑπὲρ
σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτο ἄν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ σου τὸ
ψεῦδος μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν 785
ἀνδρῶν σε, τοὺς χρηστοὺς μεμιμημένοι.

46. ΑΛΗΘΕΙΑ. ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ
ποιησώμεθα τὸ τοιοῦτο, ἐπεὶ χρηστὸς ὦπται καὶ εὔ-
νους ἡμῖν καὶ σέ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων,
παραλαβόντα μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Ἔλεγχον ἅπασι τοῖς 790
φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὕρῃ
γνήσιον ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίας στεφανωσάτω θαλλοῦ
στεφάνῳ καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω, ἢν δέ τινι,
οἷοι πολλοί εἰσι, καταράτῳ ἀνδρὶ ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον
περισπάσας ἀποκειράτω τὸν πώγωνα ἐν χρῷ πάνυ 795
τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα
ἐπιβαλέτω ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύ-
πος τοῦ καυτῆρος ἔστω ἀλώπηξ ἢ πίθηκος.

775 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ recc. | σοι ἦν β ‖ 777 ἅπασι β (-ν U) ‖ 777–8 ¶ παιδαγωγεῖν· τοιοῦτοι Ω ‖ 778 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc. | οὖν om. β ‖ 780 οἱ] δὲ οἱ γ ‖ 781 αὐτῶν] αὐτῶν εἰσι γ | καὶ marg. Ω[L], ut vid. ‖ 782–3 ¶ βίου· σὺ Ω ‖ 783 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ recc. ‖ 784 γὰρ] γοῦν γ | τοῦτο] τὸ τοιοῦτο γ | ἐπικρατῇ σου] ἐπικρατήσοι β ‖ 787 ¶ ΑΛΗ-ΘΕΙΑ recc. ‖ 788 ποιησόμεθα Γ (Ω[ac] fort.) | τοιοῦτον β ‖ 789 ¶ ἡμῖν: καὶ Γ | μάλιστα om. β ‖ 790 μετ' αὐτοῦ β ‖ 791 εὕροι γ (Γ[ac]?) ‖ 792 Φιλοσοφίας] φιλόσοφον γ ‖ 792–3 θαλλοῦ στεφάνῳ om. Ω ‖ 794 ἀνδρὶ] ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας γ ‖ 797 ἐπιβαλλέτω Β

ΑΡΕΤΗ. εὖ γε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δὲ Ἔλεγχος, ὦ
800 Παρρησιάδη, τοιόσδε ἔστω οἷος ὁ τῶν αἰετῶν πρὸς
τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται ⌜—⌝

ΦΙΛ(ΟΣΟΦΙΑ). οὐ μὰ Δί' ὥστε κἀκείνους ἀντιβλέ-
πειν τῷ φωτὶ καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι, ἀλλὰ προθεὶς
χρυσίον καὶ δόξαν καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν ἴδῃς
805 ὑπερορῶντα καὶ μηδαμῶς ἑλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν,
οὗτος ἔστω ὁ τῷ θαλλῷ στεφανούμενος, ὃν δ' ἂν ἀτε-
νὲς ἀποβλέποντα καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυ-
σίον, ⌜ἐπάγειν τὸ καυτήριον τούτῳ⌝ ⌜ἀποκείρας⌝ πρότε-
ρον τὸν πώγωνα, ὡς ἔδοξεν.

810 47. ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία,
καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας
ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους. εἰ
βούλεσθε μέντοι, κἀνταῦθα ὑμῖν ἀνάξω τινὰς ἤδη
αὐτῶν.

815 ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. πῶς λέγεις; ἀνάξεις τοὺς φυγόντας;

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. καὶ μάλα, ἤνπερ ἡ ἱέρειά μοι
ἐθελήσῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκείνην καὶ

805 cum ὑπερορῶντα incipit Φ

799 ¶ ΑΡΕΤΗ rec.] ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ recc. | εὖ γε, ὦ Ἀλήθεια (ac Γ[a])] εὖ γε ἐν ἀληθείᾳ φῄς Γ, εὖ ἐν ἀληθείᾳ φῄς Ω | ὦ[2] om. γ || 800 ἀετῶν β || 801 (—) scripsi; (:) βγ || 802 ¶ ΦΙΛ [sic] rec. (notandum Edd., v., recc. quosdam nullam personae mutationem hic praebere.) | ¶ δί: ὥστε [sic] U || 803 προσθεις Γ[ac] || 806 οὕτως Γ[ac], ut vid. | ὁ om. γ | στεφό-μενος β | ἂν om. Φ || 808 ἐπάγειν τὸ καυτήριον τούτῳ scripsi] ἀπά-γειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον βγ | ἀποκείρας Fritzsche] ἀποκείραν-τας β, ἀποκείραντα γ || 809 τὸν om. Ω || 809–10 ¶ πώγωνα: ὡς ἔδοξεν· ἔσται β ((.) ante ἔσται B) || 810 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc. || 811 μάλιστα Ω || 813–4 κἀνταῦθα — αὐτῶν] κἀνταῦθα ὑμῖν ἀνάξω τινὰς αὐτῶν Ω, κἀνταῦθά τινας ὑμῖν ἀνάξω ἤδη αὐτῶν Φ, κἀν-ταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν νὴ δί' αὐτῶν β || 815 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ recc. || 816 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc. || 817 θελήσῃ Ω

τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ ἁλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς.

ΙΕΡΕΙΑ. ἰδοὺ δὴ λαβέ, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντα ἔχῃς. 820

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. οὐκοῦν, ὦ ἱέρεια, καὶ ἰσχάδας μοί τινας δὸς ἀνύσασα καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου.

ΙΕΡΕΙΑ. λάμβανε.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι καὶ τῷ χρυσίῳ καθίσας ἐπὶ 825 τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου καθῆκεν εἰς τὴν πόλιν. τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδη, ποιεῖς; ἦ που τοὺς λίθους ἁλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ;

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε· σὺ δέ, ὦ Πόσειδον ἀγρεῦ καὶ Ἀμφι- 830 τρίτη φίλη, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. **48.** ἀλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρυν, οὔκ, ἀλλὰ γαλεός ἐστιν· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. ὀσφρᾶται τοῦ χρυσίου. πλησίον ἤδη ἐστίν. ἔψαυσεν, εἴληπται. ἀνασπάσωμεν. καὶ σύ, ὦ 835 Ἔλεγχε, ἀνάσπα· Ἔλεγχε, συνεπιλαβοῦ τῆς ὁρμιᾶς.

818 ἐνέθηκεν B | ὁ om. Φ ‖ 819 ¶ ΙΕΡΕΙΑ recc. ‖ 820 ἔχοις β ‖ 821 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc. ‖ 822–3 ¶ χρυσίου λάμβανε ΒΦ (Γ[pc](:)?) ‖ 823 ¶ ΙΕΡΕΙΑ recc. ‖ 824 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ recc. | ἀνὴρ rec., Jacobitz] ἀνὴρ βγ ‖ 824–5 ¶ διανοεῖται: δελεάσας Γ (personae mutationem et cum alii, tum Edd., v. praebent quarum abc ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ (!; a 'Π.'), d ΙΕΡ(ΕΙΑ), quam secuta est v., adposuit; in rec., suprascr. ΑΛΗ(ΘΕΙΑ?)) ‖ 825 καθίσας] καθεζόμενος β ‖ 826 ¶ πόλιν: τί γ; item recc., Edd. v. (qui nom. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ (plerique in compend.) adposuerunt) ‖ 827 ἁλιεύειν L, recc., K. Schwartz ‖ 829 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc. ‖ 830 ὦ om. β ‖ 832–3 ¶ χρύσοφρυν: οὔκ βΩ (+ nominibus adpositis, recc. (e. g. ΕΛΕΓΧΟΣ), Edd. v.) ‖ 833 προσέρχεται δὴ] πρόσεισι γοῦν γ ‖ 834 ὀσφρᾶται] ὤσφραται recc., ὡς φέροιτο γ | ἤδη] δ' ἤδη Ω ‖ 835 ¶ ἀνασπάσωμεν. ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ καὶ Edd. v. (Πα, ΠΑΡΡΗ. bcd), ἀνασπάσωμεν. ↓ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ⁝ καὶ rec. ‖ 835–6 ὦ Ἔλεγχε, ἀνάσπα· Ἔλεγχε] ὦ ἔλεγχε β ‖ 836–7 ¶ ὁρμιᾶς· ἄνω Ωβ

⟨ΕΛΕΓΧΟΣ.⟩ ἄνω ἐστί. φέρ' ἴδω τίς εἶ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; †αὔων† οὗτός γε. Ἡράκλεις τῶν ὀδόντων. τί τοῦτο, ὦ γενναιότατε; εἴληψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέ-
840 τρας, ἔνθα λήσειν ἤλπισας ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρτημένος. ἐξέλωμεν τὸ ἄγκιστρον καὶ τὸ δέλεαρ⟨.⟩ τουτὶ κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ' ἰσχὰς ἤδη προσέσχηται καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ.

845 ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. μὰ Δί' ἐξεμεσάτω, ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν. εὖ ἔχει· τί φῄς, ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅστις ἐστὶν ἢ προσήκει ⌜σοί τι⌝ ἀνήρ;

837 ¶ ΕΛΕΓΧΟΣ Harmon | ¶ ἐστί: φέρ' Ω ‖ 838 †αὔων†] ἀύὼν Γ, ἄυων Ω (pro ἄν͞ων (i. e. ἀνθρώπων)?), om. Φ (suprascr. Φ?), β; (notandum Γ (·) ante, (.) post ἀύὼν, Ω (·) ante ἄυων, Φ (·) post ἰχθύων, B βέλτιστε ἰχθύων οὗτός γε·, U βέλτιστε. ἰχθύων οὗτός γε· praebere), κύων „excerpta Longolii" apud v., v., (ὁ τοῦ Διογένους ἐπώνυμος εἶναι λέγων vel sim. latere suspicor, nam ut infra quaerimus sectae vel magistri indicationem — cf. cc. 49, 50, 51 — praesertim cum iam piscis genus „γαλεός" repertum sit.; E. Schwartz post οὗτός γε nescio quid excidisse putat.) | οὕτως Φ (οὕτώς), Ω ‖ 842–3 καὶ τὸ δέλεαρ — σοι τὸ ἄγκιστρον om. β ‖ 842 (¶) δέλεαρ. τουτὶ Fritzsche] δέλεαρ τουτί· ΓΩ, δέλεαρ τουτί: Φ (et rec., cum nom. ΕΛΕΓΧΟΣ), δέλεαρ. μὰ δί' ἔπιεν. τουτὶ sic ex inferioribus (v. app. 844–5) Harmon transposuit ‖ 843 ἡ δ' ἰσχὰς] ἰσχὰς γ ‖ 844 ¶ post κοιλίᾳ vicem suppeditant recc., Edd. v. (rec., Edd. v. nomen ΔΙΟΓΕΝΗΣ, rec., Fritzsche, ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ adposuerunt) ‖ 844–5 (¶) ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. μὰ Δί' ἐξεμεσάτω] ἐν τῇ κοιλίᾳ μὰ δί' ἔπιεν: ἐξεμεσάτω νὴ δί' γ (sed pro (:), (.) Ω; Φ μὰ (νὴ) δί' (νὴ Φ^L?)); ἐν τῇ κοιλίᾳ μὰ δί' ἐξεμεσάτω β (sed post κοιλίᾳ (·) U); Harmon μὰ δί' ἔπιεν ad sensum reddendum transposuit ante τουτὶ κενόν σοι l. 842 ‖ 845 δὴ om. γ ‖ 846 ¶ δελεάσωμεν: εὖ Γ (fort.), B (fort.), Φ, recc., Edd. v. (nom. praebent ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ, ΦΛΟΣΦ (= ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ?) recc., ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ Edd. v., var. compend.) | ¶ ἔχει: τί Φ (fort.), Ω (rec., + ΑΛΙΕΥΣ) ‖ 847 ὅστις (ὅστις (εἴ suprascr.), Φ (suprascr. Φ^L?))] εἴτις ΓΩ | (σοί τι v., σοι τί β)] τί σοι γ | ἀνήρ L, Jacobitz] ἀνὴρ βγ | ¶ post ἀνὴρ (,) olim, ut vid., Φ, (;) B (pro ;), (·) fort. olim U

ΔΙΟΓΕΝΗΣ. οὐδαμῶς.

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δύ' ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτι- 850 μησάμην.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ. πολὺ λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι καὶ εἰδεχθὴς καὶ σκληρὸς καὶ ἄτιμος. ἄφες αὐτὸν ἐπὶ κεφαλὴν κατὰ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον καθεὶς τὸ ἄγκιστρον. ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ Παρ- 855 ρησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος ἀποκλασθῇ.

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. θάρρει, ὦ Διόγενες· κοῦφοί εἰσι καὶ τῶν ἀφύων ἐλαφρότεροι.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ. νὴ Δί' ἀφυέστατοί γε· ἀνάσπα δὲ ὅμως. 860

49. ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. ἰδού τις ἄλλος ˻ὑπόπλατυς˼ ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται {ψῆττά τις} κεχηνὼς εἰς τὸ ἄγκιστρον. κατέπιεν, ἔχεται. ἀνεσπάσθω. τίς ἐστιν;

⟨ΕΛΕΓΧΟΣ⟩. ὁ Πλατωνικὸς εἶναι λέγων. 865

⟨ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ⟩. καὶ σύ, ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; τί φῄς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν;

848 ¶ ΔΙΟΓΕΝΗΣ recc. ‖ 848–9 ¶ οὐδαμῶς. τί γB ‖ 849 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc. ‖ 850 ¶ φάναι: ἐγὼ β ‖ 852 ¶ ΔΙΟΓΕΝΗΣ recc. | πολλοῦ recc., fort. recte ‖ 852–3 γάρ ἐστι καὶ εἰδεχθὴς om. β ‖ 853 καὶ σκληρὸς om. γ | ἐπὶ] κατὰ β ‖ 854 κατὰ] ἀπὸ β ‖ 857 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc. ‖ 858 τῆς ἀφύης γ ‖ 859 ¶ ΔΙΟΓΕΝΗΣ recc. ‖ 860–1 ¶ ὅμως· ἰδού ΦΩ ‖ 861 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc. | (¶) ἰδού τις] ἰδού: τίς β ‖ 861–2 ὑπόπλατυς Macleod] ὑπόπλατυς γ, οὗτος ὁ πλατύς β ‖ 862 ¶ post ἰχθύς, ἰδού· τίς (v.) recepto, (;) Fritzsche, qui autem sqq. Elencho tributis, c. 48 verba οὔκ, ἀλλὰ γαλεός — κεχηνώς quae eidem assignaverat confert; βγ nihil post ἰχθύς, βΩ post πρόσεισιν vel προσέρχεται (), nihil ΓΦ ((;) v.) | προσέρχεται] πρόσεισιν γ ‖ 862–3 ψῆττά τις uncis inclusi] ψιττακίς β ‖ 863–5 (¶) ἀνεσπάσθω· τίς ἐστιν· ὁ πλατωνικὸς γ, ἀνεσπάσθω: τίς ὁ πλατωνικὸς β; interpunxi eodem modo quo Macleod. ‖ 865 ¶ ΕΛΕΓΧΟΣ edd. ‖ 866 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ] Edd. (sed Ed. c, v. ΠΛ.(ΑΤΩΝ?)) ‖ 867–8 ¶ αὐτὸν· ἀπὸ γ, fort. B

ΠΛΑΤΩΝ. ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

50. ⸢ΕΛΕΓΧΟΣ⸣. ἐπ' ἄλλον καθείσθω.

870 ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον
προσιόντα, ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειεν, ποικίλον τὴν
χρόαν, ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρύσους
ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἔλεγχε;

ΕΛΕΓΧΟΣ. ὁ τὸν Ἀριστοτέλη προσποιούμενος οὗ-
875 τός ἐστιν. ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκοπεῖ
ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανῆλθεν. ἔχανεν, εἴληπται. ἀνι-
μήσθω.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ. μὴ ἔρῃ με, ὦ Παρρησιάδη, περὶ
αὐτοῦ· ἀγνοῶ γὰρ ὅστις ἐστίν.

880 ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. οὐκοῦν καὶ οὗτος, ὦ Ἀριστότε-
λες, κατὰ τῶν πετρῶν. **51.** ἀλλ' ἣν ἰδού, πολλούς
που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατὰ ταὐτὸν ὁμόχροας, ἀκανθώ-
δεις, ἐχίνων δυσληπτοτέρους. ἦ που σαγήνης ἐπ' αὐ-
τοὺς δεήσει. ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ κἂν ἕνα τινὰ
885 ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκι-
στρον δηλαδὴ ὃς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ.

868 ¶ ΠΛΑΤΩΝ recc. | αὐτῆς om. U | ¶ post οὗτος nullum punctum β ‖ 869 ¶ ΕΛΕΓΧΟΣ Fritzsche, al. nom., rec. | ἐπ' ἄλλον (ἐπ' ἄλλων $\Gamma^{pc?}$)] πάλλων βΓ^{a} ‖ 869–70 ¶ καθείσθω· καὶ Φ ‖ 870 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑ-ΔΗΣ recc. ‖ 871 ποικίλην β ‖ 872 τοῦ om. γ (suprascr. Γ^{a}) ‖ 873 ¶ ἔχοντα: ὁρᾷς B | ¶ post Ἔλεγχε solum(;) ΦΩβ (exspectes (;) vel sim.) ‖ 874 ¶ ΕΛΕΓΧΟΣ rec. | ὁ om. β ‖ 875 ¶ ἐστιν. ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ ἦλθεν Harmon, post ἐστιν (:) L, recc. | ἀπενήξατο (ac Γ^{a})] ἄπεισιν γ (-ν in ras. Ω) | περισκοπεῖ L, recc., Seybold] περισκόπει βγ ‖ 878 ἔρῃ] ἀνέρῃ γ ‖ 880 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc. ‖ 881 ¶ πετρῶν: ἀλλ' B (finem sent. hic ac rec., Edd. v. qui ΔΙΟΓΕΝΗΣ adposuerunt praebent; al. rec. marg. ΠΑΡΡ(ΗΣΙΑΔΗΣ) (sed post πετρῶν nullum punctum), ut vid., linea deletum). ‖ 882 που τοὺς] τούτους Γ ‖ 883 ἐχίνων δυσληπτοτέρους] καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους ἐχίνων δυσληπτοτέρους γ ‖ 884 post δεήσει (.) cum βΩ (qui (·) praebent) posui; (;) v., edd. | ¶ δεήσει: ἀλλ' ΓΦ (item cum nom. ΕΛΕΓΧΟΣ rec., ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ Harmon) ‖ 886 ἂν om. Φ (infersit corr.)

ΕΛΕΓΧΟΣ. κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπὶ πολὺ τῆς ὁρμιᾶς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι καταπιὼν τὸ χρυσίον.

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. καθῆκα. καὶ σὺ δέ, ὦ Πόσειδον, 890 ταχεῖαν τὴν ἄγραν. βαβαί, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος, καὶ ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα, οἱ δὲ προσφύντες ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει· περιεπάρη τις μάλα καρτερός. φέρ' ἴδω τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός εἰμι ἀναγκάζων 895 ἰχθὺν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί γε. ἀλλὰ σύ, ὦ Ἔλεγχε, εἰπὲ ὅντινα ἔχει διδάσκαλον.

ΕΛΕΓΧΟΣ. Χρύσιππον τουτονί.

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. μανθάνω· διότι χρυσίον προσῆν, οἶμαι, τῷ ὀνόματι. σὺ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀ- 900 θηνᾶς εἰπέ, οἶσθα τοὺς ἄνδρας ἢ τοιαῦτα παρῄνεις αὐτοῖς ποιεῖν;

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. νὴ Δί', ὑβριστικὰ ἐρωτᾷς, ὦ Παρρησιάδη, προσήκειν τι ἡμῖν ὑπολαμβάνων τοιούτους ὄντας. 905

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. εὖ γε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ.

890-1 cf. Rabe, *Scholia in L.*, 137. 4–6; v. app., l. 890 δὲ]

887 ¶ ΕΛΕΓΧΟΣ rec. ‖ 888 μὴ] ὡς μὴ γ ‖ 890 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc. ‖ 890–1 καὶ σὺ — ἄγραν (ac Γ[a] καὶ σὺ δὲ)] ὦ πόσειδον ἐπιτέλει τὴν ἄγραν γ ‖ 890 δὲ] δός Fritzsche, sed v. loc. cit. ‖ 891 ¶ ἄγραν: βαβαὶ U (rec. item cum nom. ΔΙΟΓΕΝΗΣ) ‖ 892 καὶ] καὶ οἱ μέν γ ‖ 893 ¶ χρυσίου: εὖ B ‖ 895 σεαυτὸν] αὑτὸν ΓΦ, αὐτὸν Ω | λέγεις εἶναι γ | εἰμι] τέ εἰμι β (γε pro τε recc.) ‖ 896 αὐτοί] οὗτοί γ | γε om. β ‖ 897 ἔχει om. B | διδάσκαλον] διδάσκαλον αὐτοῦ γ (αὑτοῦ Macleod) ‖ 898 τοῦτον U ‖ 898–9 ¶ τουτονὶ· μανθάνω γ ‖ 899 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc. | διότι] δη· ↓ὅτι Φ ‖ 899–900 οἶμαι προσῆν β ‖ 900 ¶ ὀνόματι: σὺ ΓΦ (Φ[ac](·)?) ‖ 901 παραινεῖς γ ‖ 903 ¶ ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ recc. ‖ 904 τι (τί β)] γε γ ‖ 906 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc.

οὗτος ⌜δ' οὖν⌝ καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστί, καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμὸν ἐσθίων.

910 52. ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ. ἅλις, ὦ Παρρησιάδη, τῆς ἄγρας, μὴ καί τις, οἷοι οἱ πολλοί εἰσιν, οἴχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἄγκιστρον, εἶτά σε ἀποτῖσαι τῇ ἱερείᾳ δεήσῃ. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι· καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ 915 καὶ ὑπερήμεροι γένησθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες ἢ στεφανοῦτε ἢ ἐγκαίετε, ὡς ἔφην.

ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ 920 Ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν ἢ ἐς τὴν Στοάν;

ΕΛΕΓΧΟΣ. ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν.

907 οὕτως β | δ' οὖν Bekker] γοῦν β, δὲ γ || 910 ¶ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ recc. || 911 οἷοι οἱ πολλοί] σοι οἷοι πολλοί β || 913 δεήσει ΒΓΩ || 913–4 ¶ περιπατήσουσαι: καιρὸς U || 915 σὺ δὲ] σφὼ δὲ σὺ γ || 916 κύκλῳ] ἐν κύκλῳ γ || 917 ἐγκάετε β || 918 ¶ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ recc. (notandum v. et al. hinc uni eidem personae omnia tribuere (ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ v.); vulgatam defendit Lehmann.) || 918–9 ¶ φιλοσοφία: χαίρετε Φ[pc?] (olim (·) ?), β || 919 ἀνδρῶν] φιλοσόφων ἀνδρῶν γ | ¶ ἀνδρῶν: ἡμεῖς Β || 920 παραγγελλόμενα β | ¶ notandum cum ποῖ novam personam loqui putavisse cum alios tum Schmieder qui ΕΛΕΓΧΟΣ adposuit; illum secutus est Macleod; secundum Schmieder haec persona ad Στοάν (l. 922), aliis (e. g. Macleod) ad ἀρχήν (l. 924) pergit. || 921 πρότερον Ω || 922–3 ¶ Στοάν; ΕΛΕΓΧΟΣ. ἀπὸ rec. (et apographon eius sine nom.), Jacobitz, al.; nom. ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ Schmieder] στοάν· ἀπὸ β (nullum punctum U), γ || 923 ἀπὸ] ἢ ἀπὸ Seybold | ποιησόμεθα β || 924–5 ¶ ἀρχήν. ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ. οὐδὲν edd. (aut ΕΛΕΓΧΟΣ); recc. divisionem hic suppeditaverunt, quorum unus ΛΟΥ(ΚΙΑΝΟΣ) marg. adposuit] ἀρχήν· οὐδὲν βγ

ΓΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ˥. οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πλὴν οἶδα 925
ἐγώ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στε-
φάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυτηρίων δεησόμεθα.

925–6 οἶδα ἐγώ] οἶδά γε γ || 926 ὅποι ποτ'] ἔνθα γ

INDEX LOCORVM

INDEX LOCORVM